de WITTE RAAF

DOOR HANS G. KRESSE.

EEN AVONTUUR VAN ERIC DE NOORMAN.

De Witte Raaf

Verhaal 26

eerder gepubliceerd in dagbladen, van 19 februari 1954 - 9 juni 1954 en van 24 september 1954 - 24 november 1954

"Pum-Pum lachen om kleine Hrulf", geamuseerd kijkt de dwerg naar de peuter op de grond. Wolf, die languit op de berevacht ligt te slapen stoort zich niet aan het kind, dat haar speels aan de staart trekt. Erics ogen ontmoeten die van Winonah en hij weet dat zij weer even aan Svitjold denkt, die voor het behoud van dit kinderleven het zijne offerde.* Zwijgend verlaat hij de kamer en begeeft zich naar zijn werkvertrek. Onder zijn raam hoort hij Erwin en Axe vrolijk lachen en met een glimlach om de lippen slaat hij even het tweetal gade. Sinds enkele maanden is de rust op de burcht weergekeerd en heel langzaam is voor Axe het droeve beeld van Sverres dood, na de gebeurtenissen met de Jomsvikings, wat naar de achtergrond gedrongen. Het was goed, de knaap bij ons te nemen, denkt de Noorman. Axe, die een waar meesterschutter is, probeert ook nu weer Erwin de fijne kneepjes bij te brengen; maar afgaande op Axes luide lach lijkt dat nog niet zo best te lukken... Een tikje weemoedig wendt Eric zich af en zet zich aan zijn werktafel.

Het is warm en drukkend geworden als Eric met een zucht zijn werk opzij legt en afwezig naar buiten staart. Hoelang is het al geleden dat hij op het dek van een goed schip stond en de frisse zeewind om zijn haren speelde. In plaats van de helmstok hanteert hij nu de ganzeveer en met méér moeite dan hij ooit een zwaard hanteerde. Een schrijver zal hij wel nooit worden, dat is vast. Hij geeuwt. Hm, nee, het koningschap heeft een boel nadelen... De stemmen van zijn zoon en Axe, die in de tuin aan het boogschieten zijn, verflauwen en sterven weg. Het is vreemd stil in de kamer en in die stilte klinkt eensklaps een zacht gekras. Een beweging in de bomen tegenover zijn venster trekt Erics aandacht en verbaasd ziet hij, dat er op een der takken een witte vogel verschenen is. Het is een raaf, een witte raaf...

* *lees: "Het offer van Svitjold"*

Een seconde zit de witte vogel roerloos op zijn tak. Dan vliegt hij krijsend op, cirkelt enkele malen rond en strijkt zelfverzekerd op Erics vensterbank neer, waarbij hij de Noorman met brutale, rode oogjes vragend aankijkt. Een beetje geschrokken doet Eric een stap achteruit. "Krááàh!" Het klinkt even lelijk als dringend. Het lijkt wel of 't beest iets van hem wil... "Kráàh... háàháàh..." 'n Vogel die làcht? denkt de Noorman verbijsterd, dat kàn natuurlijk niet... maar hij wil wat; ik ga hem volgen... Even later loopt hij door een stil landschap, terwijl de witte raaf opgewonden krijsend voor hem uitvliegt... De vogel schijnt bijzonder in zijn nopjes te zijn met het feit dat Eric hem volgt en het komt de Noorman voor, dat het dier enkele malen met een hartelijke uitdrukking om de snavel naar hem knipoogt... Maar dat is natuurlijk verbeelding. De hele omgeving komt hem overigens nogal onbekend voor. Ik moet deze kant eens vaker uitwandelen, denkt Eric vaag. Eigenaardig, dat ik 't hier helemaal niet ken... Vreemd... ik kan mij ook niet herinneren, dat ik mijn mantel omgeslagen heb... Hij bereikt de top van een duin... of is het een klip... en daar staat hij verrast stil. Nog even ziet hij de raadselachtige vogel rondwieken, dan verdwijnt hij over de nevelige zee en Eric staart verbijsterd naar het smalle strand beneden hem waar een boot eenzaam op hem schijnt te wachten. De boeg van het onbekende schip is getooid met een gebeeldhouwde ravekop...

Drie stille figuren staan op de voorplecht van het vreemde schip; de Noorman wil hen toeroepen, maar hij kan geen geluid over zijn lippen krijgen... Zonder dat hij weet hoe, staat opeens een der drie mannen uit de boot naast hem; zijn wapenrusting is de Noorman onbekend; zijn gezicht niet meer dan een vlek. De Noorman strijkt zich over de ogen en voelt ineens een hand van de krijger naast hem op zijn schouder...
"Fadir! Fadir!" klinkt Erwins stem aan zijn oor. "Hé! Word eens wakker!" Eric schiet overeind in zijn stoel en kijkt beteuterd in het lachende gezicht van zijn zoon, waarna hij zich peinzend de kin krabt; hij wordt oud zeker... Het is hem nog nooit overkomen, dat hij midden op de dag in slaap sukkelde. De Noorman luistert afwezig naar Erwin, die een opgewonden relaas doet van Axes knappe kunststukjes met pijl en boog. Hm... toch jammer dat 't maar een droom was. Als ze hem even hadden laten doorslapen was hij beslist in dat bootje gestapt... 't was zo'n mooie boot om te zien. Maar wat die witte raaf nou te beduiden had is hem een raadsel... "Axe heeft vijf pijlen achter elkaar in een bezemsteel geschoten en toen met vijf andere pijlen die pijlen weer gespleten..." "Komaan jongens, niet zo overdrijven..." Ik heb natuurlijk van die boot gedroomd omdat ik net aan een zeereis dacht; maar dat verklaart die vreemde witte vogel nog niet... Geen haar op mijn hoofd die aan een ráấf dacht, laat staan een witte... Overigens is een raaf maar een duistere vogel; een soort dier waar men respect voor dient te hebben... om niet te zeggen vrees... tenslotte zijn het de boden van Odin... "Nee jongens, ik geloof lang niet alles wat jullie daar staan te pochen en ik kom óók niet kijken; ik heb wel wat anders te doen." Glimlachend kijkt Eric de twee knapen na die - vol jeugdig enthousiasme - weer met hun bogen de kamer uithollen. De Noorman rekt zich eens en staat tevreden op. Hij wil de rol perkament grijpen maar trekt dan schichtig zijn hand terug... Voor hem, op de werktafel, ligt een kleine witte veer...

De Noorman aarzelt en staart naar het witte veertje... dan strekt hij behoedzaam de hand uit en pakt het op, terwijl hij argwanend naar de boom kijkt waarin, in zijn droom, de witte vogel zat... Was het nu eigenlijk een droom... of niet? Hij wil het witte veertje uit 't venster gooien maar bedenkt zich, stopt het in zijn zak en verlaat ietwat gehaast het vertrek. Vanuit de verte hoort hij zijn zoon geestdriftig schreeuwen. Zodra Erwin zijn vader ziet loopt hij opgewonden op hem toe. ”Kijk nou toch eens! Axe mist nooit... hij kàn niet eens missen, geloof ik... Oh, zó leer ik 't vast en zeker nóóóit!” Zwijgend, en als steeds toch ook een beetje verbijsterd, slaat de Noorman Axes bijna griezelige schietvaardigheid gade. ”Jaja...” mompelt hij, ”'t is ongelofelijk, zoon... oefenen maar... enne... vergeet je lessen niet!” ”Hé... ga je nou al weer weg?” roept Erwin teleurgesteld. De Noorman wuift afwezig. ”Ja... ik... eh... heb nog een boel te doen... een boel te doen...” Langzaam wandelt hij langs de muur van de burchttuin. Ergens uit een venster klinken stemmen; een luide lach. Gedachteloos steekt hij zijn hand in zijn zak en voelt het veertje kriebelen tussen zijn vingers. Haastig trekt hij zijn hand terug. Witte raaf... mannen zonder gezichten... schip; droom, of... En als in antwoord op deze onuitgesproken vraag klinkt op dat moment van veraf een trillend, krakerig stemmetje tot hem door, dat een deuntje zingt:

”Prinses Elaine zit te wachten,
Door wreedheid van de slechte graaf.
Oh, help mij toch haar lot verzachten;
Zij lijdt, treurt om de Witte Raaf...”

Eric knijpt zichzelf in de arm en stelt vast, dat hij nog nooit zo klaarwakker geweest is als nu. En aangezien zijn verstandelijke vermogens - voor zover hij weet - niet noemenswaardig te lijden hebben gehad de laatste tijd moet er dus buiten iemand rondlopen, die dat vreemde lied over een graaf en een witte raaf ten beste gegeven heeft. Nú moet hij het naadje van de kous weten! De wachters aan de poort staren hem verbaasd na, als hij even later met een gespannen uitdrukking op zijn gezicht en nogal gejaagd over de slotbrug tussen de bomen verdwijnt. Het duurt niet lang of de Noorman ontwaart in de verte een nietig figuurtje. De krakerige stem zingt weer dat onbegrijpelijke deuntje en de Noorman versnelt zijn pas. Even later verschijnt de zanger om een bocht van het pad en Eric staat verbaasd stil want daar loopt ongetwijfeld het vreemdsoortigste schepsel dat hij ooit aanschouwde. Een schriel manneke met spichtige armpjes en beentjes en een gezicht als een uitgedroogde appel, waarin een paar schrandere glimoogjes en een grote sniffelneus om de voorrang strijden. Een wiebelend hoofddeksel - dat ieder ogenblik van 's mans sprietige haardos dreigt te glijden - voltooit het vreemde geheel. Zodra dit kereltje Eric ontwaart, houdt het verschrikt op met zingen en wil er schichtig vandoor gaan. Maar Eric wenkt vriendelijk. Het manneke dribbelt behoedzaam naderbij. "Ikke... goedemiddag..." zegt hij trillend. "Goedemiddag", knikt Eric. "Wat zing jij voor vreemde liedjes?" Het manneke gluurt argwanend en schraapt zijn keel. "Ikke... uh-hi- vreemde liedjes?" herhaalt hij. "'t Is er maar één... steeds 't zelfde, begrijp je? Stééds 't zelfde... Ikke heb eigenlijk een boodschap, weet je; maarreh... die krijgers daar aan de poort zien er niet zo vriendelijk uit, vandaar..." De kleine man grijnst schaapachtig en hapt naar adem. Eric wacht zwijgend af. "Jij... j-jij lijkt mij wel iemand aardigs uh... een aardig iemand... hi... uh... Woon jij hier in de buurt?" "Daar", antwoordt de Noorman met een hoofdgebaar in de richting van de burcht. "D-dáár? Oh ja? Hi!" Het mannetje maakt een paar verschrikte dribbelpasjes. "O-d-daar woont toch de koning? Jaja... ah! Dan ken jij koning Eric zeker wel? Ah... nee maar... dat komt goed uit. Ik heb een boodschap voor hem, maarreh... ik durf niet zo goed; ik weet niet, offe... Zeg eens, is het een aardige man, die koning Eric?"

Eric barst in een vrolijk gelach uit en als door een horzel gestoken wipt het manneke achteruit. "Lach niet!" schettert hij, half achter een boom verscholen. "'t Is een ernstige zaak! Wat valt er nu te..." "Ik ben Eric", grijnst de Noorman. "Eh... koning Eric... m-maar of ik een aardige man ben moet je maar aan iemand anders vragen, hèhè..." Op het horen van deze woorden maakt de kleine vreemdeling een scheve luchtsprong van vreugde. "Hi! Dan zit 't wel goed, geloof ik", kwettert hij, "want ik vind jou aardig, beslist aardig, koning; uh... héér koning!" "En wat heeft nu dit alles te betekenen, dat vreemde liedje over die raaf en een graaf en een prinses?" buigt Eric zich tot het kereltje over. "Oh, dat... is uh... een lang verhaal, héél lang... en niet om 't een of ander, maarreh..." Met een veelzeggend gebaar houdt hij de Noorman een lege tas voor. "Leeg! Zie je? En... wat hoor ikke? Ah! Mijn mááág! Zo is 't, koning... uh... héér koning!" Eric, die niet alleen benieuwd is wat dit zonderlinge mannetje hem allemaal te vertellen heeft, maar bovendien schik in het ventje heeft, neemt hem, nog nagrinnikend bij de arm en op beentjes, die de forse Noorman maar nauwelijks bij kunnen houden, stapt hij naast Eric de burcht binnen. Daar laat Eric zijn kleine gast een uitgebreide maaltijd voorzetten en onder het genot van een knapperig boutje verklaart het ventje opgewekt dat zijn naam Ploc is, hij een koning van het Britse eiland diende als nar en dat hij helemaal alleen in een klein bootje de Britse zee is overgestoken om Erics hulp in te roepen. "En hier probeerde je mijn aandacht te trekken met je vreemde liedje", knikt Eric. "Hoewel ik mij afvraag of je niet beter dichter bij huis hulp had kunnen zoeken." "Dat heb ik geprobeerd", protesteert de nar verongelijkt, "maar Ragnar de Rode lachte mij uit toen ik 't hem vroeg, en hij zei dat die goeie koning Eric iedereen altijd zo graag helpt, dus dat ik 't daar maar eens moest vragen." Ragnar de Rode? De vrijbuiter? Wat heeft die er mee te maken? vraagt Eric zich verbijsterd af. "Het is wel eigenaardig dat ik van een witte raaf gedroomd heb", mompelt de Noorman, terwijl hij de nar achterdochtig bekijkt. "Je zag de Witte Raaf in je dróóm?" kraait Ploc opgewonden. "Oh, wat verbazend! Oh, wat een goed voorteken! Dat betekent dat hij nog lééft! Nu weet ik zeker dat je me helpen zal, koning, uh... héér koning... maar... voor ik ga vertellen, koning, zag hij er goed en opgewekt uit in je droom?"

”Wat is dit nu voor een vraag?” stoot Eric uit, terwijl hij zich afvraagt, of het mannetje eigenlijk wel goed bij zijn hoofd is. ”Hoe moet ik weten hoe een raaf eruit ziet, als-ie zich eh... goed en opgewekt voelt? Deze was wit, met rode oogjes; je neemt mij in de maling, geloof ik!” Smekkend van plezier slaat de nar zich op de dunne knietjes, terwijl hij hortend uitbrengt dat zijn witte raaf geen vogel is, maar een jonge Hooglander. Het duizelt de Noorman; de witte raaf een jonge kerel... een Hooglander... en Ragnar de Rode heeft er mee te maken... ”Verklaar je nader!” Zijn stem klinkt gespannen. Het kereltje wriemelt aan zijn schrale haardos en wil juist breedvoerig beginnen, als het gordijn opzij wordt geschoven. Winonah treedt binnen, op de voet gevolgd door Pum-Pum, die de vreemdeling met achterdochtige belangstelling opneemt. ”Je hebt ’n gast?” zegt zij, met een onderzoekende blik op de kleine. ”Dan wacht ik wel; het heeft geen haast...” ”Nee-nee”, wenkt Eric, ” blijf alsjeblieft! Dit mannetje liep buiten de burcht rond; hij vertelde mij een nogal verward verhaal... over een... eh... witte raaf. ’t Gekke is, dat ik gedróómd heb over een witte raaf.” Zij kijkt hem even aan, met een vreemde gloed in haar ogen. Het mannetje is inmiddels van zijn zetel gewipt en maakt een buiging die hem bijkans dubbelvouwt. Met een lichte glimlach monstert Winonah de nar. ”Vertel je verhaal, vriend; wij luisteren!” ”Waar was ik?” prevelt het manneke, met een vinger langs zijn neus. ”Ah! Juist! Ja! Mijn witte raaf is dus een man, koning, héér koning, een jonge Hooglander. Juist!” De nar haalt diep adem en vervolgt: ”Toen mijn koning, de vorst van Teesweald stierf, besteeg diens raadsman, graaf Morcar - een Sakser - de troon... enneh... ik vertrouwde die graaf niet. Daarom luisterde ik uh... gesprekken af... niet netjes, hè? Maar... wèl nuttig, want toen werd mij een boel duidelijk!” De kleine man gluurt duister van de een naar de ander. ”Gemene zaakjes! Héél gemene zaakjes! ’n Schurk is het... een schùrk zeg ik je!” Hij staart verdrietig voor zich uit. ”Niemand in ’t land wilde mij geloven. Wat moest ik doen?” ”Wat voor gemene zaakjes? Wat wilde niemand geloven? Wat voor een schurk heb je ’t over?” valt Eric ongeduldig in. ”Bedoel je Ragnar de Rode? Vertel ’t nou eens rustig en goed...” ”Daar wil ik nèt aan beginnen!” zegt de nar verongelijkt. ”Luister dan ook!”

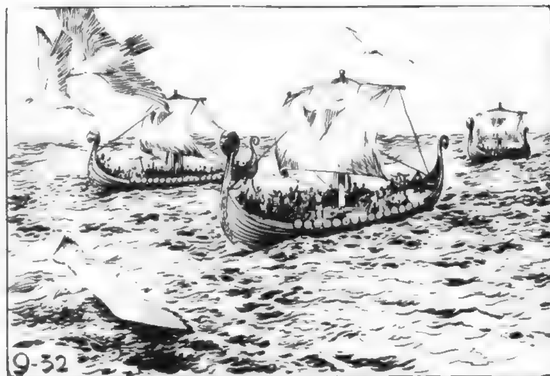

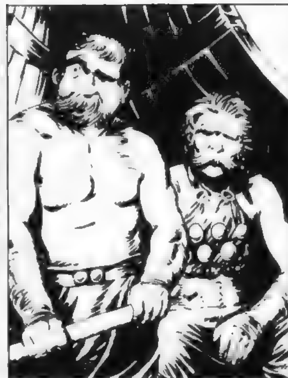

Hortend en stotend begint de nar te vertellen; het klinkt allemaal nog vrij onsamenhangend, maar gaandeweg begint het zijn geduldige toehoorders te dagen. De dochter van de overleden vorst van Tees-weald, prinses Elaine, zou trouwen met ene Bryan of Ochshill - bijgenaamd 'de Witte Raaf' - om daarna het bestuur van het land van graaf Morcar over te nemen. Maar Bryans vader, een machtig hoofdman van het volk van het Hoogland, was tegen het huwelijk en verbande zijn zoon naar een ver, ontoegankelijk eiland, ergens in de noordelijke zee. "Aha!" valt Eric in. "En vermoedelijk heeft Ragnar de Rode de jongen daarheen gebracht, op verzoek van de vader? Waar ligt dat eiland?" Ploc haalt hulpeloos de schouders op. "Daar kon ik niet achter komen... Maar in ieder geval loopt 't slecht af met mijn arme prinses! Niet alleen mist zij haar Bryan; zij is in de macht van Morcar! Ik heb haar da-gen-lang niet gezien. Morcar beweerde dat zij ziek was van verdriet. Dat kan best zijn, maar volgens mij houdt hij haar nog gevangen ook!" Het narretje balt machteloos zijn knokige vuistjes. "En ik denk", schettert hij, "ik denk dat die vieze dikke Sakser zèlf met mijn prinses trouwen wil! Begrijp je, koning? Héér koning, bedoel ik..." Hij hapt naar adem. "Ik weet 't wel zeker, hoor! Morcar zette mij op een dag zomaar buiten de burcht! Hij had er genoeg van, om alsmaar dezelfde grapjes aan te horen, zei hij... maar 't was natuurlijk omdat hij bang was, dat ik wat te weten zou komen... of... of misschien wel mijn prinses zou proberen te bevrijden. Grrr..." Hij zwijgt vergramd en vervolgt dan: "Ik zocht hulp bij Ragnar de Rode, maar die stuurde mij ook weg en nu... eh... zit ik hier." Eric trommelt peinzend met zijn vingers op de tafel. Een vaag verhaal. Het feit dat een vader zijn zoon verbant, alleen omdat hij niet met diens huwelijk instemt, klinkt niet erg geloofwaardig; tenzij alles een verdichtsel is, zal er dus wel iets anders achter zitten. Maar de Noorman kan zich bezwaarlijk in de persoonlijke zaken van een vader en zijn zoon mengen en die graaf Morcar zou hem gauw het erf afschoppen, als hij zijn neus in diens aangelegenheden kwam steken. Bovendien kan Ploc zich best vergissen in de vermeende kwade oogmerken van deze graaf. "Denk aan je droom, voordat je 't verzoek van Ploc afwijst!" zegt Winonah die zijn gedachten geraden schijnt te hebben. Als Eric vraagt hoe hij in een zo onduidelijke toestand hulp kan verschaffen, raadt zij hem kalm aan een schip uit te rusten en op onderzoek te gaan. De nar klapt opgewonden in de benige handjes. Eric kijkt verbouwereerd van de een naar de ander, hoewel het idee van zeerèis hem eigenlijk wel aanstaat. "Hoe kan ik nu iets onderzoeken, zonder te weten wat en waar?" merkt hij schijnheilig op. Maar Winonah heeft de opgewekte twinkeling in zijn ogen allang gezien. "Volg de vogel uit je droom", zegt zij glimlachend. "Zoek de Witte Raaf!" En zonder nog langer te aarzelen stemt Eric toe.

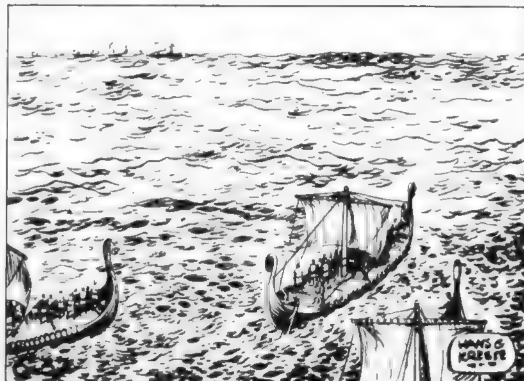

Al enkele dagen nadat Eric het besluit genomen heeft op zoek te gaan naar de verblijfplaats van 'de Witte Raaf' bevindt hij zich met Ploc, de nar, Axe, de jonge boogschutter, zijn zoon en een troep uitgelezen mannen in drie goed getuigde schepen in volle zee. Als de wind door zijn haren wappert en hij het zilte schuim op zijn lippen proeft heeft hij er geen spijt van, Winonah's raad opgevolgd te hebben. Al zou Plocs verhaal op een verzinsel berusten dan nog zal hij het manneke daar geen moment kwaad om aankijken, want de zeereis alleen al is de moeite waard. Vele zeevaarders hebben hem al verteld over het bestaan van eilandengroepen ver weg in de noordelijke zee en hoewel hij de zee in deze richting nog nooit bevaren heeft wil hij proberen die eilanden te vinden; de kans is groot, dat op één ervan de Witte Raaf gevangen zit. Dagenlang zien zij niets dan lucht en water maar daar het weer zich goed houdt, en de wind gunstig is zodat er niet geroeid hoeft te worden, zijn de mannen opgewekt en vol goede moed. Uitgezonderd Orm, die de zwartgalligste voorspellingen doet aangaande hun toekomst. De kleine roerganger staart mistroostig in de blauwe lucht. "Ik heb nog nooit zo een rare zeereis bij de hand gehad", mompelt hij. "Dat vaart maar en vaart maar en er is er op dit hele schip niet één die me vertellen kan, waarheen. Waar moet dat heen, vraag ik mij - als rond zeeman - af, als 'n mens niet meer weet waar hij heen gaat..." Hij snuift en fronst de wenkbrauwen. "Hoewel ik, als eerlijk varensgast, daaromtrent wel een antwoord zou weten te geven. Er zijn helemáál geen eilanden in deze bak koud water; we zeilen er af, plop, en belanden regelrecht bij Ran.* Maar tja, naar een eerlijk zeeman luistert geen mens... ze moeten 't zelf maar weten... Toch jammer van..." Een schreeuw van de uitkijk onderbreekt zijn alleenspraak: "Zeil aan bakboord!"

* *Ran: godin van de zee*

De kreet van de uitkijk brengt Erics schip in beroering en de opwinding slaat over op de meeliggers, als blijkt dat in zuidwestelijke richting een vierkant zeil zichtbaar geworden is. Erics scherpe ogen trachten de vorm en de aard van het verre schip te onderscheiden, maar de afstand is nog te groot. Wel komt het hem voor dat het dezelfde koers vaart als zijn drakkars en dat met een respectabele snelheid. Dan fluit hij verbaasd tussen de tanden; om hem heen weergalmt de lucht van kreten... Een tweede zeil is aan de horizon opgedoken, weldra gevold door een derde... een vierde... "Dat is een hele vloot, hè, Fadir?" stoot Erwin ademloos uit. "En geen kleine bootjes ook..." Eric is naar de voorplecht gegaan en tuurt bezorgd over het water; de kleine nar komt naast hem staan en ook zijn scherpe oogjes zijn onafgebroken op de schepen in de verte gericht. In totaal telt de Noorman nu zes schepen en hun snelheid overtreft verre die van zijn eigen vaartuigen, hetgeen hem onrustbarend voorkomt. Ragnar de Rode, de grote zeeschuimer, heeft een vloot van zes schepen en dat het stuk voor stuk weergaloos snelle zeilers zijn heeft al menig handelsschip tot zijn schade ervaren... Bij zijn laatste ontmoeting met de rode piraat zijn zij weliswaar vriendschappelijk uit elkaar gegaan,* maar Ragnar staat bekend als een onberekenbare kerel en op zee geldt het recht van de sterkste... Nauwelijks heeft de Noorman dit overdacht of hij ziet de zes drakkars in volmaakte slagorde wenden en recht op zijn kleine vloot toezeilen...

* *lees: "Het offer van Svitjold"*

Er daalt een gespannen stilte op de drie koningsschepen als de zes onbekende drakkars scherp aan de wind zeilend naderen. Niemand twijfelt nu nog aan de bedoelingen van deze vloot en haastig wordt alles in gereedheid gebracht voor het komende gevecht. "Het is Ragnar, zonder enige twijfel", zegt Eric grimmig, terwijl hij de schepen, waarvan de bloedrode drakekoppen op de boegen nu duidelijk zichtbaar zijn, nauwlettend gadeslaat. "Alleen hij kan een wending zo feilloos uitvoeren; misschien ziet hij van een gevecht af als hij ziet wie hij voor heeft, maar ik heb er niet veel hoop op... Hier is hij de ongekroonde koning... Hoewel hij aan 't gedrag van zijn krijgers merkt, dat zij dit onverantwoordelijk vinden, geeft de Noorman geen bevel de drie schepen in slagorde te brengen maar blijft onveranderlijk in zijn koers doorvaren. Inmiddels zijn Ragnars schepen binnen gehoorsafstand gekomen en met zijn schild zwaaiend, maakt Eric zich met luide stem bekend. Duidelijk kunnen Erics krijgers nu de reusachtige gestalte van de rode zeerover te midden van zijn mannen onderscheiden en het zwaard in zijn hand geeft hen niet veel hoop meer... Dan zien zij hoe de piraat zich omwendt en een paar luide bevelen schreeuwt naar de roerganger op het achterdek. Het volgende ogenblik volvoeren de zes drakkars bijna gelijktijdig een scherpe wending. Een zucht van opluchting gaat op onder Erics mannen. Ragnar ziet van de aanval af! Maar op de voorplecht fronst Eric peinzend de wenkbrauwen. Zonder een groet, ja, zonder zelfs één teken van herkenning trekt de vrijbuiter zich terug. Waarom? Verbergt Ragnar iets? Poogt hij de Norenkoning te ontlopen? Om... de Witte Raaf misschien? "Mijn kop eraf, als dàt niet de reden is", mompelt Eric. "We gaan er achteraan!"

Met luide stem beveelt Eric de kleine roerganger koers te wijzigen. "Welja, waarom niet", prevelt Orm, verongelijkt aan zijn snor plukkend. "Waarom zou 'n mens blij en tevreden zijn als er eens één keertje iets goed afloopt? Jaag je ongeluk maar na, zeg ik altijd, als je nou met alle geweld genoeg van je leven hebt... Allemaal best, allemaal héél begrijpelijk, maar waarom word ik, als rond, eerlijk zeeman, alsmaar meegesleurd in al die el-len-de?" Met een woedende ruk aan de helmstok verlegt hij de koers van het schip en in het kielzog van Ragnar de Rode glijden de drie drakkars voort. "Zou Ragnar ons wel herkend hebben?" Erwins stem is gespannen. Zonder zijn blik van de zes zeilen voor hem af te wenden antwoordt Eric kort: "Nou en of! En als wij hem kunnen bijblijven, brengt hij ons regelrecht naar de plek waar de Witte Raaf opgeborgen is, of ik zou me al héél erg moeten vergissen..." De Noorman beseft echter al gauw, dat hij Ragnars snelle schepen nooit bij zal kunnen houden. Zienderogen groeit de voorsprong van de rode piraat en de Noorman bedenkt spijtig, dat hij er een lieve duit voor over zou hebben als hij wist, wie de bouwer van Ragnars schepen was... De bemanning doet z'n uiterste best om het tempo zo goed mogelijk bij te houden maar het is vergeefse moeite. Langzaam maar zeker verdwijnen de schepen van Ragnar de Rode, de één na de ander, over de kim...

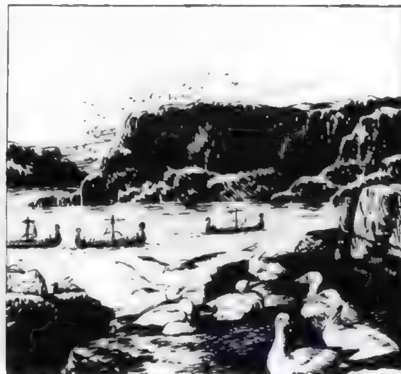

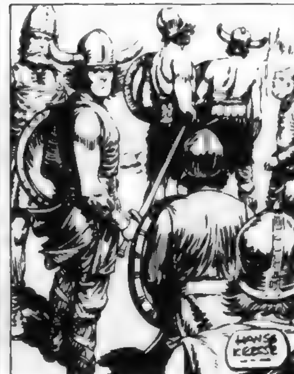

De Noorman bijt zich op de lippen. Weg zijn ze... en hij is weer alleen op de eindeloze wijdheid van deze onbekende zee. Het enige wat hij nog kan proberen is, dezelfde koers aan te houden... hoewel dat ook geen enkele waarborg biedt, dat zij Ragnar ooit zullen vinden, want eenmaal uit 't gezicht kan de rode piraat elke gewenste richting uit. Uur na uur klieven de drie koningsschepen, als nietige notedoppen, de golven. Zover het oog reikt is er niets, niets te zien, maar onvermoeibaar blijven Erics ogen in alle richtingen over zee dwalen. Naar de stand van de zon te oordelen koersen ze tamelijk scherp naar het westen en dit bevalt de Noorman maar matig, want volgens zijn berekeningen moeten de Britse eilanden nu ergens ver over de horizon in zuidelijke richting achter hen liggen. Het is ondenkbaar dat Ragnar de Rode nog verder west zou koersen, want ten eerste bestaat daar - volgens de beste geleerden - geen land meer en ten tweede heeft hij nog nooit iemand ontmoet, die van een tocht over die verre zee is teruggekomen. Deze overwegingen doen Eric tenslotte besluiten van koers te veranderen en de tocht in zuidelijke richting te vervolgen. En al enkele uren later prijst hij zich gelukkig met dit besluit, want dan ontdekt hij een donkere, dunne streep aan de kim... De Noorman buigt zich voorover en beschut zijn ogen met de hand tegen de weerkaatsing van de zon op het water. Dan schalt zijn stem luid over het dek: "Land vooruit! Een groep eilanden!"

Erwin, die met Axe en Ploc naast Eric staat kan met moeite zijn opwinding onderdrukken als de drakkars langzaam naar de sombere eilandengroep toeglijden. Zij beseffen echter al gauw, dat, zo de Witte Raaf hier inderdaad al ergens is, het een hele toer zal zijn onder de talrijke eilanden juist dàt te vinden, welke de Hooglander herbergt. Bovendien houdt Eric terdege rekening met de mogelijkheid dat Ragnar de Rode hier een vluchthaven heeft, zodat de grootste omzichtigheid geboden is. Onder het onophoudelijk gekrijs van jan-van-genten, aalscholvers en andere zeevogels, zoeken de schepen hun weg door het nauwe vaarwater tussen de eilanden. Zwijgend staat de Noorman aan de reling en peilt de diepte van het water. Zo dicht mogelijk varen zij langs de kust, tot eensklaps Eric het dieplood uit het water haalt en beveelt: "Werp de ankers! We gaan aan land!" Vakkundig wendt Orm het roer en voorzichtig koerst eerst de voorste drakkar, direct gevolgd door beide andere, langs de lage vooruitstekende rots. De zeilen zijn gereefd en even later liggen de schepen stil in een kreek. De loopplanken worden uitgelegd en de eerste mannen gaan aan wal. Het narretje rent zo snel zijn korte beentjes hem kunnen dragen over de plank en grinnikt tevreden naar Erwin, die zijn vader verlangend aanziet. "Ik mag toch mee, Fadir?" Hoewel het in Erics bedoeling lag de jongens met een zware bewaking bij de schepen achter te laten, kan hij 't niet over zijn hart verkrijgen de jongen teleur te stellen. "Je mag mee, zoon", glimlacht hij, "als je maar in mijn buurt blijft!" Haast onmerkbaar dwalen even zijn ogen langs de sombere, dreigende rotsen. "Haal je helm en wapens!" Als een der laatsten gaat Eric met zijn zoon aan wal. Onder de mannen heerst een diepe stilte; als een mantel omgeeft hen de kille, donkere sfeer van het onbekende eiland. Erics ogen zoeken langs de grauwe klippen en ontdekken een smal, grillig, slingerend pad dat naar boven leidt. "Welnu, gaan wij dan!" klinkt de stem van de uiterlijk kalme Noorman.

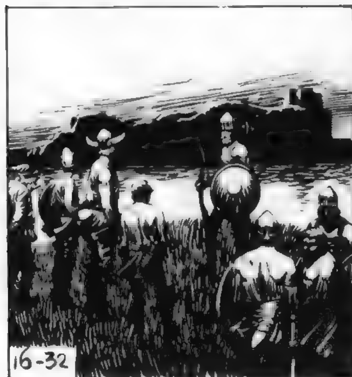

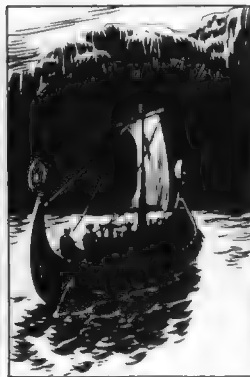

Moeizaam beklimmen Eric en zijn krijgers het smalle, glibberige pad naar boven. De invallende schemering geeft het eiland een nog triester aanzien. Voorop gaat Eric de Noorman, vlak achter hem Erwin en Axe. Dof weerkaatsen hun voetstappen tussen de rotsen. De ondergaande zon staat bloedrood aan de hemel en dompelt alles in een rossige gloed. ''Wat is het hier stil, Fadir'', fluistert Erwin als ze de top van de klip bereikt hebben. ''Stil noemt-ie dat'', mompelt Orm. ''Moet je die vogels horen, ik word er zowat doof van... maar ja, dat zal wel aan mij liggen...'' Grauw en rimpelloos strekt de zee zich beneden hen uit; Eric wenkt de krijgers en zwijgend vervolgen zij hun weg. ''Ik ben weer helemaal de oude'', fluistert Ploc tegen Axe en Erwin. Axe glimlacht. De gedachte aan mogelijk gevaar schijnt niet bij het narretje op te komen. Langs lage, dorre struiken en kronkelige paden vervolgen zij in diepe stilte hun weg. Hun voorzorgen blijken echter overbodig want afgezien van enkele verweerde bouwvallen van primitieve woningen, is er op het gehele eiland geen spoor van menselijk leven te bekennen. Een betere plek om de nacht door te brengen kunnen ze zich dus moeilijk wensen. Juist wil Eric het sein tot de terugtocht geven, als boven hun hoofden de krakende roep van een raaf klinkt. Afgetekend tegen de avondhemel zien zij de donkere schimmen van enkele vogels hoog overwieken. Onwillekeurig volgt Eric ze met de ogen en dan slaakt hij een gedempte kreet. Nauwelijks zichtbaar in de schemering tekent zich op een der aangrenzende eilanden de vorm van een plompe toren af. ''De burcht van de Witte Raaf'', fluistert Erwin opgewonden.

"Er brandt licht", mompelt Orm. "Kijk uit; deugt niet..." "Gaan we er heen?" vraagt Erwin ademloos. "Ik wil mee, hoor!" De Noorman glimlacht. "'n Beetje voorbarig ben je wel", zegt hij. "Of dat daar de plek is waar die zogenaamde 'Witte Raaf' opgeborgen zit, moeten we nog maar afwachten. Maar we zullen 't onderzoeken!" Op een teken van Eric haasten zij zich terug naar de aanlegplaats en delen de achtergeblevenen hun ontdekking mee, waarbij Ploc het hoogste woord heeft. Eric besluit met een aantal uitgelezen mannen het toreneiland te gaan verkennen, terwijl de anderen achterblijven om alles voor de overnachting in te richten. Weinige ogenblikken later glijdt de drakkar geluidloos over het donkere, rimpelloze water en landt op een goed beschutte plek. Hoewel de beide knapen danig protesteren, moeten zij met een deel der bemanning bij het schip blijven, waarna de Noorman met de rest zo geluidloos mogelijk langs de rotsen naar boven klimt. Blijkbaar voelen de bewoners van de burcht zich wel erg veilig, want reeds van verre dringt een luid gejoel en geschreeuw tot hen door en van enige bewaking is niets te bespeuren. De stilte om hen heen is beklemmend en hoewel het eiland verder een toonbeeld van verlatenheid is kan Eric een gevoel van naderend gevaar niet onderdrukken. Nabij enkele uitstekende rotsen houdt hij de pas in en, alsof een zesde zintuig hem waarschuwt, wendt hij zich eensklaps met een ruk om. Op hetzelfde ogenblik rijst een gestalte langzaam op vanachter een rotsblok... Ragnar de Rode! Terwijl zij aan alle zijden ingesloten worden door zijn tot de tanden gewapende krijgers zegt de zeeschuimer met een spottende grijns: "Welkom Noorman... Welkom op het eiland van de Witte Raaf..."

Ogenblikkelijk sluit Erics troepje zich nauw aaneen. "Wat heeft deze omsingeling te betekenen, Ragnar de Rode?" bijt Eric de baardige reus toe, als deze met een brede grijns nader stapt. "Waarom vluchtte je op zee? En wat spreek je van de Witte Raaf?" De grote kerel wimpelt al deze vragen echter opgewekt af en stelt voor, alles eens genoegelijk te bepraten met een lekkere kroes bier erbij. Hoewel Eric er niet veel voor voelt, zit er niets anders op dan toe te stemmen en met een woedende blik op de omringende piraten volgt hij Ragnar naar binnen. "Maak plaats voor Eric de Noorman!" brult Ragnar boven het rumoer uit en er valt een gespannen stilte. Erics ogen glijden langs de verhitte gezichten en hij begrijpt op dat moment maar al te goed, dat één woord van de rode piraat voldoende is om hun dood te betekenen. Desondanks volgen Eric en de zijnen uiterlijk kalm de piraat naar het haardvuur. Met een ruw gebaar trekt Ragnar een paar krijgers uit de zetels bij het vuur. "Zie je, Noorman! We zullen het ons behaaglijk maken", grijnst hij, terwijl hij Eric een beker gerstenat reikt. "Tenslotte zijn we ouwe vrienden, waar of niet?" Hoewel de Norenkoning de ogen van een paar honderd halfwilde zeerovers in zijn rug voelt priemen, verliest hij geen ogenblik zijn zelfverzekerdheid. De onrust waaraan de rover duidelijk ten prooi is ontgaat hem niet en opeens breekt Erics stem Ragnars woordenstroom af: "Genoeg, Ragnar de Rode! *Waar houd je de Witte Raaf verborgen*?"

Ragnars antwoord komt niet onmiddellijk. Zijn blikken nemen de Noorman onderzoekend op, als wil hij peilen wat er in de man tegenover hem omgaat. Doch het gelaat van Eric verandert niet; zijn ogen staan koel en richten zich strak op de zeerover. ''Wel... Noorman...'' klinkt diens zware stem dan spottend. ''Jij herhaalt je vraag... dus ik de mijne... Wat zoek je hier? Wat heb je met de Witte Raaf te maken?'' Onbewogen antwoordt Eric: ''Ik ging met je mee naar de burcht om een antwoord te krijgen. Ouwe vrinden zijn we toch? Je zei 't zelf zopas nog. Vrienden hebben geen geheimen, Ragnar... Voor de dag ermee! De Witte Raaf; waar is hij?'' Een bulderende lach doet de krijgers naar het tweetal opzien. ''Goed, ik zal eerlijk met je zijn, Noorman'', zegt de zeeschuimer grinnikend. ''Omwille van de ouwe vriendschap zullen we dan maar zeggen. De Witte Raaf is niet hier. Niet alleen jij komt te laat... ook Ragnar de Rode vond de vogel gevlogen. Je bezoek aan dit eiland is voor niks.'' Eric kijkt de ander wantrouwend aan. Hoewel hij er maar al te goed van overtuigd is, dat zijn laatste uur geslagen heeft indien hij de ander tegen zich in het harnas jaagt, zegt hij koppig: ''Luister, Ragnar de Rode, je houding staat me niet aan; ik ken je langer dan vandaag. Jij verbergt iets en ik ga niet eerder weg voor ik weet, wat!''
''Tegen Ragnar de Rode is het kwalijk vechten, Noorman... Hé! Krijgen we nog wat te drinken of niet?'' roept hij met stemverheffing. Hij staat lui op, spreekt even met een van zijn krijgers en zet zich dan weer tegenover Eric. Vrijwel dadelijk worden twee grote drinkhoorns, gevuld met gerstebier gebracht. Ook Erics mannen worden voorzien van een dronk. ''Op onze vriendschap, Noorman'', klinkt het en in één teug laat de zeerover het bier door zijn keelgat glijden. Eric drinkt zwijgend. ''Als 't waar is, dat de Witte Raaf hier niet is, waarom ben jij dan nog hier, Ragnar de Rode?'' vraagt Eric lijzig, terwijl hij breeduit gaapt. Hij vindt dat het opeens verdraaid schemerig geworden is in de hal en staat moeizaam op. Dan ziet Eric wazig de spottende belangstelling, waarmee de rode piraat hem gadeslaat... ''Z-z-zeg... sch-sch-sch-schurk'', stamelt de Noorman. De drinkhoorn ontvalt zijn machteloze hand en als een blok tuimelt hij voorover.

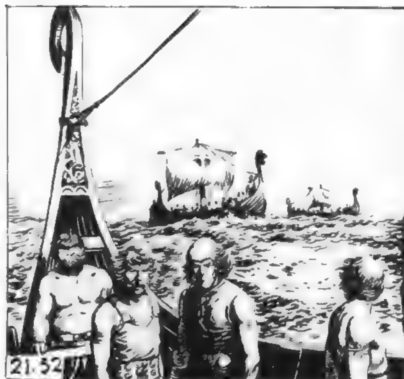
Het dringt zwakjes tot Eric door dat iemand hem roept en lodderig opent hij de ogen. Daar staat waarachtig een onhebbelijke kerel tegen zijn schouder te stompen. Hij protesteert kreunend en wil zich te weer stellen, als het langzaam tot hem doordringt, dat die kerel niemand anders is dan zijn zoon. En dan herinnert hij zich snel weer wat er gebeurd is. Ragnar... het slaapmiddel in het bier... "Waar is Ragnar?" gromt hij, nog een beetje dik van tong, terwijl hij haastig overeind krabbelt. "Ze zijn weg, allemaal", antwoordt Erwin, die daarop vertelt dat ze op onderzoek zijn uitgetrokken, toen Eric en zijn mannen onrustbarend lang wegbleven. Inmiddels zijn ook de anderen die bij Eric waren, bijgekomen en dan doet Eric de ontstellende ontdekking dat Ploc ontbreekt. "Vlug!" roept hij zijn mannen toe. "Doorzoek de burcht! Ragnar is er vandoor met de Witte Raaf en Ploc!" Ze doorzoeken de burcht grondig van boven naar beneden. In de kelder doen ze een lugubere ontdekking: een zware eiken deur is met geweld ingetrapt en de ontzielde lichamen van twee Hooglanders liggen ernaast. Aarzelend treedt Eric naderbij; hij ziet, hier is fel gevochten, maar... wie tegen wie? Juist wil hij onverrichterzake terugkeren, als zijn oog in de hoek van de kerker iets glimmends ontwaart; hij bukt zich en houdt even later een fraaie mantelgesp in de hand... De gesp is versierd met het embleem van een raaf... "En dan durft die ouwe schurk te beweren dat hij de Witte Raaf niet had!" zegt hij kort.

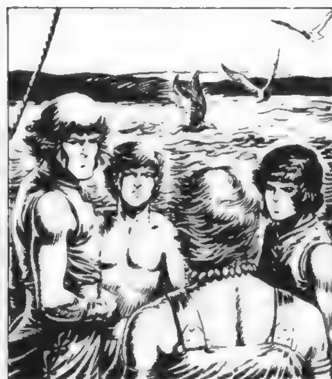

Met een verbeten gezicht draait de Noorman de bronzen gesp om en om. Nieuwsgierig gluurt Orm naar de in metaal geëtste vogel. ”Welja... beter één vogel in de hand dan tien in de lucht... zeggen ze wel eens”, mompelt hij. Voor alle zekerheid besluit Eric de gesp bij zich te houden, waarna zij haastig de sinistere burcht ontruimen en nogmaals het gehele eiland onderzoeken. Maar Ragnar is verdwenen, en met hem Ploc... en ook de boten van de zeerover liggen nergens meer onder de kust. ”Jaja, van je vrinden moet je ’t maar hebben”, mompelt Orm vreugdeloos. ”Is die dwarskrab er gauw tussenuit gegaan met die Witte Raaf... wat ’n streek, zeg... tja. Wees vertrouwd en vertrouw niemand, zeg ik altijd maar... en die platvloerse zeeboender pikt in de gauwigheid ook meteen maar even ’t mannetje Ploc mee... waar is dat nou goed voor? Wie heeft er wat aan zo’n kromgetrokken bonestaak?” ”Oh, als gijzelaar is Ploc best bruikbaar voor Ragnar”, zegt Eric grimmig, ”en bovendien, hij weet dat Ploc het enige houvast is, dat wij in dit duistere zaakje hebben...” ”Duister zaakje! Zeg dat wel!” snuift de roerganger. ”Van die dode Hooglanders daar beneden in de kelder snap ik bij voorbeeld niks... om maar eens iets te noemen... en...” ”Ja, dat is mij ook niet duidelijk”, valt Eric peinzend in. ”Hoe komen die daar? Als ’t krijgers van de vader van de Witte Raaf zijn... wie heeft ze dan gedood? Ragnar? Dat zou dan betekenen dat ze van vrienden, of ‘bondgenoten’... vijanden zijn geworden. Als ’t niet mannen van Bryans vader zijn... wie zijn ’t dan? Zijn zij ’t dan geweest die tijdens Ragnars afwezigheid de Witte Raaf ontvoerd hebben? Ontvoerd... of bevrijd?” Orm schudt verbijsterd z’n ruige kop. ”Te veel raadsels, Noorman”, gromt hij, ”te veel voor mijn oude hersens... We kunnen beter op huis aan koersen. Heus, luister naar ’n ouwe varensgast die ’t goed met je meent en eh, met zichzelf... keer om, en vergeet deze hele el-len-de voor er nog meer el-len-de komt...” Maar zo gemakkelijk laat Eric zich niet afschepen. Hij weet nu, dat er in de verhalen van de arme nar waarheid school en als hij in de vroege ochtend met zijn schepen zee kiest, heeft de Noorman zich grimmig voorgenomen, af te maken wat hij begonnen is en de speurtocht naar de Witte Raaf tot een goed einde te brengen.

In elkaars kielzog klieven de drie drakkars van Eric de Noorman de golven. Uit het feit dat de zeerovers Ploc hebben meegenomen maakt Eric op, dat het Britse eiland het doel van Ragnars reis is en dus varen zij in zuidelijke richting. Geholpen door een krachtige wind krijgen zij na enkele uren reeds land in zicht. Omdat de piraten zonder twijfel rekening houden met een achtervolging, blijft Eric een flink eind uit de kust. De naakte, grauwe rotsen maken een verlaten indruk en nergens zien zij sporen van menselijk leven, zodat het niet waarschijnlijk is, dat Ragnar in dit barre oord aan land is gegaan. Hun aandacht verslapt echter geen minuut. Tegen de middag bereiken zij een punt, waar de kust scherp naar het westen buigt. Recht voor de boeg duikt een tweede wazige, blauwe kustlijn op en hierop houden de Noren aan. Waakzaam turen Eric en zijn mannen vooruit, als eensklaps Erwin hem bij de arm grijpt en opgewonden wijst naar de sombere heuvels, waar een ijle rookspiraal, afgewisseld met kleine wolkjes, omhoog stijgt. Rooksignalen!

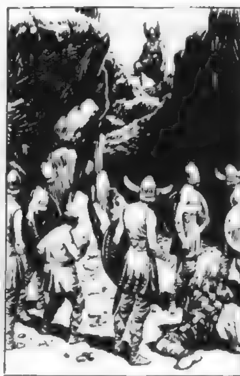

Onmiddellijk beveelt Eric, naar open zee te koersen en rechtdoor te varen, alsof ze niets bemerkt hebben. Het is mogelijk, dat de bewoners daar elkaar waarschuwen voor de nadering van Noorse schepen, maar het kan evengoed een stuntelige poging zijn om hen aan land te lokken en de schepen te plunderen; en tenslotte is het niet uitgesloten dat Ragnar de Rode daar aan het werk is. In ieder geval, redenen genoeg om een nader onderzoek in te stellen, besluit Eric, hetgeen ieder met hem eens is, behalve de sombere roerganger. Zodra zij aan het gezicht onttrokken zijn door een bocht van de hoge kust koersen zij een brede baai in, en in een der kleine kreken gaan de Noren aan land. Eric kiest met zorg een aantal krijgers uit om hem te vergezellen en terwijl de overigen de wacht betrekken bij de boten, begint het troepje in diepe stilte het rotsige pad naar boven te beklimmen. Zij hebben juist de hoogvlakte bereikt, als Eric het gekletter van vallende stenen hoort en Orm, de roerganger, schichtig om zich heen loerend, met een rood hoofd achter hen aan rent. Een beetje ongerust vraagt Eric wat er aan de hand is, waarop de stoppelige zeeman hijgend verklaart, dat hij het bij nader inzien veiliger vindt met de Noorman mee te gaan, omdat hij juist ontdekt heeft, dat de inham waar de schepen liggen van het soort is waar zeemonsters zich plegen op te houden. Eric haalt korzelig de schouders op en de bange roerganger op het hart drukkend, stilte in acht te nemen, geeft hij het sein de tocht voort te zetten. Ineens klemt Orm zich trillend aan de Noorman vast. "Ik hoor een geluid", stamelt hij zwetend, "een troll natuurlijk; 't is hier nergens veilig..." Een ogenblik staan allen roerloos en dan hoort ook Eric duidelijk een zwak gekreun. Gekreun... van een mens...

"Ik ga t-t-toch liever t-t-terug", jammert Orm, hoewel hij dicht achter Eric aan blijft lopen, als deze omzichtig verder gaat. Dan houden zij met een ruk de pas in. In de diepte van een nauwe kloof ligt een man, een Hooglander, gewond naar diens bloedende schouder te oordelen. Erics eerste opwelling is om hem te helpen, maar een plotseling opkomende gedachte doet hem aarzelen. Is dit een valstrik om hem in het ravijn te lokken? Maar de aanblik van de gewonde overwint zijn argwaan... Hij laat een man bij de ingang van de kloof op wacht en daalt af. Bij zijn nadering tracht de onbekende het zwaard op te heffen, dat hij in de hand geklemd houdt. Maar de inspanning is te veel en na Eric met een mengeling van wanhoop en haat aangekeken te hebben sluit hij uitgeput de ogen. "Vrees niet, vriend", zegt Eric, terwijl hij naast de zwaargewonde man neerknielt, "ik wil je helpen..." Inmiddels beschouwt hij aandachtig het trotse gelaat en stelt vast, dat de haveloze stoppelbaard en de lange onverzorgde lokken wel een scherp contrast vormen met 's mans voorname, fijnbesneden trekken. Met een rustig gebaar legt Eric zijn hand op die van de gewonde, als op hetzelfde moment een woedende stem klinkt: "Het tweede weerzien, Noorman..." Bliksemsnel richt Eric zich op. Daar staat, machtig en dreigend, aan de rand van het ravijn: Ragnar de Rode!

Als Ragnar de Rode met zelfverzekerde passen in de kloof afdaalt vertrekt het gezicht van de Hooglander van ontzetting en woede, hetgeen Eric, die zich omgedraaid heeft, echter ontgaat. "Ik zeg je, dat je..." Met een schok breekt Ragnar de zin af en staart naar de gewonde. "Nou? Ga door..." klinkt Erics stem. "Wat zeg je me?" Het lijkt of deze woorden de piraat ontgaan. "Wie is dat, Noorman?" vraagt hij, vol loerende achterdocht. "Zeg op, Noorman... wie?"

"Vraag het hem zelf; ik weet het ook niet", antwoordt Eric, geërgerd door het onbehouwen gedrag van de piraat. "En nu wordt het tijd, dat ik je eens een paar vragen stel!" "Eerst ik!" brult Ragnar, hoewel zijn woede grotendeels bekoeld schijnt. "Ik laat me niet langer opjagen als een konijn. Ik heb de Witte Raaf niet en al had ik hem, dan ging 't je nog niks aan! Bemoei je met je eigen zaken! We moeten allemaal aan de kost zien te komen en hoe ik dat doe is mijn zaak!"

"Maar 't wordt mijn zaak als jij mijn mensen ontvoert!"

"En als jij je mond niet houdt, lelijke dwarskrab", stuift plotseling de roerganger op, "dan zal ik je eens laten kennis maken met de stevige knuisten van een eerlijke zeeman!" Met één ruk van zijn harige arm doet Ragnar de kleine man opzij tuimelen, dan gaat hij onverstoorbaar verder: "Waarom zoek jij de Witte Raaf?" "Waarom zoek jij hem?" is het wederwoord. Er valt een stilte. Dan antwoordt de zeeschuimer langzaam: "Dat kan ik je niet vertellen, Noorman. Dat zijn zaken van Ragnar de Rode..." Met terneergeslagen ogen leunt de gewonde vermoeid ineen en laat ogenschijnlijk de woorden van de beide tegenstanders langs zich heen gaan. "Ik beveel je te antwoorden, Noorman! Wáárom zoek jij de Witte Raaf?" "En met welk recht beveel jij mij?" snauwt Eric. "Het recht van tweehonderd zwaarden, bij Jon!" brult de zeerover met een brede armzwaai. Aan de randen van de kloof verschijnt zwijgend en onheilspellend zijn gehele bende. "En dat recht krijg jij te voelen, als je niet gauw doet wat ik beveel!" laat Ragnar er voldaan op volgen. "Leg je wapens op een hoop en smeer 'm! Als je belooft dat je mij niet langer volgen zult, gebeurt je verder niets! Je ziet, ik heb nog altijd geduld met je... vanwege de oude vriendschap... Maar als je me dan tòch weer achterna komt, is het uit! Nou komaan, gooi neer die wapens!" "Kom ze maar halen", snauwt Eric, terwijl hij zijn zwaard trekt.

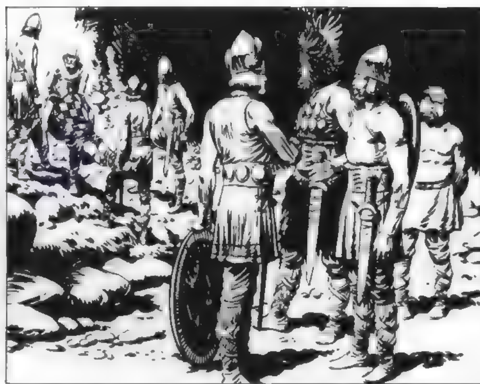

Beduusd doet de grote zeerover een stap achteruit. Het is hem aan te zien, dat hij zo'n antwoord geen moment verwacht had. "Dus... strijd, Noorman", zegt Ragnar schor. Eric ontmoet de twijfelende blik van Ragnar en beseft dat deze te ver ging om nu nog terug te kunnen, zelfs al zou hij willen. Zijn mannen zouden dit als een teken van lafheid opvatten. Terwijl de rode piraat nog staat te talmen klinkt vanuit de rijen der zeerovers een ongeduldige stem: "Nou, waar wachten we nog op? Hak er op in, kerels!" En met een instemmend gebrul stormt de bende op de Noormannen in. Onverschrokken staan Eric en zijn krijgers gereed om de ongelijke strijd aan te binden als eensklaps de zware reus, lenig als een boskat, tussenbeide springt. "Laat dat, lafaards; neer je wapens!" Stomverbaasd laten enkele zeerovers hun wapens zakken, anderen die niet zo vlug zijn wordt het zwaard kortweg uit de hand geslagen. Bevreemd ziet Eric, die voorbereid was op een genadeloos einde, hoe Ragnar zich beschermend voor hem en zijn groepje plaatst. Opnieuw klinkt diens bulderende stem: "Slampampers! Wat zijn we? Eerlijke zeerovers of moordenaars? Ruk uit!" "Wel heb ik ooit..." snuift Orm. Vanuit een ooghoek gluurt Eric naar de zeerovers; nu komt het erop aan of Ragnar genoeg overwicht heeft op zijn troep ongebonden schavuiten. Een gevoel van bewondering bekruipt hem als hij ziet dat de rovers, weliswaar mokkend, toch inderdaad terugwijken. Dan is de spanning gebroken en zien Eric en Ragnar elkaar zwijgend aan. "Ik zie dat ik mij toch niet in je vergist heb, Ragnar de Rode", zegt Eric met een zweem van ontroering. "Jij bent ergens een eerlijke kerel... en... nog steeds een vriend! Ik doe je een voorstel: Wie je opdrachtgever ook is, ik geef je het driedubbele als je mij de Witte Raaf brengt!" Nog steeds staan beide partijen tegenover elkaar. Zwijgend en onderzoekend neemt Ragnar de Noorman op en als toevallig glijdt zijn blik naar de gewonde Hooglander, die met gesloten ogen lijkbleek achterover leunt. Dan kruipt een brede grijns over Ragnars gezicht en met een listige flikkering in zijn ogen zegt hij bedachtzaam: "Dat is dan aangenomen, Noorman; dat is aangenomen..."

Deels verwonderd, deels verontwaardigd zien zowel Erics als Ragnars krijgers elkaar aan. Tot plotseling Ragnar zijn zeerovers toeschreeuwt: "Wat staan jullie daar nou stompzinnig te gapen! Is het voorstel van de Noorman niet voldoende? Ingerukt!" Onwillig, omdat zij hun vechtlust niet kunnen botvieren, draaien de kerels zich langzaam om en beklimmen het pad naar boven. "Wel, Noorman... nu we dan toch weer wapenbroeders zijn..." wendt Ragnar zich tot Eric, en er komt een spottende grinnik uit zijn keel, "zal ik je maar 't een en ander vertellen hè... Vanaf de boot zag ik hier een vuur branden en moest daar het mijne van hebben. Wij aan land, besluipen het kamp en laat daar nou Bryan of Ochshill - de Witte Raaf zo je wilt - zitten met 'n stelletje aanhangers en een paar gevangen genomen Hooglanders..." "Aanhangers?" valt Eric in. "Ahaa! Dan hadden die Bryan dus bevrijd uit jouw kerker op 't eiland... en de dode Hooglanders... waren Bryans mannen? Hm, dan sprak je dus de waarheid, toen je zei dat je Bryan niet meer had..." "Ik spreek altijd de waarheid", zegt Ragnar met een uitgestreken gezicht. "Maar stel je voor, Noorman, de Witte Raaf! Zo voor 't grijpen... Wij vallen aan; de kerels ontsnappen, behalve degenen die sneuvelen... Ik er achteraan, maar - tja - toen kwam de Noorman en die moest ik zelf ontvangen... heheheh..." En als hij Erics argwaan ziet grijnst hij: "Je vertrouwt me niet, Noorman? Goed, ik zal zelf bij je blijven... mijn mannen zullen de Witte Raaf wel vinden, want ver kan hij nog niet zijn." Schouderophalend wendt Eric zich naar de gewonde, die klaarblijkelijk het bewustzijn verloren heeft. "Laat lopen die kerel", gromt Ragnar achteloos, "zo'n gewonde is alleen maar last. Het is een van de gevangenen van de Witte Raaf, dat zie ik nu duidelijk." Zonder zich aan Ragnar te storen geeft Eric echter opdracht de zwaargewonde naar boven te dragen en een rustplaats voor hem gereed te maken. "En zeg de anderen bij de boten, dat zij een kamp opslaan!" beveelt hij zijn krijgers. Ragnar schijnt zich nogal op te winden over dit besluit, maar Eric blijft erbij. "Ik ga hier niet vandaan voor ik de gewonde verhoord heb. Het zou mij niets verbazen, als die een ander verhaal te vertellen heeft dan jij, Ragnar", zegt hij, terwijl zij de kloof verlaten, "want ik begrijp nog steeds niet best, wat die rooksignalen te beduiden hadden!" Zoetsappig verklaart de piraat, dat zij de krijgers die het binnenland ingedrongen waren om de Witte Raven te achtervolgen met die rooksignalen waarschuwden. De Noorman weet niet wat hij van dit verhaal denken moet en staart de zeerover bedachtzaam na, als deze zich eensklaps met een korte groet verwijdert. Naast hem begint Orm met een grafstem de meest lugubere voorspellingen te uiten maar het dringt amper tot Eric door. Op enige afstand staat de rode piraat met enkele van zijn mannen te redeneren en de blikken die zij daarbij in zijn richting werpen voorspellen niet veel goeds.

Het feit, dat Eric verre in de minderheid is tegenover Ragnars wilde bende zint hem maar weinig; temeer daar hij duidelijk merken kan, dat zij iets in hun schild voeren. Als Ragnar zich even later weer bij hem voegt schijnt de grote kerel echter nog minder op zijn gemak dan Eric zelf. De mannen hebben het kamp gebouwd op een uitspringende klip, zodat zij op deze wijze maar van één kant, de landzijde, aangevallen kunnen worden. ''Hetzij door de bewoners van dit land... hetzij door anderen'', zegt Eric veelbetekenend. ''De aanhangers van de Witte Raaf, bedoel je zeker'', zegt Ragnar luidruchtig, ''en dat zou dan mijn schuld zijn, waarachtig! Want ze loeren op mij, om wraak te nemen natuurlijk!'' ''Wel, ga dan naar je schepen terug'', zegt Eric koeltjes. ''Niemand dwingt je hier te blijven.'' Maar Ragnar wijst dit nuchtere voorstel beledigd van de hand; hij wil immers tonen dat hij het goed en eerlijk meent! ''Begin dan maar eens met Ploc vrij te laten'', zegt Eric bits. Hierop komt Ragnar eensklaps tot de ontdekking dat zijn mannen hem dringend nodig hebben en hij is binnen twee tellen verdwenen. Eric ziet hem peinzend na. Ragnars bewering als blijk van goede trouw bij hem in het kamp te willen blijven, is nauwelijks aanvaardbaar en hij neemt zich voor, goed op zijn tellen te passen. Als de wachtvuren ontstoken zijn, komt Erwin hem waarschuwen dat de gewonde Hooglander bijgekomen is. Eric poogt de man aan het spreken te krijgen maar deze ziet hem vijandig aan en wendt het hoofd af. Een brede schaduw valt over hem heen en Ragnar de Rode staat naast hem. ''Wat een drukte allemaal om zo'n kerel'', gromt de piraat schamper, waarop Eric hem bijtend vraagt of hij de Witte Raaf denkt te kunnen vinden, met in het kamp te blijven rondhangen. ''Waar zijn overigens je schepen en waar wil je de nacht doorbrengen?'' De zeerover grijnst. ''Mijn schepen liggen in een veilige baai, Noorman! En dáár branden geen vuren die mijlenver in de omtrek zichtbaar zijn!'' Nauwelijks heeft hij dit gezegd, of een van Erics krijgers komt haastig aanlopen. ''Het brandt in de verte'', roept hij. Als één man wenden zij zich om en terwijl Eric verontrust naar de rossige gloed kijkt stoot Ragnar uit: ''Bij Jon! Dat zijn *mîjn* schepen die daar aangevallen worden!''

Met een woedend gebrul rent Ragnar naar de rand van de legerplaats, waar inmiddels een aantal van zijn ongure volgelingen uit de duisternis te voorschijn gekomen is. "Vooruit, kerels!" schreeuwt de rode piraat. "Er op los en een beetje gauw. Naar de schepen! Dat handjevol mannen daar redt het niet alleen!" "Wacht, Ragnar", poogt Eric de driftige piraat tegen te houden, "het kan een valstrik zijn." Maar Ragnar is niet meer te houden. "Mijn schepen staan in brand, Noorman, dat noem ik geen valstrik meer! Er op los kerels!" Even later stormt reeds de helft van zijn mannen in looppas naar de bedreigde plaats. Inmiddels heeft Eric een aantal van zijn krijgers haastig over verschillende posten aan de buitenkant van het kamp verdeeld en hij geeft juist opdracht alle vuren op één na te doven, als Ragnar zich tot zijn verbazing weer bij hem voegt. "Ik dacht dat jij met je mannen mee was", zegt Eric scherp. "Ik blijf hier! Dat is mijn plicht!" gromt de piraat nors. Zijn felle ogen glijden over de legerplaats en blijven een moment op de gewonde Hooglander rusten. Eric merkt schamper op dat zeerovers een wonderlijke opvatting van plicht schijnen te hebben. "Als ik je niet beter kende, zou ik denken dat je te laf bent om aan de strijd bij je schepen deel te nemen." De rode zeerover stoot een getergd gebrom uit en Eric wendt zich minachtend af. Maar het volgende moment staat hij roerloos stil. Nauwelijks waarneembaar dringt het gekras van een raaf tot hem door, kort daarop weer, nu van de andere zijde... "Dat was geen vogel, Noorman", snauwt Ragnar terwijl hij met een bliksemsnel gebaar zijn zwaard trekt. Er heerst een ogenblik van ademloze stilte in het kamp en in die stilte weerklinkt eensklaps een schrille kreet. Aan de rand van de legerplaats stort een van Erics krijgers getroffen door een pijl voorover...

Nauwelijks is de wachtpost gevallen of een regen van pijlen daalt op het kamp neer. De verwarring is onbeschrijfelijk. Niemand weet waar de vijand zich bevindt en in het schijnsel van het kampvuur vormen de mannen een gemakkelijk doelwit. "Dekking zoeken!" brult Ragnar, als om hem heen slachtoffers beginnen te vallen. "Ze schieten ons neer als konijnen!" Een tweede pijlengolf eist nieuwe offers. Met zijn voet trapt Eric het laatste vuur uit. Dan springt hij naar voren. "Valt aan, mannen! Er op los!" Ragnar is evenwel niet van zins de onzichtbare vijand te achtervolgen. "Ik ben niet zo dwaas om het kamp te verlaten, Noorman!" schreeuwt hij. "In orde; lafaards en kinderen mogen in het kamp blijven", bijt Eric hem toe. Het schaamrood stijgt Ragnar naar de kaken als hij het schampere gelach van Erics mannen hoort. Hij werpt een schichtige blik naar de plaats waar de gewonde Hooglander ligt, perst de lippen opeen en brult: "Niemand kan Ragnar de Rode een lafaard noemen!" waarna hij wild met zijn zwaard maaiend achter Eric aanstormt. De Noorman meent in de duisternis enkele vage gestalten te zien wegvluchten en rent hen met grote sprongen na. Even later is hij in hevig gevecht met deze geheimzinnige vijand. Het is een vreemde strijd in het donker; hier een gesmoorde kreet, daar doffe snelle voetstappen op de harde grond. Al met al krijgt Eric het gevoel tegen schaduwen te vechten. Schaduwen die hem verder en verder van het kamp weglokken. Hij staat aarzelend stil. Om hem heen wordt het rumoer van de strijd vager en vager en hij voelt dat er iets verkeerd gaat. Dan klinkt wederom door de nacht het krassen van een raaf en van verre dringt Ragnars stentorstem tot hem door: "Hierheen! Sla ze neer! Ze pogen te ontkomen!"

Bij het horen van Ragnars stem rent Eric ondanks zijn vage onrust in de richting van de plaats waar klaarblijkelijk nog gevochten wordt. Als ze een gevangene konden maken zouden ze wellicht iets te weten kunnen komen. Een schim springt vlak voor Eric op en rent weg. Bliksemsnel doet Eric een uitval maar de man kronkelt als een aal opzij en ontkomt geruisloos in de duisternis. Nog steeds hoort Eric de baardige zeeschuimer in de verte schreeuwen en even ontwaart hij diens reusachtige gestalte, afgetekend tegen de donkere lucht. "Ragnar! Kom terug!" roept hij hem achterna maar tevergeefs. Al vechtend verdwijnt de rode zeerover achter een donkere heuvel. Argwaan en wantrouwen doen Eric aarzelen als hij bemerkt dat hij met enkele van zijn krijgers alleen is in de donkere nacht. Dan klinkt weer de spookachtige roep van de raaf over de hoogvlakte en op hetzelfde moment begrijpt de Noorman dat zij het slachtoffer zijn geworden van een krijgslist. "Terug naar het kamp", schreeuwt hij, en holt vooruit terwijl de anderen struikelend en tastend volgen. Eric beveelt zijn krijgers het vuur op te rakelen en in de vage gloed van het kampvuur tracht hij de toestand te overzien. Hier en daar liggen doden en gewonden. Alleen zijn eigen mannen; aanvallers zijn er niet bij. Met enkele snelle passen is de Noorman bij het rustbed van de Hooglander... Dan staat hij als aan de grond genageld. De gewonde is verdwenen.

In een onderdeel van een seconde flitst het door Eric heen, dat de gewonde door de aanvallers of ontvoerd, of met hun hulp gevlucht is. Onmiddellijk dwalen zijn gedachten naar de drie drakkars die hij onder geringe bewaking in de smalle inham heeft achtergelaten. "Naar de boten!" schreeuwt hij de krijgers toe. Vol bange voorgevoelens volgen de mannen hem naar beneden en daar wacht hen een triest schouwspel. Op het smalle strand liggen links en rechts de roerloze lichamen van de bewakers. Geen is meer in leven. Van de drie schepen steken er twee nog amper boven water uit, de derde is verdwenen. Met grote passen loopt de Noorman een eind om de klip heen en staat dan eensklaps stil. Nog juist ziet hij de derde boot tussen een tweetal rotsen doorvaren, dan is hij uit het gezicht verdwenen... De stem van Ragnar de Rode doet hem opschrikken. "Zo! Een van mijn schepen is verbrand, maar de kerels die dat deden hebben er van langs gehad!" snauwt hij. "En zo krijgt iedereen er van langs die mij een poets wil bakken, Noorman! Zeg op! Waar is de gewonde!"
"Daar! Daar gaat hij op mijn laatste boot", bijt Eric hem woedend toe. "Ik zei je wel dat het een valstrik was! Maar wat kan mij die gewonde verder schelen! Vele van mijn eigen mannen zijn gedood en..." "Bij Thor, dat kun je niet menen!" valt de rode piraat hem eensklaps razend van woede in de rede. "Heb je hem laten ontkomen?" "Wie bedoel je..." vraagt de Noorman, terwijl zich eensklaps een ontstellende gedachte aan hem opdringt. "Je dierbare gewonde!" buldert de zeerover met bliksemende ogen. "Wie dacht jij dat het was, hè? Wie anders dan de Witte Raaf!"

Hoewel Eric het al begon te vermoeden, moet hij toch de onthullingen van de piraat even verwerken. De gewonde Hooglander was dus de Witte Raaf en al die tijd is de man die hij zocht vlak bij geweest. "Je bent een fraaie bondgenoot, zeerover!" bijt Eric hem toe. "Dáárom was je met geen stok uit het kamp te slaan; dáárom stelde je voor de gewonde maar te laten lopen... om hem des te gemakkelijker zèlf in handen te kunnen krijgen." "Kom nou, Noorman", gromt Ragnar met een onbehagelijke grijns. "Ik had jullie allen gemakkelijk kunnen doden; maar - waarachtig als 't niet waar is - ik mag je te graag, zodat ik het met een zoet lijntje probeerde. Bovendien had ik al een lekker sommetje vooruit betaald gekregen en een woord is een woord bij Ragnar. Maar nu genoeg gepraat!" Hij roept zijn trawanten bijeen en begint de rotsen te beklimmen. "Ik moet opschieten, anders ontglipt dat vogeltje mij weer. Vaarwel Noorman, ik kan niet zeggen dat het mij spijt, je hier achter te laten. Ik heb al te veel last van je bemoeizucht gehad. Maar als het zaakje afgehandeld is, stuur ik wel een boot om je op te halen..." Zich verbijtend van machteloze woede ziet Eric de zeeschuimer vertrekken. "Driedubbel overgehaalde platvis!" schreeuwt Orm, in doffe wanhoop zijn vuist schuddend. "De watergeesten zullen je overboord spoelen! De zeeslangen zullen je opvreten, de trollen..." "Ach houd op, Orm", zegt Eric geërgerd. Met nog een laatste blik op de doden beveelt hij hen te begraven; dan klimt hij naar boven, gevolgd door zijn krijgers. Op het plateau glijden zijn blikken over het woeste landschap. Daar staan ze nu, in een vreemd, onherbergzaam, vijandig land... Verlaten... Verloren...

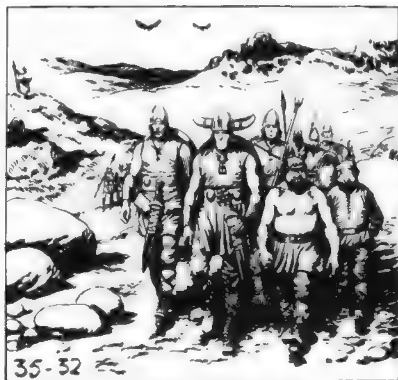
Niet lang duurt de verslagenheid bij de Noren. Het vuur wordt opgerakeld en na de gewonden zo goed mogelijk verzorgd te hebben hurkt Eric zuchtend bij 't vuur en staart peinzend in de vlammen. Wat ter wereld heeft hem in dit kwalijke avontuur gestort? Zijn droom? De komst van Ploc... of was 't alleen maar zijn eigen rusteloosheid? Korzelig schudt hij 't hoofd. Hij had verstandiger moeten zijn. Nu zit hij met de brokken; en niet alleen hij, óók de mannen die op zijn leiding en gezag vertrouwd hebben... Geen schepen meer, haast geen voedsel en drinkwater... "Wat ga je nu doen, Fadir?" onderbreekt Erwin zijn gedachten. "Kunnen we nog wat doen?" mompelt Orm. "We moeten terug naar Noorwegen", zegt Eric, "al weet ik niet hoe. Het heeft geen zin nog langer achter die Witte Raaf aan te willen jagen. Diens handlangers hebben trouwens bewezen geen hulp of inmenging van derden nodig te hebben..." Eric haalt zich het gezicht van de jonge Hooglander weer voor de geest en hij vraagt zich af wat diens vader ertoe gebracht kan hebben hem te verbannen naar zo'n onherbergzaam eiland. En wie de opdrachtgever van Ragnar de Rode is zou hij ook wel eens willen weten. Wellicht de vader van de Witte Raaf, hoewel dit niet waarschijnlijk is. Een gesmoorde kreet van Orm brengt hem tot de werkelijkheid terug. De roerganger springt als door een slang gebeten overeind en wijst met een sidderende vinger in het donker. "Daar", jammert hij, "daar heb je het al; dit land deugt niet... daar komt een monster aan..." Ongelovig staren allen in de aangegeven richting waar een wazige figuur met vreemde bewegingen geluidloos naderbij wiegt...

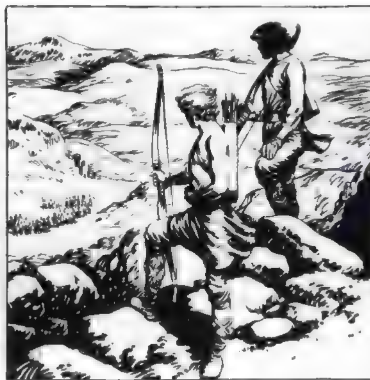

''Maar dat is Ploc!'' zegt de Noorman verrast. Het antwoord is een zenuwachtig lachje en zo snel zijn magere beentjes hem kunnen dragen rent het narretje op de Noorman toe. ''Ragnar pakte me bij mijn kraag en zei: 'Ga nu maar je vrienden amuseren! Wij hebben genoeg om je gelachen.' Toen ging hij weg met zijn boten en liet mij alleen achter. Gelukkig zag ikke het schijnsel van je kampvuur, heer koning'', eindigt hij voldaan. Eric laat hem eerst wat van de emotie bekomen en vraagt Ploc dan, of deze inmiddels wellicht te weten is gekomen, wie Ragnar opdracht gaf de Witte Raaf te halen. Moedeloos schudt de nar het hoofd. ''Ik heb het wel eens gevraagd, maar dan grijnsde Ragnar alleen maar. Ga... ga je nu de prinses bevrijden?'' De vraag klinkt vol verwachting, maar Eric antwoordt dat zij er zelf niet al te rooskleurig voorstaan, waarna hij in korte woorden de toestand uiteen zet. Het narretje rukt van teleurstelling haast zijn puntmuts aan stukken als hij hoort, dat Bryan of Ochshill in hun handen geweest is en bezweert vervolgens dansend van woede dat hij die Ragnar de Rode wel eens een flinke afstraffing zou willen geven. ''Maar daar zal wel evenmin iets van terechtkomen als van de bevrijding van mijn prinses'', zegt hij schril. Eric haalt de schouders op. ''Het is nog in het geheel niet zeker of de prinses inderdaad gevangen wordt gehouden'', antwoordt hij. Bijna wanhopig ziet Ploc de Noorman aan, maar deze stelt het narretje gauw gerust en zegt: ''Niet op de zaak vooruit lopen, Ploc. Op het ogenblik moeten wij eerst zorgen een schip te krijgen; daarna zullen wij verder zien.'' En met deze woorden gaan zij de nacht in. Uur na uur ligt Eric wakker en na lange overpeinzingen besluit hij tenslotte dat het het enige is, zo snel mogelijk naar het zuiden te trekken, naar bewoonde streken, waar zij misschien een schip kunnen bemachtigen. Reeds bij het eerste ochtendgloren wordt het kamp opgebroken en maken enige krijgers een paar primitieve draagbaren voor de drie zwaargewonden. Wanneer de zon haar eerste rode gloed over het sombere landschap werpt onderneemt het kleine troepje de tocht... De tocht waarvan niemand het einde kan bevroeden...

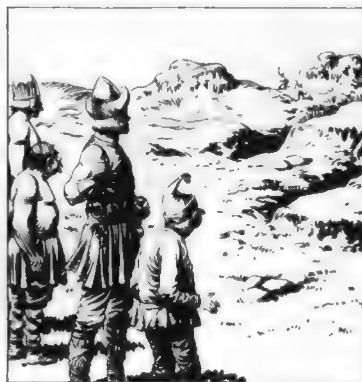
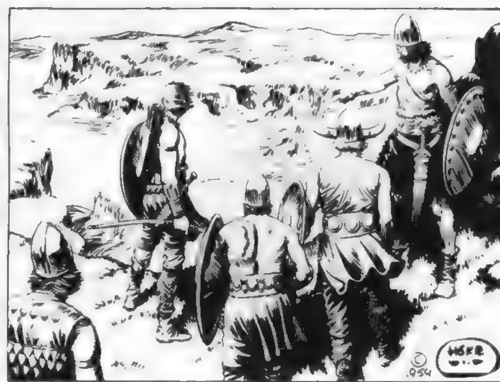

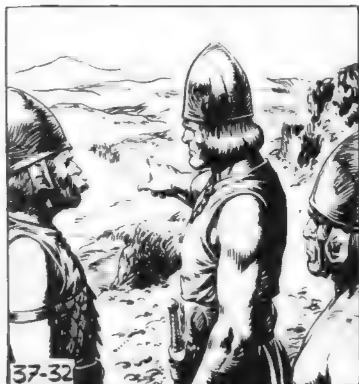
Gehinderd door de drie gewonden vordert de kleine troep slechts langzaam. Voor alle zekerheid zendt de Noorman van de ongeveer vijftig resterende krijgers er tien vooruit om de omgeving te verkennen en de kortste weg naar het zuiden te zoeken. Erwin en Axe, gewapend met pijl en boog, voegen zich bij hen. Nauwlettend zien zij uit naar mogelijk wild, want met het verlies der schepen is ook de voedselvoorraad geheel verloren gegaan. Onvermoeibaar, ondanks de honger die ook hen begint te kwellen, zoeken de knapen hun weg over de rotsen als eensklaps Axe naar beneden wijst. De troep krijgers heeft halt gehouden en de twee jongens begrijpen wat dit betekent... Ook voor de derde, de laatste zwaargewonde, is het einde van de reis gekomen. Onder doodse stilte zien de krijgers in het dal naar hun koning; deze staart met een verbeten trek om zijn mond naar de roerloze gestalte. Op zijn gelaat staat duidelijk te lezen wat er in hem omgaat en met schorre stem zegt een baardige Noor: "Hij stierf voor zijn koning. Wat meer kan een krijger zich wensen..." "Als ik het voor het zeggen had zou ik me een schip wensen", mompelt Orm vroom, "...maar met mij wordt nóóit rekening gehouden... Overigens maakt dat ook weinig uit, want voor we aan een schip toekomen zijn we al lang van de honger gestorven..."

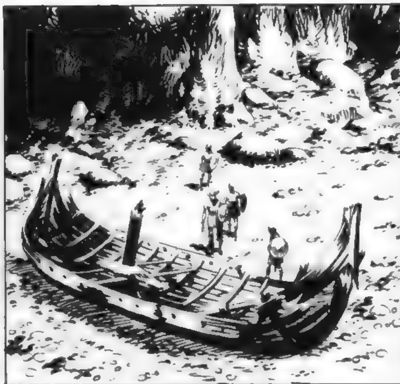

Triest gestemd vervolgen de mannen hun weg na hun makker begraven te hebben. Naarmate de dagen verstrijken vermindert het uithoudingsvermogen van het troepje. Slechts eenmaal per dag kan een schaarse maaltijd worden bereid maar hun steeds erger wordende dorst kunnen zij niet lessen... Nergens in dit dorre, onvruchtbare land is ook maar een spoor van water te bekennen en Eric vraagt zich met stijgende bezorgdheid af, wat dit worden moet... De enige kans op redding is een schip, maar het is de vraag of ze er ooit een zullen bemachtigen... Uitgezonderd Orm laat niemand een klacht horen. Met kleine dribbelpasjes stapt Ploc naast de Noorman voort; het verwondert deze dat het toch al oude kereltje een even groot uithoudingsvermogen schijnt te bezitten als zijn geharde krijgers. Eric krijgt de indruk dat de kleine man bereid is iedere ontbering te lijden, als deze hem nader brengt tot zijn doel. Bemoedigend knikt Eric de trouwe nar toe en ontmoet als steeds de vragende blik in diens ogen. "Ik wilde vragen... eh... ik bedoel, heer koning..." wat zenuwachtig frommelt hij aan zijn mutsje, "...ikke wilde vragen... heb je al een besluit genomen... ik meen... gáán we nu de prinses bevrijden?" "Luister eens, Ploc", klinkt de kalme stem van de Noorman, "je moet goed begrijpen dat op het ogenblik de verantwoording voor mijn krijgers zeer groot is en mij veel zorg baart. Bovendien kunnen we geen enkel plan maken voor we uit dit onherbergzame land zijn. Als we er ooit uitkomen tenminste..." Het manneke knikt instemmend, maar heeft kennelijk moeite zijn teleurstelling te verbergen.

Dag na dag zetten zij de barre tocht voort tot op een gegeven moment op een verre rots een paar verspieders verschijnen en met brede armzwaaien op de troep toesnellen. Eric laat zijn troep halt houden, waarna hij een tweetal krijgers uitzoekt en de verspieders tegemoet gaat. Nauwelijks zijn zij binnen gehoorsafstand, of de verspieders roepen gedempt: "Kom snel! Ginds..." Met wapperende haren staat de Noorman even later naast hen op een uitspringende rots en kijkt in de aangeduide richting... Dan zegt hij langzaam, als durft hij zijn ogen niet te geloven: "Een schip... een schip op het strand; zal dit onze redding zijn?"

Enkele tellen staart de Noorman naar de boot, die daar zo verlokkend op het verre strand ligt. Dan wendt hij zich tot een der krijgers en beveelt de man terug te gaan naar de troep en langzaam, onder de uiterste voorzichtigheid te volgen. "Zend tien extra verspieders uit", besluit hij. "Waar schepen zijn, zijn mensen en wij weten nog geheel niet, hoe men ons hier zal ontvangen. Ik zal dit onderzoeken en ga bij de boot weer naar het hoogland terug, waar ik op jullie zal wachten." Instemmend knikkend gaat de man heen en onmiddellijk begeeft Eric zich met de andere drie op weg. Maar de hoopvolle verwachting verdwijnt als sneeuw voor de zon, als hij naderbij komt... want het is niets dan een waardeloos wrak van wat eens een trotse drakkar was, wat daar op het smalle strand ligt... "En nog wel mijn eigen schip", zegt hij bitter. "Het schip, waarmee de Witte Raven ontkwamen..." Met grote passen loopt Eric om het wrak heen en staart zuur naar het rode boegbeeld met de drakekop, die, ruw afgebroken, in het zand ligt. Dit moet het werk van de Witte Raven zijn. Ongetwijfeld zijn zij hier aan land gegaan en hebben de boot daarna onklaar gemaakt. Een der verspieders merkt op, dat Ragnar de Rode hier ook de hand in gehad kan hebben. "Wie het ook geweest zijn, zij hebben hun werk grondig gedaan!" gromt Eric. "Het is nutteloos en gevaarlijk hier nog langer te blijven. Wij moeten de troep waarschuwen en wel snel!" Met deze woorden wendt hij zich om en op hetzelfde moment ziet hij nog juist het gezicht van de vreemdeling, die hen vanachter de rotsen stond op te nemen. Als de man zich ontdekt weet, springt hij snel te voorschijn, terwijl de drie Noren gelijktijdig naar hun zwaarden grijpen. Een luid wapengekletter klinkt op, als er vanuit de duisternis tussen de rotsen een aantal mannen te voorschijn komt, die nu met luide kreten tot de aanval overgaan.

In een oogwenk ziet de Noorman aan de kleding der aanvallers, dat het Hooglanders zijn. Witte Raven? flitst het door zijn hoofd. In minder dan geen tijd is het kleine troepje ingesloten. Snel en lenig als een kat springt Eric opzij om een aanval te ontwijken en als zijn zwaard flitsend naar voren schiet stort de eerste tegenstander kreunend terneer. Meedogenloos dringen de Hooglanders op en wanhopig ziet Eric hoe kort na elkaar twee van zijn krijgers dodelijk getroffen worden. Maar onbuigzaam zet hij de ongelijke strijd voort. "Zoek dekking tegen de rotswand!" schreeuwt hij zijn laatste strijdmakker toe, terwijl hij gelijktijdig een nieuwe uitval doet. Bliksemsnelle uithalen van zijn zwaard maken twee vijanden onschadelijk. Een baardige, roodharige knaap tracht het zwaard van de Noorman te ontwijken, maar een onverhoedse beweging wordt hem noodlottig. Sneller, feller ketsen de zwaarden op elkaar en vanuit zijn ooghoeken ziet Eric ook zijn laatste krijger achterover slaan... Verbeten vecht de Noorman nu alleen verder en vervloekt grimmig deze wrede speling van het lot. Ergens in het hoogland bevinden zich vijftig Noorse krijgers, zonder vermoeden dat hier hun vorst als een naamloze zwerver dreigt te sneuvelen... Een mateloze moeheid bekruipt de Noorman. Toch weet hij nog met een katachtige sprong een hoger gelegen rotsblok te bereiken, vanwaar hij de overmachtige vijand beter van zich af denkt te kunnen houden. Een kort moment is hij weer de toestand meester, dan springen de Hooglanders naast hem en Eric beseft, dat zijn einde nabij is... dat hij - van iedereen verlaten - gedoemd is hier te sterven...

Juist als de Noorman dreigt te bezwijken, klinken vanaf de rotsen schelle kreten; in een flits ziet Eric Erwin en Axe, gevolgd door een paar verspieders, naar beneden springen. Hierdoor ontstaat onder de Hooglanders enige verwarring en daar maakt Eric ijlings gebruik van. Een snelle uitval doet twee van hen van de rotsen slaan, de beide anderen zien hun kansen gekeerd en zoeken een goed heenkomen. Terwijl Eric bliksemsnel een achtervolging inzet schreeuwt hij zijn krijgers toe: ''Doodt hen niet! Ze kunnen ons van nut zijn!'' De beide Hooglanders zijn merkbaar thuis in het terrein en springen lenig over rotsblokken. Eric begrijpt dat zij zullen ontkomen, als zij eenmaal de duistere spelonken tussen de rotsen bereikt hebben. Maar dan duikt een der verspieders vlak voor de vluchtelingen op om hen de pas af te snijden. Een pijl doet de ene Hooglander met een kreet ineenzakken; de ander aarzelt en dit geeft Eric en zijn mannen gelegenheid hem in te halen en te omsingelen. ''Het spel is uit!'' klinkt de stem van de Noorman afgemeten en dreigend. ''Geef je over!'' Radeloos zoekt de Hooglander naar een mogelijkheid om te ontsnappen maar voor hem staan krijgers, achter hem een boogschutter, rechts en links rotsen... er is geen uitweg meer. Krampachtig klemt zijn hand zich om het gevest van zijn zwaard... dan, met een grauw, laat hij het wapen vallen. ''Ik geef mij over...'' gromt hij toonloos.

Terwijl het kleine groepje zich om de gevangene heen schaart vraagt de Noorman: "Wie ben je?" De man blijft zwijgen en Eric herhaalt zijn vraag. Er trekt een sluwe grijns over het gezicht van de Hooglander. "Ik ben een opperhoofd. Ik heb macht!" De bedekte dreiging achter deze woorden mist zijn uitwerking volkomen op de Noorman. Deze haalt de gesp van de Witte Raaf te voorschijn en toont hem de gevangene. "Ken je dit?" De man schudt ontkennend het hoofd. "Wel, wel... kun je me er niets van vertellen? Jij als machtig opperhoofd?" zegt Eric ietwat spottend. Nijdig komt het antwoord: "Dat is een Raventeken..." Nadenkend ziet de Noorman de gevangene aan en springt dan eensklaps op een ander onderwerp over. "Zijn er nog meer van je soort in de buurt?"

"Velen... en als je ze ontmoet, zal het er slecht voor je uitzien..." Schouderophalend wendt Eric zich tot de twee verspieders: "Bindt hem! Wij krijgen hem straks wel aan het praten... laten we eerst terugkeren naar de troep." Met de gevangene tussen zich in bestijgen zij de steile rotswand. Nog maar nauwelijks hebben zij de top bereikt als Erwin plotseling zijn pas inhoudt en in de verte wijst. "Kijk eens, Fadir." Ook Eric ontdekt nu de twee kleine, zich snel voortbewegende figuurtjes. "Ze komen onze kant uit... Spoorzoekers... Er is vast iets aan de hand", zegt Erwin vol verwachting. Hoofdschuddend kijkt de Noorman naar zijn zoon, die nog steeds de netelige situatie waarin zij verkeren als een spannend avontuur beschouwt. "We zullen afwachten", is zijn antwoord en hij gaat met lange passen de verspieders tegemoet. Met een wantrouwige blik naar de gevangene stoot een van hen uit: "Over gindse heuvel wordt gevochten... Het hele gebied voor ons uit zit vol met krijgers... er is geen doorkomen aan..."

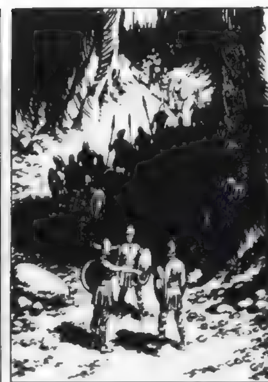

Een ogenblik kijkt de Noorman in de hem aangeduide richting en vraagt dan: "Weet je wie 't zijn, die daar vechten?" "Nee... we waren te ver weg... We wilden 't eerst melden, voor misschien de troep hen in de armen zou lopen." Eric knikt goedkeurend en richt zich tot de krijgers met de gevangene. "Ga terug! Zeg de troep een veilige plaats te zoeken; ze moeten zich voorlopig schuilhouden. Zo veel mogelijk open terrein vermijden; zodra ik dit onderzocht heb, voeg ik me bij jullie." Vragend zien de beide jongens de Noorman aan. "Jullie ook", zegt deze en wat teleurgesteld voegen zij zich bij de krijgers. Langs donkere rotswanden en grote stenen volgt Eric de verspieders. "Neem je helm af... de zon doet het metaal blinken en dat trekt de aandacht." Vanachter een paar rotsblokken slaan ze het strijdtoneel gade en bezorgd vraagt de Noorman zich af, of het wel mogelijk is nu de tocht naar het zuiden voort te zetten. Dan wenkt hij beide mannen en trekt zich met hen terug achter de rotswand. "Ik wil weten wie en wat het zijn. Er moeten hier nog handlangers van de Witte Raaf rondzwerven... Als zij daar vechten wil ik wel eens weten wie hun tegenstanders zijn." Voorzichtig sluipen zij dichterbij en hoe dichter zij de vechtenden naderen, des te oorverdovender wordt het rumoer van de krijg. "Voorbij deze rots moeten we ze weer in het oog krijgen", zegt Eric zacht. Dan, als door een slang gebeten staat hij stil. Rechts van hen klinken snelle voetstappen op de stenige grond. "Dekking zoeken", fluistert Eric kort en ijlings duiken de mannen tussen de rotsen. Nog maar nauwelijks hebben zij zich in veiligheid gebracht, of op nog geen vijf meter afstand passeert hen een aantal zwaarbewapende Hooglanders...

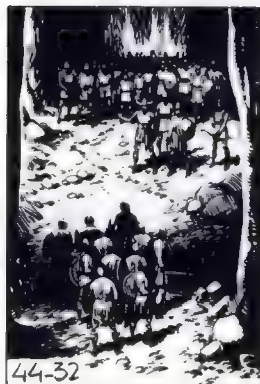

Verontrust loeren de Noren de snel verdwijnende krijgers na. Dan staat Eric op. "We moeten hier vandaan", wenkt Eric zijn krijgers. "Het wemelt hier van de krijgers en - wie van die twee partijen 't ook wint - voor hen allen zijn wij vijanden. Maar waar in dit rampzalige land vinden wij 'n veilige schuilplaats?" "Ik weet er een, koning", zegt een der krijgers. "We hebben een kloof ontdekt toen we naar water zochten." De man likt langs zijn gebarsten lippen en dit simpele gebaar treft de Noorman dieper dan de bitterste klacht. Dan licht zijn gezicht op. "Haal de troep en breng ze naar de kloof", beveelt hij een der verspieders en tot de andere: "Wijs me de weg." Terwijl Eric de krijger volgt langs de rotsige helling vraagt hij zich weer af wie daar zo verwoed slag leveren. Er zijn zeker drie- tot vierhonderd man bij betrokken en hieruit blijkt wel dat er iets ernstigs gaande is. Aan de rand van de kloof trachten zijn ogen de diepte van de talloze duistere spelonken te peilen. Dit lijkt inderdaad een geschikte plaats om vijftig man in te verbergen. De lengte is niet te bepalen; grillige bochten benemen het uitzicht. De kans dat ook hier Hooglanders zitten is niet uitgesloten, maar in ieder geval kunnen ze een eventuele aanval makkelijker het hoofd bieden... Een zachte tred stoort de Noorman in zijn overpeinzing en zich omwendend ziet hij zijn kleine troep vanachter de rotsen te voorschijn komen. In een drukkende stilte dalen de Noren af in de kloof. Beneden wenkt Eric een paar krijgers en beveelt twee van hen met gedempte stem: "Neem de richting naar zee. Geef je ogen goed de kost en kom terug zodra je water gevonden hebt. Ik zal deze kant onderzoeken." Met een andere krijger gaat de Noorman behoedzaam door de nauwe kloof, langs donkere spelonken en grijsgrauwe rotsen. Dan... plotseling houdt hij zijn pas in... In de verte klinken slepende voetstappen en duidelijk klinkt tussen de nauwe wanden het onheilspellende gekletter van wapens...

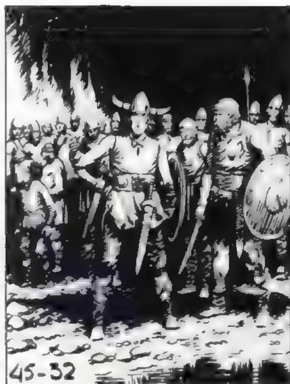
Een seconde staat de Noorman scherp luisterend stil; dan wendt hij zich haastig om. "Terug", beveelt hij zijn metgezel. Snel en zo geluidloos mogelijk keren ze naar de troep terug. "Hooglanders in aantocht! Stel je in een halve cirkel op in de spelonken en houdt jullie bogen gereed!" Zwijgend voeren de krijgers het bevel uit. Met kloppend hart luisteren allen naar de nu duidelijker wordende voetstappen, maar door de echo's en de talrijke bochten in de kloof is 't moeilijk te zeggen vanwaar die anderen komen... "'t Is dat ik 'n ouwe kerel ben", klinkt Orms stem hol, "...m-maar voor die jochies is 't zielig... om nou al te moeten sterven... Hellup... daar beweegt w-wat; ze komen eraan..." Roerloos ligt Eric achter een rotsblok en ziet schimmige gedaanten in het duister van het ravijn opdoemen. Met voorzichtige stappen maakt de eerste schim zich uit de schaduwen los en Erics manschappen spannen hun bogen. Maar dan springt de Noorman met een kreet van verbazing overeind. "Ragnar!" Een korte, verraste grauw is het antwoord. Met de bogen tot schieten gereed wachten Erics mannen af. Bebloed en dodelijk vermoeid scharen de zeeschuimers zich om hun aanvoerder heen en houden met hun laatste krachten hun wapens dreigend omklemd. "Ragnar..." herhaalt de Noorman nogmaals, en uitdagend vijandig klinkt de stem van de zeeschuimer: "Ja, Ragnar de Rode, Noorman. En wat zou dat?" Dan, met een blik van Erics krijgers naar de zijne: "Kom op, Noorman... Ragnar de Rode is niet bang voor je..." Met een grijnslach heft hij zijn zwaard en doet uitdagend een stap naar voren.

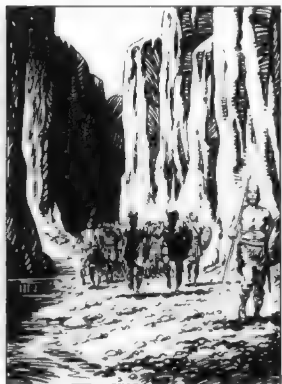

De tartende houding van de rode piraat misleidt de Noorman echter niet. Ragnars toegeknepen ogen flitsen onrustig, bijna angstig heen en weer en Erics onderzoekende blik maakt hem nog onrustiger. ''Toe maar, Noorman... Ik zei je toch dat Ragnar de Rode niet bang voor je is?'' De Noorman treedt een stap naar voren. ''Neer de wapens'', zegt hij bedaard tot zijn krijgers. Vol verbazing over deze onverwachte woorden laat ook Ragnar zijn zwaard zakken; zijn mannen volgen zijn voorbeeld. ''Waar kom je vandaan? Wat is er in 's hemelsnaam gebeurd? En waar zijn je mannen?'' Met een blik op zijn tien vermoeide en gewonde krijgers barst de zeeschuimer driftig los: ''Dood, Noorman... Dood! Alsof de dood zelve met zijn zeis rondsloeg. Zo hebben die ellendige Hooglanders ons uitgemoord... en daarbij...'' ''Fadir! De verspieders hebben water gevonden!'' klinkt eensklaps opgewonden de stem van Erwin. Plotseling is de aandacht van Erics krijgers verslapt. Haastig draaien zij zich om en snellen achter de verspieders aan. Met een blik naar de gebonden Hooglander beveelt Eric: ''Laat de gevangene ook drinken.'' ''Wat? Waar gevangene?'' brult Ragnar als antwoord. ''Dat daar? Sla hem dood, Noorman... Het is zijn schuld dat mijn mannen vermoord zijn. Waarom zou je die kerel in leven houden?'' Terwijl zij gulzig het brakke water opslurpen briest de piraat: ''Het is de schuld van die ellendige schurk dat ik geen schepen meer heb ook...'' ''Laat hem met rust, Ragnar de Rode...'' klinkt Erics stem vlak. Snuivend van woede ziet Ragnar de Noorman aan, maar deze vraagt rustig verder: ''Waar zijn je schepen, Ragnar... waar heb je ze gelaten?'' ''Gelaten... gelaten vraag je? Haha'', grijnst de piraat honend. ''Die kerel en zijn bende joegen me, vechtend als wilde beesten weg van de kust... Ik moet er naar toe... ik moet naar de kust, Noorman; ik moet m'n schepen terug hebben, anders zijn we ten dode opgeschreven...''

"Hebben die Hooglanders jou de kloof in zien gaan?" vraagt de Noorman bezorgd. "Nee, dat is te zeggen... dat geloof ik niet." Het klinkt niet erg overtuigd. "Hmm. Laten we het hopen. In ieder geval zijn we hier niet veilig. Als de Hooglanders jullie volgen komen ze vanzelf ook ons op het spoor." Snel geeft Eric zijn mannen bevel op te breken; in gespannen stilte zetten zij de tocht voort. Met een steelse blik naar Eric gromt Ragnar: "Die Witte Raaf zijn we kwijt, Noorman. Jij... en... ik... Vier dagen heb ik naar die kerels lopen zoeken, tot ergens in het binnenland die halfwilde Hooglanders ons op de nek vielen. Na een hevige vechtpartij moesten we ons terugtrekken. Maar ze sneden mij met ongeveer vijftig mannen de terugtocht af, zodat we weer landinwaarts moesten vluchten. Daar werden we ingesloten en met deze overgebleven tien zag ik nog net kans de kloof in te schieten. Wat er met de rest gebeurd is weet ik niet..." Even is het stil. Dan gaat Ragnar de Rode verder: "Ik was op weg naar mijn schepen toen ik jou ontmoette. Ik wil wel eens weten wat er van de bewaking geworden is... en van de krijgers waarvan ik werd afgesneden... We moéten naar mijn schepen! Met door de kloof te blijven sjouwen schieten we geen steek op. Met deze zeventig man kunnen we een aanval wagen." "Neen", bijt Eric de opvliegende kerel toe. "Die schepen zijn voor mij even belangrijk als voor jou, maar we zijn ver in de minderheid! We kunnen niets riskeren. Heb je nu nog niet genoeg leergeld betaald? Je hebt dit alles aan je eigen stommiteit te danken en nu wil je weer je driftige kop volgen." De rode piraat hapt verontwaardigd naar adem, maar Eric let niet meer op hem. Fronsend staat hij stil. Langs de wanden van de kloof klateren, in dunne straaltjes kleine watervalletjes, welke de kiezelige bodem van de kloof bedekken. Poelen en plassen, die zich iets verderop verenigen in een traagstromende beek. "Hier eindigt onze tocht", zegt de Noorman grimmig. "Als nu de Hooglanders ons van de andere kant aanvallen zitten we als ratten in de val." "Waterratten dan toch zeker", pruttelt Orm troosteloos. Eric bukt zich en schept wat water in de holte van zijn hand. Het smaakt brak... "We zijn dus dicht bij de zee", mompelt hij voor zich heen. Dichtbij en toch zo ver af... Op dat moment snelt een verspieder op de groep zwijgende mannen toe. "Hooglanders in aantocht", zegt hij hijgend. "Toen ze ons opmerkten verdwenen ze in de kloof." De spanning is voelbaar. "Hoeveel?" vraagt Eric gejaagd. "Een stuk of zes, denkelijk verspieders; maar dat is nog niet alles... Ik was de kloof aan het verkennen om te zien of het water..." "Ja, ga door!" dringt Eric ongeduldig aan. "Er bevinden zich drie drakkars in volle zee..." "Drakkars?" dondert de stem van Ragnar de Rode eensklaps. "Dat moeten mijn schepen zijn... Nou is alles verloren..."

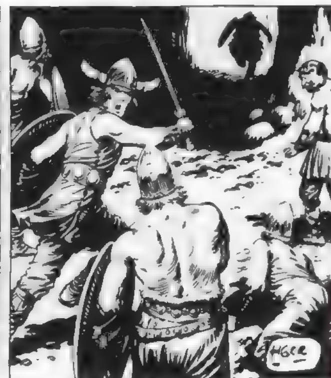
"Daar gaan ze nou, mijn schepen", brult de zeeschuimer, half huilend van woede en onmacht. "En... da-dat is jouw schuld, Noorman. Sla er op los, zei ik, maar jij blijft liever door die ellendige kloof rennen, hè?" Wild en onbehouwen zwaait hij zijn zwaard rond en tiert: "Maar ik had er nog vijf... Vijf schepen... Ik krij-krijg de andere twee te pakken of ik heet geen Ragnar de Rode. Vooruit mannen!" Een seconde ontstaat er verwarring onder de krijgers, maar dan klinkt de heldere stem van de Noorman: "Ik voer hier het bevel - niet jij, Ragnar de Rode!" De piraat staart de Noorman verbouwereerd aan. Dan snauwt hij: "Ik moet naar mijn sche..." De stem van Eric snijdt de rest van zijn woorden af. "Dat je je eigen mannen van de ene ellende in de andere stort is jouw zaak, maar hier draag ik de verantwoordelijkheid!" Ragnar de Rode stoot een schorre kreet uit en paars van drift ziet hij naar het koele gelaat van de Noorman. "Met je onbezonnen optreden gooi je steeds weer je eigen glazen in... dat heb je aan je vruchteloze jacht op de Witte Raaf gezien." "Wat Witte Raaf?" Bevend en stotterend van drift hikt Ragnar de Rode: "Als jij die kerel niet stomweg had laten ont-ontsnappen was er niets aan de hand geweest, Noorman!"

"Nu is het wel genoeg, Ragnar de Rode. Ik kende de Witte Raaf niet... jij wel. Toen wij hem hadden zei je niets, omdat je hem, ten koste van alles voor jezelf wilde houden." Rood aangelopen springt de zeeschuimer opzij en hapt machteloos naar woorden. "Je bent jezelf niet meer meester", klinkt Erics stem koud. "Als je eens wist welk een belachelijk figuur je slaat." Een paar wilde klanken ontsnappen aan Ragnars lippen en trillend ziet hij de Noorman aan. Deze boort zijn grijze ogen diep in die van de ander, terwijl hij de piraat toesnauwt: "Je mag van geluk spreken dat je ons ontmoet hebt met je stelletje uitgeputte kerels!" "Ha, vergis je niet, Noorman!" brengt de zeeschuimer schor van woede uit. "Als ik je niet gezien had, zat ik nou allang op mijn schepen... en..." "Zwijg! Mijn geduld is op", klinkt de stem van Eric kil. "Het heeft geen zin om nog langer te spreken over wat geweest is, maar één ding is zeker: dit is onherroepelijk de laatste keer... Je bent mijn gevangene, Ragnar de Rode!"

”Ge-vangene... oeah...” Wezenloos ziet Ragnar de Noorman aan met wijd opengesperde ogen. Dan barst hij stotterend van drift los: ”Je beledigt me, Noorman. Toen... toen ik met tweehonderd zwaarden voor je stond, toen was Ragnar de Rode goed, hè? Nu durf je, hè? Wat?” Zijn grove handen grijpen in de lucht en met bolle, opgeblazen wangen ziet hij driftig rond. ”Het is belachelijk om in deze gespannen toestand ook nog onderling twist te krijgen, Ragnar de Rode”, zegt Eric scherp. ”Twist of geen twist...” brult Ragnar. ”Niemand kan Ragnar de Rode gevangen nemen, Noorman... Dan zal ik er wel om knokken... Kom op mannen”, buldert hij zijn krijgers toe, ”wij gaan terug! Ik vecht me nog liever dood tegen die Hooglanders, dan... dan de ge-gevangene te zijn van deze... deze zwervers-koning... Nu? Waar blijven jullie? Hoor je me niet?” Langzaam slenterend maken zich een paar kerels los uit de troep en honend komt het antwoord: ”Wat dacht je? We zijn het vechten tegen die duivelse Hooglanders moe, Ragnar. Hier voelen we ons nog een beetje veilig... We zullen wel wijzer zijn... Zoek het zelf maar uit.” Als bij afspraak laten zij hun wapens vallen en terwijl zij zich bij Erics krijgers voegen zegt een van hen: ”Ik ben nooit te beroerd geweest om voor je te vechten, Ragnar, maar ik vind zo dat die koning gelijk heeft, en... en ik heb mijn leven te lief... ik ben ’t zat. En dat meen ik nou.” Volkomen verbluft hapt de zeeschuimer naar adem en dan loeit hij luidkeels: ”Schurken... Laffe ratjes...” Wild fonkelen zijn ogen in het rond en dan, met een onverwachte sprong werpt hij zijn zwaar lichaam tussen de krijgers om zich een weg te banen. Onverstaanbare woorden brallend loopt hij de mannen die hem in de weg staan omver en met grote, struikelende stappen snelt hij weer in de kloof. Stomverbaasd zien de krijgers hem na. ”Hou ’m tegen! Haal hem terug! Hij is stapelgek... Ragnar! Kom hier!” roept de Noorman, die onmiddellijk de gevaren van deze onbeheerste daad overziet. Terwijl de zeeschuimer bonkend in de duisternis van de kloof verdwijnt, wenkt de Noorman haastig een paar krijgers: ”Er achter aan. De rest blijft hier wachten. We moeten hem te pakken krijgen voor hij de Hooglanders tegen ’t lijf loopt...”

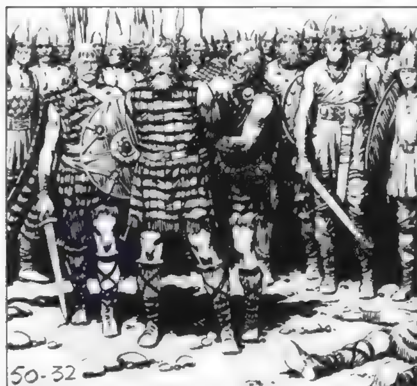
Na een korte jacht beseft de Noorman dat het hem op deze manier nooit zal lukken om Ragnar de Rode in handen te krijgen. Vliegensvlug gaan zijn gedachten en een grimmig lachje speelt om zijn lippen, als hij eensklaps roept: "Kom terug, lafaard!" Nog voor de echo goed is weggestorven houden de bonkende voetstappen op. Een diep verontwaardigde schreeuw schalt tussen de rotsen en doet de Noorman ondanks alle ellende grinniken; zijn list is gelukt. Dan komen snelle, slordige passen naderbij en om de bocht van de kloof verschijnt hijgend van het hollen, de zwaar gehavende figuur van Ragnar de Rode. "Een lafaard... ik?" gromt de zeerover wit van woede en gekrenkte trots. "Dat... dàt zullen we dan wel eens zien, Noorman..." Voor Eric hem tot rede kan brengen flitst het zwaard van de piraat op hem toe en weldra klinken in de doodse stilte de heldere klanken van staal op staal. Bliksemsnel schieten de zwaarden ketsend naar voren en bij een handig ontwijken van een heftige uitval bemerkt de Noorman al spoedig dat Ragnar, ondanks al zijn vreemde en kinderlijke eigenschappen een voortreffelijk en ridderlijk zwaardvechter is. Het zal niet eenvoudig zijn deze gewiekste strijder snel te ontwapenen. In razend tempo volgen de slagen elkaar op en alles om zich heen vergetend, slaan de krijgers de felle strijd van de twee sterke tegenstanders gade. Het ziet er niet naar uit dat deze ware titanenstrijd spoedig is uitgevochten. Met een lenigheid die men nauwelijks van de zware zeerover zou verwachten, dringt eensklaps Ragnar de Rode de Noorman tegen de rots. Op het moment dat deze met een felle zwaardhouw de piraat zijn wapen uit de hand tracht te slaan, klinkt plotseling de luide schreeuw van een krijger: "Hooglanders!" Zware, dreunende voetstappen vullen de nauwe kloof; met een snelle beweging springt Ragnar de Rode opzij en schaart zich, zonder zich te bedenken aan Erics zijde. "Daar staan we dan, Noorman", gromt hij, met grimmige spot. "Nou kunnen we tenminste samen sterven..." De zwaarden vast omklemmend scharen de vijf dappere Noren zich dicht aaneen en richten hun blikken onverschrokken op de duistere kloof, waaruit met luide kreten een wilde horde naar voren stormt...

Als een zwerm horzels stort de vijand zich op de vijf Noren; in minder dan geen tijd is het gevecht in volle gang. Terwijl de zwaarden ketsend naar voren schieten ziet Eric hoe de vreemde krijgers in groten getale blijven aanstormen. De eerste Hooglanders vallen onder het Noorse staal. In het strijdgewoel zoekt Eric een smalle spelonk, waar zij zich met enige kans op succes de vijand van het lijf kunnen houden. "Ragnar! Hier!" roept hij de luidschreeuwende en vechtende zeeschuimer toe. Op hetzelfde ogenblik storten twee van Erics krijgers met een doffe kreun in het zand. Een der Hooglanders doet een zo woeste uithaal naar de Noorman, dat zijn zwaard uitschiet en een van zijn eigen makkers dodelijk treft. Zijn dit werkelijk krijgers? Bevreemd ziet de Noorman naar de armelijke bewapening en de onbehouwen bewegingen van de vijand. Maar het vuur waarmee zij vechten en hun grote overmacht vergoedt, wat zij aan geoefendheid te kort schieten. Langzamerhand echter worden de Hooglanders wat voorzichtiger in hun bewegingen; de verbeten tegenstand van de twee overgebleven Noren bewijst hen, dat zij met ervaren vechters te doen hebben. Eric beseft maar al te goed dat zij deze ongelijke strijd niet lang zullen volhouden en dat vroeger of later, onherroepelijk het eind zal komen. Terwijl zijn zwaard in razend tempo rondslaat hoopt hij dat zijn krijgers - door het rumoer gewaarschuwd - hem te hulp zullen snellen. Plotseling schiet een dreigend zwaard op de Noorman toe; een waarschuwende kreet ontsnapt de lippen van Ragnar de Rode. Maar voor Eric een afwerende beweging kan maken, doet een welgerichte pijl de Hooglander dodelijk ineen zakken. Op hetzelfde moment stormen Axe en Erwin op het strijdtoneel toe, op de voet gevolgd door de rest van de krijgers. Voor de vijand van zijn verbazing is bekomen hakken reeds talloze zwaarden op hen in. En dan... plotseling klinkt, luid boven het rumoer der veldslag uit, een heldere kreet: "Yallalay..." Als bij toverslag laten de Hooglanders hun wapens zakken en met een diepe frons in het voorhoofd vraagt de Noorman zich bezorgd af wat er nu komen gaat...

Vol verbazing over dit plotselinge afbreken van de strijd laten ook Erics mannen het zwaard zakken. Er stijgt een onverstaanbaar gemompel op, wanneer vanuit de achterste rijen van de Noorse krijgers de gevangen Hooglander naar voren dringt en de vijand toeschreeuwt: "Mannen van Lochlan! Neer je wapens!" Onmiddellijk springen een paar Hooglanders op de gevangene toe en ontdoen hem van zijn touwen. Met een mengeling van ongeloof en wantrouwen slaat Eric dit alles gade... Wat ter wereld heeft dit te beduiden? Groter nog wordt zijn verbazing als zijn voormalige gevangene voortgaat: "De vreemde krijgers zullen leven", en met een ietwat spottende blik naar de Noorman voegt hij eraan toe: "Ik zei je toch dat ik een machtig opperhoofd ben." Met een brede armzwaai wijst hij over de talrijke krijgers en schreeuwt opnieuw: "Deze mannen zullen leven... behalve tien van hen..." Zijn blik glijdt langs de troep Noormannen en eensklaps ziet hij vanuit zijn ooghoeken een steels bewegen in de schaduw van de nauwe spelonk. "Die daar... grijpt ze!" schreeuwt hij driftig. Zodra Ragnars vrijbuiters zich ontdekt weten zetten zij het als één man op 'n lopen. "Snel! Er achter aan!" klinkt het dreigend achter hen. "Doodt ze!" Onmiddellijk zet een troep Hooglanders de achtervolging in. Bruusk wendt de hoofdman zich eensklaps tot Ragnar de Rode. "En ook jij, ellendige moordenaar. Vooruit... Sla hem neer!" Grommend grijpt de reusachtige zeerover naar zijn zwaard, maar voor de vijandige krijgers het bevel kunnen uitvoeren springt de Noorman tussen hen in en in de gevaarlijk gespannen stilte klinkt zijn stem ijskoud: "Raak deze man met één vinger aan en we hervatten het gevecht..."

In deze zware dreiging is het alsof de leiders elkaars krachten meten. Erics ogen houden die van de aanvoerder der Hooglanders vast gevangen wanneer hij langzaam zegt: "Wat voor één geldt, geldt voor allen... Samen leven, of... samen sterven!" De Hooglander tracht vergeefs dit staaltje van koelbloedige moed te begrijpen. "Je moet gek zijn", snauwt hij dan. "Je kunt tegen een twintigvoudige overmacht niet vechten. En waarom bloed vergieten omwille van één laffe zeerover?" "Hij is mijn gevangene... niet de jouwe", antwoordt Eric onverstoorbaar. "Dus bepaal ik wat er met hem gebeuren zal." Eén moment ziet de hoofdman hem nadenkend aan. "Het zij zo", zegt hij dan afgemeten. "We zullen later over hem beslissen." Tot nog toe heeft de roodharige piraat zwijgend en argwanend het gesprek gevolgd, maar nu springt hij woedend naar voren. "Niemand kan beslissen over het leven van Ragnar de Rode!" De aderen op zijn gezicht zijn rood gezwollen en met het zwaard in de vuist brult hij de Hooglander toe: "Kom hier, berggeit, dan kun je kennis maken met het zwaard van een zeerover!" "Beheers je, Ragnar!" Erics koele stem brengt de vrijbuiter weer iets tot bezinning. "Er is genoeg gevochten", vervolgt Eric, terwijl hij de piraat doordringend aankijkt. "Vertrouw op je koning, Ragnar de Rode." Iets in het gelaat van de Noorman maakt Ragnar opmerkzaam. Hij trekt een diepe denkrimpel in zijn voorhoofd en terwijl hij weifelend aan zijn baard plukt gromt hij: "Vooruit dan maar, Noorman..." Na een bemoedigend knikje wendt Eric zich tot de Hooglander. "Wat ben je van plan?" "Dat zul je wel zien." Er glijdt een vreemde grijns langs 's mans lippen. "Je gaat met ons mee." De Noorman ziet de ander strak aan. "Als je gevangene?"
"Nee!"
Met geen mogelijkheid kan Eric hoogte krijgen van de man tegenover zich en met stijgende achterdocht vraagt hij: "En onze wapens?" "Die kun je behouden." Eric zucht eens diep en staart even nadenkend voor zich uit. "Het is goed", zegt hij kort. Met een stem die niet verraadt wat er in hem omgaat zegt hij tot zijn mensen: "We sluiten ons bij deze mannen aan. Neem de gewonden tussen je in. Zijn we er allen?" Reeds wil hij zich aan het hoofd van zijn troep stellen als Erwin eensklaps verschrikt uitroept: "Nee Fadir... wacht... Ploc is weg!"

Bezorgd treedt Eric langs zijn krijgers en vraagt zich af, wat er met het kleine narretje gebeurd kan zijn. "Ploc!" schalt luide zijn stentorstem. "Ploc!" Even blijft het stil; dan klinkt vanuit een smalle duistere spelonk een bibberend stemmetje: "Hi-hier is Ploc, heer... heer koning." Over de rand van een rotsblok verschijnen eerst een paar benige handjes, dan een van angst vertrokken rimpelig gezicht. "Ik ben niet b-bang toch, ikke-", snekkert het potsierlijke mannetje zenuwachtig, "m-maar het is hier zo-eh-lekker koel in de sch-schaduw, zodoende..." Met trillende knietjes komt hij schoorvoetend naderbij en voegt zich benepen bij de troep. Ondanks de ernst van de toestand moet Eric toch even glimlachen. "Mannen van Lochlan... laat ons gaan!" klinkt de stem van de aanvoerder. Langzaam zet de stoet zich in beweging. "L-Lochlan..." kauwt Orm hem binnensmonds na. "Dat woord deugt niet; ik weet niet wat 't betekent, maar veel goeds kan het niet zijn..." Al heeft de Hooglander hem dan ook plechtig verzekerd dat hen geen haar gekrenkt zal worden, toch bekruipt zelfs Eric een gevoel van beklemming, als hij aan het hoofd van zijn troep de kloof verlaat. De talrijke baardige, halfwilde krijgers op de rotsen geven hem meer en meer de indruk, een gevangene te zijn. Weliswaar schijnen de Hooglanders niet het voornemen te hebben hen te doden, maar dat men een bedoeling met hen heeft staat voor Eric vast. Met forse passen voegt Ragnar de Rode zich aan zijn zijde en dankt Eric onbeholpen voor de tussenkomst, welke zijn leven redde. De Noorman knikt afwezig; het lot van de zeerover baart hem wel de meeste zorg. Uit de houding van de Hooglanders blijkt maar al te duidelijk, dat zij met hem niet al te veel goeds in de zin hebben en Eric zint op een middel om de piraat voor een mogelijke terechtstelling te vrijwaren. Tenslotte is hij ondanks zijn onbehouwen, driftige aard geen kwade kerel; daarvan getuigen de herhaalde malen, dat hij voor Eric in de bres gesprongen is. Erics gedachtengang wordt gestoord als terugkerende verspieders melden, dat Ragnars twee drakkars, die op het strand waren achtergebleven, vernield zijn. Van de tien gevluchte zeerovers zijn er zeven gedood. De rest wist te ontkomen in het hoogland maar zal het waarschijnlijk niet ver brengen. Hoofdschuddend loopt de Noorman voort. Tot eensklaps hun bewakers met een ruk stilstaan en bezorgd in zuidoostelijke richting staren... Dikke, donkere rookpluimen kringelen traag omhoog aan de reeds schemerige kim...

"Daar brandt wat", merkt Orm volkomen overbodig op, terwijl hij aandachtig de dreigende rookwolken in de verte beschouwt. "Wat kan dat zijn; een heidebrand?" wendt Eric zich tot de aanvoerder der Hooglanders. Lochlan schudt nors het hoofd. Zijn gezicht staat strak. "Het is de hofstede van Fearlach... maar Scathwyn de Raaf heeft hier geen schuld aan..." Even kijkt de Noorman hem scherp onderzoekend aan. Onwillekeurig tast zijn hand naar de gesp met de ravebeeltenis in zijn schortzak. "Scathwyn de Raaf...?"
"Uh. De duivel hale hem", gromt de ander. "Maar zijn krijgers kunnen dit niet gedaan hebben. Ginds scheidt een brede baai zijn land en het mijne, zodat Ravenkrijgers dit gedeelte van de kust slechts langs een grote omweg dwars door mijn gebied kunnen bereiken. Ik zou dit bemerken. Maar wie..." Zijn blikken glijden peinzend van Eric naar Ragnar de Rode en eensklaps springt de hoofdman met een woeste kreet naar voren. "De drie schepen die ontkwamen", sist hij de onthutste zeerover toe. "Jij ellendige... Alleen jouw plunderende bende kan daar aan het werk zijn. Zij zijn teruggekeerd om zich op onschuldigen te wreken voor het verlies van hun twee boten... voor jouw vermeende dood wellicht. Maar thans zul jij..." Als een moker schiet Ragnars harige vuist vooruit en zonder nog een kik te geven slaat Lochlan met een klap tegen de grond. "Dan zal ik ze gauw vertellen dat ik nog leef, hahah!" brult de reusachtige piraat en met een wilde kreet werpt hij zich midden tussen de totaal overblufte Hooglanders. De wetenschap dat zijn mannen zo dicht in de buurt zijn, geeft hem een ontembare vechtlust. Als een stormram baant hij zich een doortocht en voor men van zijn verbazing bekomen is, is Ragnar reeds achter een terreinplooi gedoken en in de schemering verdwenen. "Ragnar! Kom terug! Dit kost je je leven", roept Eric hem na. "Grijp hem", laat de Noorman er haastig op volgen. Maar op hetzelfde moment dat Eric en zijn mannen hun achtervolging op de dwaze Ragnar willen inzetten, klinkt scherp een kort bevel. Dreigend sluit een kring van messcherpe lansen om de Noorman en zijn krijgers...

Op een bevel van hun aanvoerder zetten de Hooglanders een snelle achtervolging op de ontvluchte zeeschuimer in. Dan richt Lochlan zich met een zweem van teleurstelling in zijn stem tot de Noorman: "Je poogde te ontsnappen, nietwaar?" "Je vergist je", antwoordt Eric kort. "Ik wil hem slechts van nog meer stomme streken weerhouden. Tenslotte is hij mijn gevangene..." "Hij was je gevangene", verbetert de ander hem spottend. "Nu is hij ieders prooi... en hij zal spoedig de prooi van de dood zijn..." Met een pijnlijke trek op zijn gezicht komt Lochlan overeind. "Ik ga met het merendeel van mijn krijgers naar de brandende hofstede. Heb ik je erewoord dat je niet zal ontvluchten?" Een ondeelbaar ogenblik zien de leiders elkaar aan; vastberaden klinkt Erics stem: "Geef mij je woord van eer dat mijn mannen en mij niets zal gebeuren tijdens je afwezigheid... en ik geef je het mijne..." "Het is goed", is het antwoord; dan gespt de Hooglander in een impulsief gebaar zijn zwaard los, en het Eric toereikend vervolgt hij: "Zie... wij zullen onze wapens ruilen... als blijk van vertrouwen." Even twijfelt Eric. Een Noorman scheidt niet licht van zijn zwaard, maar het zij zo.

De aanvoerder knikt tevreden en neemt het Noorse wapen aan. "Ik zal boodschappers zenden om je komst te melden." Na een stugge groet wendt hij zich tot zijn mannen: "Laat ons gaan." Peinzend ziet Eric Lochlan aan het hoofd van de troep over de heuvelen verdwijnen. "Vreemde, dappere kerel..." mompelt de Noorman, terwijl hij zich afvraagt hoe de Hooglanders het met hun povere bewapening tegen Ragnars goed uitgeruste, doorgewinterde bende zullen redden. "Jaja... dapper... maar onverstandig. Ik zou liever eerst met jullie afgerekend hebben. Ik begrijp niet wat hem bezielt", klinkt eensklaps de bitse stem van een der Hooglanders. Een bevelend gebaar met de speer. "Nou vooruit. Lopen maar!" Bij deze woorden bekruipt de Noorman even een onbehaaglijk gevoel: Lochlans vertrekt schijnt aan hun toestand geen goed te doen. Maar Erics gelaat blijft onbewogen en met een koele blik op hun bewakers gaat hij zijn mannen voor. "Welja... lopen maar", pruttelt Orm, schor van zelfbeklag. "Waarheen, dat doet er weinig toe... Dat ontdekken we wel als het te laat is..."

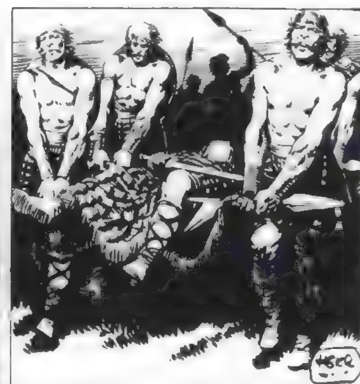

Schemering daalt. De laatste zonnestralen glijden langs de bergtoppen en werpen een rossig licht over de nederzetting in de vallei. Zwak klinkt in de verte de klare toon van een signaalhoorn, om de komst van de krijgerschare te melden. Alles ademt vrede en rust; maar er is geen rust in het hart van de Noorman, als hij aan het hoofd van zijn mannen over het smalle krakende bruggetje Lochlans hofstede betreedt. Onderzoekend glijden zijn ogen langs de hutten en schuren welke het hoofdgebouw omgeven. De grauwe, uit plompe verweerde stenen opgetrokken huizen maken met hun bruingrijze rieten bedekkingen en smalle vensternissen een kille, ongastvrije indruk en deze indruk wordt nog versterkt door de welhaast vijandige blikken waarmee de bewoners de intocht van de vreemde krijgers begroeten. Het geeft de Noorman een soort gevoel van opluchting, als hij eensklaps in deze sombere omgeving de heldere stem van een kind hoort en de schuchtere blik van een vrouw ontmoet... Ook nu weer valt het Eric op, hoe armelijk deze Hooglanders bewapend zijn; voornamelijk met speer en schild. Slechts een enkeling draagt pijl en boog of een kort, lomp zwaard. "Er is hier weinig plaats voor vreemdelingen", klinkt eensklaps een sonore stem. "En voor een koning is Lochlan Hall zeker te klein." Het geroezemoes verstomt. Eric wendt zich langzaam om en ziet een stramme grijsaard, steunend op een eiken staf, op zich toetreden. Lange lokken en een spierwitte baard geven het tanige gelaat een streng, ongenaakbaar voorkomen. De heldere, doordringende ogen van de oude vonken dreigend als hij voortgaat: "Je hebt - zo meldt de boodschapper mij - Lochlan Hall betreden met een vrijgeleide van ons clanhoofd. Ik weet niet wat Lochlans bedoelingen zijn, maar hij handelde zonder de Raad der Ouden te raadplegen. Zodra het clanhoofd terug is zal de Raad beslissen, of je even ongehinderd kunt vertrekken als je gekomen bent... En vlei je niet met ijdele hoop, oh koning uit het Noordland... Want ik, Aithan of Glandannon, ben het hoofd van de Raad der Ouden..."

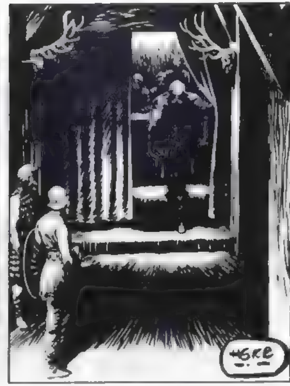

Voor de Noorman iets heeft kunnen zeggen geeft de oude Aithan of Glandannon een kort bevel en terwijl de Hooglanders de troep Noren insluiten draait hij zich om en gaat bruusk naar binnen. Met zachte drang worden de Noren een afgesloten ruimte binnengeleid, aan één zijde begrensd door de borstwering, aan de andere kanten door een aantal verwaarloosde, smerige schuren. De stemming is gedrukt. Hoewel er nog geen openlijke vijandschap heerst, is hun toestand er bepaald niet rooskleuriger op geworden. Wantrouwen en achterdocht, vermengd met vrees voor de geduchte Noorse krijgers is bij de Hooglanders duidelijk merkbaar. Bij voortduring vraagt Eric zich af of Lochlan werkelijk te goeder trouw heeft gehandeld, of... hen met verregaande sluwheid in deze val heeft gedreven. Toch kan de Noorman zich niet voorstellen dat de aanvoerder tot een dergelijke laagheid in staat zou zijn. Hoe dan ook, Lochlan heeft hen in een moeilijk parket gebracht en het is de vraag of hij in staat zal blijken hen daar weer uit te halen. Als de Raad der Ouden Lochlans erewoord ongedaan maakt, dan... Nadenkend glijden Erics vingers langs het zwaard van de hoofdman. Dan roept hij zijn mannen bijeen en zegt zachtjes: "Wanneer Lochlan niet langer bij machte is zijn woord te houden, zullen we genoodzaakt zijn onze zwaarden te gebruiken. Naar alle waarschijnlijkheid zal het daar wel op uitdraaien. Het heeft geen zin om hier de dood af te wachten. Lochlan is onze laatste hoop, maar..." Op dat moment komt eensklaps Erwin, die met Axe nieuwsgierig bij de schuren heeft rondgekeken, opgewonden op hem toe. "Fadir. De krijgers komen terug. Hoor... ze roepen iets!" Scherp luisterend staart de Noorman in de richting van de brug. In de vallende duisternis dragen vier krijgers een uit speren gemaakte baar voorzichtig naar Lochlan Hall en schorre stemmen roepen: "Lochlan... ons clanhoofd... Lochlan of Glandannon is dood..."

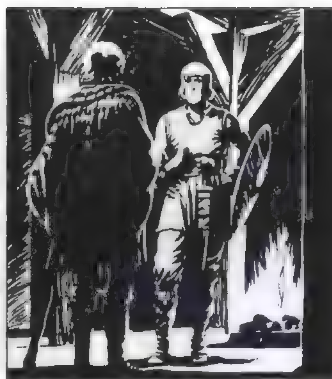

De luide wanhoopskreet van een vrouw verbreekt de minutenlange, doodse stilte die op dit ontstellende bericht gevolgd is. "Let op:" fluistert Orm huiverend, "nu spoelen ze ons de voeten. 't Is al te lang r-rustig geweest..." Ondanks de deernis die de Noorman diep in zijn hart voor de gesneuvelde aanvoerder voelt, begrijpt hij, dat Orm wel eens gelijk kon hebben. Nu Lochlan - de enige die aan hun benarde toestand een eind had kunnen maken - is heengegaan, zullen zij zich op 't ergste dienen voor te bereiden. Met zachte stem beveelt hij zijn mannen: "Schaar je dicht aaneen; waarschijnlijk zal Lochlans dood openlijke vijandschap veroorzaken." Met een snelle blik naar de Hooglanders die op korte afstand de doorgang versperren vervolgt hij: "Sla toe bij het minste onraad. Het heeft nu lang genoeg geduurd. Ik wacht niet af tot ze ons komen afmaken. Ik ga ze ronduit vragen wat ze van plan zijn." Sprakeloos van verbazing slaat de roerganger de handen ineen. Slechts een somber 'Oooooh!' komt over zijn lippen. Trots en zelfbewust treedt de Noorman op de Hooglanders toe. Dezen aarzelen een moment, maar de koele, hooghartige blikken van de stramme, vreemde vorst doen hen welhaast eerbiedig uiteen wijken. "Kijk nu toch eens, ze doen hem niets", mompelt Orm vol afgrijzen. "Maar hier moet iets héél verschrikkelijks achter schuilen." Grimmig gaat de Noorman voort. De wachters bij het hoofdgebouw kruisen bij zijn nadering hun speren. "Terzijde! Ik eis toegang!" Erics houding is zo overrompelend dat een der Hooglanders opzij treedt en de koning onthutst voorgaat. Onderzoekend ziet Eric de hal rond, die spookachtig verlicht wordt door het grillige vlammenspel van het knetterende houtvuur en enkele fakkels. Eensklaps wordt een gordijn opzij gerukt en de grijze Aithan verschijnt in de lichtkring. "Welaan, Aithan of Glandannon, de koning der Noren staat voor je", zegt Eric vastberaden. "Ik eis..." "Koning der Noren? Juist!" valt de Schot hem fel en verbitterd in de rede. "Als koning dan, ben jij verantwoordelijk voor de dood van Lochlan de Grote, die viel onder het zwaard van een van jouw onderdanen."

"Je vergist je, Aithan", antwoordt de Noorman beheerst. "Niet mijn onderdanen, maar een bende vogelvrijen is schuld aan Lochlans dood. Zij hebben al genoeg onheil aangericht en waarlijk niet alleen in dit land. Maar ik ken mijn verantwoordelijkheid... Lochlan of Glandannon was een edel en dapper mens en zijn dood zal door mij niet ongewroken blijven." Verwonderd trekt de oude zijn wenkbrauwen op. "Je spreekt vreemde woorden", zegt hij wantrouwend. "Je schijnt een vete te hebben met Scathwyn de Raaf, onze erfvijand. Maar de zeerover voert eveneens het zwaard tegen de mannen van Scathwyn. Hoe rijm je dit?" Korzelig haalt Eric de schouders op. "Ik weet niet van wie je spreekt", zegt hij afgemeten. "Scathwyn is mij onbekend." "Als je hem niet kent heb je dus ook geen vete met hem!" roept Aithan geprikkeld uit. "Bij Ossian! Wat heb je hier dan te zoeken?" De Noorman is dit vruchteloze tweegesprek moe. "Het is nimmer mijn bedoeling geweest hier te komen, noch om mij in andermans veten te mengen", zegt hij droog. "Maar genoeg gepraat. Ik wens niet langer ondervraagd te worden als een onverlaat. Vertrouwend op het woord van Lochlan zijn wij hier gekomen. Ik meende met mannen van eer te doen te hebben. Je hebt je er rekenschap van te geven, dat je tegenover de koning der Noren staat. Het wordt tijd dat je onderscheid maakt tussen eerlijke lieden en zeeschuimers." "Een vreemdeling is een vreemdeling", snauwt de grijsaard. "Ben jij een koning, ik ben Aithan of Glandannon. En op Lochlan Hall is mijn woord wet!" Even vlamt er een koud licht in Erics ogen, maar uiterlijk onbewogen zegt hij met vlakke stem: "Ik heb strijd steeds willen voorkomen; zo je ons echter dwingt naar de wapens te grijpen, weet dan dat velen, zeer velen van je stam, ondanks je overmacht, ons voor zullen gaan in de ondergang. Ik eis thans klaarheid. Kort en goed: Wat zijn je plannen met mijn mannen en mij?"

Even aarzelt Aithan. "We zullen dit gesprek in aanwezigheid van de Raad voortzetten", zegt hij korzelig. Hij schuift het zware gordijn opzij en laat de Noorman voorgaan. Onbekommerd doorstaat Eric de onderzoekende blikken van de vijf oude Hooglanders, die bij zijn binnenkomst abrupt hun gesprek afbreken. Hij weigert de zetel die men hem aanbiedt. "Je wilt weten wat wij met jullie allen voorhebben?" herneemt Aithan met een grimmig lachje. "De bedoeling die de Raad der Ouden met je had kunnen wij beter voor ons houden. Luister dus slechts naar de plannen die Lochlan zijn onderaanvoerder toevertrouwde voor hij stierf. Het volk van Glandannon is een volk van landbouwers, jagers en vissers. Sedert onheugelijke tijden is er strijd tussen ons en de krijgers van de Raaf, die groot zijn in aantal en over vele wapens beschikken. De mannen van Glandannon zijn geen lafaards, maar zij hanteren hun speren en zwaarden gelijk dorsvlegels. Tegen de brutale aanvallen van Scathwyn de Raaf, wiens machtshonger geen grenzen kent, zijn wij weerloos. Meer en meer worden wij naar het noorden gedreven en daar huist het woeste volk der Croetni,* die in strijdlust niet onderdoen voor de Raven." De oude Aithan zwijgt en staart even somber voor zich uit. Dan kijkt hij Eric recht aan. "Jullie, mannen van het Noorse land, hebt blijk gegeven dappere strijders te zijn, terwijl ook de makelij van jullie wapens voortreffelijk is. Lochlan meende dat jullie een vete hadden met Scathwyn de Raaf. Hij zag in jullie een bondgenoot. Zijn voornemen was je te bewegen, ons bij te staan in de strijd tegen de gezamenlijke vijand. Maar je zei mij reeds, dat je Scathwyn niet tot je vijanden rekent. Is dat ook nu je laatste woord?" In spanning kijken de Ouden Eric aan. "Het spijt mij, Aithan", zegt de Noorman zacht. "Hoezeer ik ook met je volk meevoel, toch kan en mag ik mij niet in je veten mengen. Ik ben bereid voor iedere rechtvaardige zaak te strijden, maar ik ken de toestanden hier te weinig om er een oordeel over te vellen. Mijn aanwezigheid gold overigens slechts Scathwyns zoon. Deze echter, is inmiddels door zijn aanhangers uit zijn verbanning verlost en het komt mij voor dat de 'Witte Raven' in staat zijn om hun eigen zaken te behartigen. Het enige dat mij nu nog belang inboezemt, is het straffen van Ragnars bende en het vinden van een goed schip, waarop ik mijn mannen veilig huiswaarts voeren kan. Dat is al..."

* *Croetni: Picten*

Het gelaat van Aithan of Glandannon verraadt teleurstelling als hij de Noorman somber aanziet. Dan zegt hij onbewogen: "Je ziet er niet naar uit, dat je op je besluit zult terugkomen. Het is jammer... Wij kunnen je niet dwingen. Lochlans laatste woorden waren: 'Dat de Noorman leve...' en zo zij het... Hij heeft niet gewenst dat zijn dood in bloed gewroken zou worden." Even doortrilt de Noorman een gevoel van warmte voor de aanvoerder die nog in zijn stervensuur zijn woord gestand deed. Dan ademt hij diep. "Je trouw aan Lochlans laatste wens treft mij", antwoordt Eric, "en ik zal de eerbied welke ik voor de gestorven hoofdman voel, daadwerkelijk tonen: Ik zàl je bijstaan in je strijd tegen Ragnar de Rode en zijn trawanten! Wanneer deze zeeschuimers nú niet onschadelijk gemaakt worden, vrees ik dat je voorlopig nog niet van hen verlost zult zijn. Dit is echter niet alles; vroeg of laat zou Ragnar de Rode toch aan dat bestaan ten onder gaan. Dit kunnen wij nu voorkomen en dan is er wellicht nog iets van hem te maken, want ondanks al zijn wandaden schuilt er in deze man een goede kern." Aithan of Glandannon knikt bedachtzaam. "Je bezit grote wijsheid, oh, koning uit het noorden. Wij helpen je, want daarmee helpen wij ons zelf. Alleen... van welk nut zullen onze strijders je zijn?" De Noorman glimlacht bemoedigend. "Ze zijn dapper, Aithan; onder bekwame leiding doen ze stellig voor geen ander onder."

"Misschien heb je gelijk. Wij zullen samen strijden. Hier is mijn hand, oh, koning... de hand van Aithan of Glandannon..." De beide mannen die aanvankelijk zo vijandig tegenover elkaar gestaan hebben, wisselen een aarzelende handdruk. Dan wendt de grijsaard zich een ogenblik af en toont de Noorman een blikkerend zwaard. "Je hebt met Lochlan het zwaard geruild als wederzijds pand, koning", zegt hij plechtig. "Het is niet goed dat een clanhoofd in zijn laatste rustplaats zijn zwaard moet ontberen. Evenmin is het goed, dat een geducht Noors krijgsman niet met zijn eigen zwaard ten strijde kan trekken..." Met een vreemde ontroering heft Eric het zwaard van de gestorven Hooglandse aanvoerder. "Zo zij het", besluit hij ernstig. "Twee zwaarden... Eén doel."

Met een rustig gebaar neemt de Noorman zijn zwaard van Aithan of Glandannon aan en bergt het in de schede. "Mijn lange afwezigheid kon het wantrouwen van mijn mannen wel eens gaande maken", zegt hij dan. "Het is beter hen nu eerst gerust te stellen en in te lichten..." "Je hebt gelijk. Laat ons gaan!" Wederom houdt Aithan of Glandannon de zware voorhang open en naast de Noorman treedt hij door de schaars verlichte hal naar buiten. Zonder acht te slaan op de verbaasde gezichten der Hooglanders, begeven zij zich naar de kleine troep Noorse krijgers; deze slaken een zucht van opluchting wanneer zij de Noorman in het oog krijgen. Terwijl Eric hen in korte woorden op de hoogte stelt van zijn plannen bemerkt Aithan de uitputting waaraan een groot aantal Noren ten prooi is. Een van zijn mannen beveelt hij kort: "Spijs en drank voor deze mensen. En haast je!" Kort daarna komen dienaren het gevraagde brengen en er gaat een tevreden gemompel op onder de uitgehongerde Noorse krijgers. Dit gastvrije gebaar treft Eric diep. Aan alles is het te zien dat deze mensen het uiterst sober hebben en het voor hen geen kleinigheid moet zijn om onverwacht een dergelijk omvangrijk gezelschap eten en drinken te geven. "Ik dank je, Aithan", zegt de Noorman zacht, "zij hebben reeds lang een goede maaltijd moeten ontberen." De grijze Hooglander maakt een afwerend gebaar, maar voor hij iets kan zeggen dringt eensklaps tussen de rijen Hooglanders een man haastig naar voren. "Een onzer verspieders", merkt Aithan op. "Bij Ossian... wat is hij opgewonden..." "Heer Aithan", roept de verspieder al van een afstand en wanneer hij voor het hoofd van de Raad der Ouden staat stottert hij buiten adem: "De pi... piraten..." "Wat is er met hen?" vraagt de oude ongeduldig. "Spreek, man..." "De piraten, de piraten zijn in aantocht..."

"Waar zijn de zeerovers ongeveer? Hoe ver van hier?" vraagt de Noorman de verspieder. Deze ziet Eric aan en antwoordt stroef: "Ik bezette een der buitenwachten en zag hen slechts heel in de verte. Zij komen in deze richting." "Hoeveel man?" mengt Aithan zich in het gesprek. "Ik schat een honderd, heer Aithan." "En is Ragnar de Rode bij hen?" vraagt Eric scherp. De verspieder werpt de Noorman een onwillige blik toe, maar Aithan of Glandannon stelt hem gerust: "Spreek vrijuit. Je kunt de Noor vertrouwen." De verspieder kijkt bedaard van de een naar de ander en knikt dan. "Je bedoelt die piratenhoofdman met z'n woeste baard en rode haren? Ik kon het niet zien, heer, de afstand was te groot", zegt hij verontschuldigend. "Het is goed." De Noorman wendt zich tot Aithan: "Kun je versterking laten aanrukken?" De oude knikt instemmend. "Ongeveer vierhonderd man." "Zijn die dan even beroerd bewapend als de krijgers hier?" vraagt Eric snel verder. Aithan heft de handen omhoog en zucht. "Helaas... ja." Eric schudt mistroostig het hoofd. "Nou ja", zegt hij. "Haal ze. Laat ze op veilige afstand van Lochlan Hall legeren, opdat ze niet onverhoeds Ragnar in de armen lopen. De hoofdmannen moeten hier komen voor nader overleg." Gehaast geeft Aithan de verspieder opdracht, het bevel van de Noorman uit te voeren. Terwijl deze zich weg haast, begeven Eric en Aithan zich naar binnen, waar de Noorman zijn plan ontvouwt. "Volgens de verspieder liggen Ragnars drie schepen ergens op de kust", zegt hij nadenkend. "De bewaking kan nauwelijks groot zijn, gezien het aantal zeerovers dat zich op het land bevindt. Indien we de boten buiten Ragnars bereik kunnen brengen, kan hij niet meer ontkomen en zullen we hem tot overgave dwingen... Als dit lukt, zal ik hem op zijn eigen schepen naar mijn land terugvoeren." Aithan knikt bewonderend. Snel voegt Eric zich bij zijn mannen. Kort daarop glipt hij met een twintigtal uitgezochte krijgers, Orm en enige Hooglanders in het donker de poort uit. Maar terwijl ze zich voorthaasten in de richting van de kust, beseft Eric maar al te goed dat zijn hele plan in duigen valt, als hij nu met zijn kleine troepje Ragnar de Rode in de armen zou lopen...

Omzichtig sluipt de Noorman met zijn krijgers door de duisternis voort. Haast onhoorbaar duikt eensklaps een der verspieders op en meldt Eric de juiste ligging van de piratenschepen. De zeerovers hebben de vaartuigen een eindje op het strand getrokken. "Hoeveel bewakers telde je?" vraagt Eric de man. "Ongeveer twintig, heer." Zij zijn dus vrijwel gelijk in aantal. De Noorman heeft in zijn leven voor heel wat hete vuren gestaan, maar 't zal een zware dobber worden tegen Ragnars halfwilde krijgersbende. Naarmate zij de kust naderen klinkt duidelijker het geruis van de zee. Dicht aan de kust eindigt de hoogvlakte in een steile, enkele meters hoge wand. Daaronder begint een smal strand, waar vaag de omtrek van drie drakkars zichtbaar is. "Daar is een overhangende rots", wijst de verspieder. "Daaronder hebben de bewakers hun legervuur, zodat het landinwaarts niet gezien kan worden." Eric knikt. "Wij sluipen in een boog tot boven op de rots. Laat niemand het geringste geluid maken. Zodra ik beveel springen we tegelijk naar beneden. Wanneer we ze weten te overrompelen, is de overwinning ons; denk erom, het minste gerucht kan ons noodlottig worden." "Dus moeten we ze doodstil bespringen..." pruttelt Orm, terwijl hij bezorgd over de rand gluurt. "We kunnen beter zeggen: ons dood springen, want daar komt het volgens mij op neer." Onhoorbaar trekken de mannen op de uitstekende rots aan; af en toe klinkt de stem van een der piraten op. Voorzichtig buigen de Noren zich voorover om hun sprong te bepalen... en op dat moment dreigt Orm zijn evenwicht te verliezen. De snelle greep van een krijger behoedt hem voor de val. Maar het onheil is al geschied... Met een lichte plof valt een steentje naast een der piraten in het zand. Verschrikt kijkt deze op en ziet recht in het gezicht van de Noorman. Op hetzelfde ogenblik dat de zeerover een luide alarmkreet slaakt, klinkt scherp Erics bevel: "Springen! Nú!"

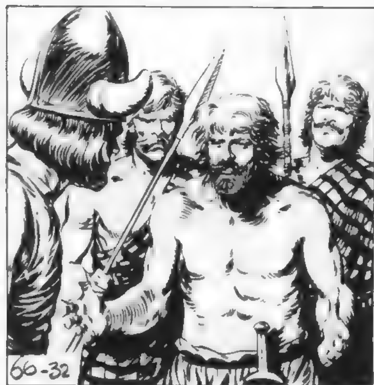
Voor de piraten precies begrijpen wat er aan de hand is, zien zij links en rechts gewapende Noormannen als het ware uit de lucht vallen. Wild naar hun wapens grabbelend springen zij overeind, maar in de tussentijd zijn de meeste van Erics mannen reeds beneden aangeland. ''Van een eenvoudige zeeman worden vandaag de dag maar de dolste dingen geëist'', bromt Orm verongelijkt. ''Nou moet er weer van zo'n ijzingwekkende hoogte gesprongen worden. En alles moet je dan héél gewoon vinden...'' Aarzelend kijkt hij om zich heen. Maar dan loopt hij snel naar een gedeelte van de kust dat minder steil naar beneden gaat. Op Glandannon Hall heeft hij zich laten voorzien van schild en speer en het eerste als sleetje gebruikend, glijdt hij onhandig naar beneden. ''Gelukkig dat mijn goeie, ouwe grootmoeder dit niet meer heeft hoeven meemaken'', mompelt hij. ''Wat een ellende allemaal.'' Intussen is een bitter gevecht begonnen. Bij het flauwe schijnsel van het kleine legervuur leveren spookachtige gestalten een strijd op leven en dood. Het ketsend staal der zwaarden zingt zijn venijnig lied terwijl de doffe klappen, die de schilden opvangen, klinken als macabere trommelslagen. Af en toe zijgt een man ineen. Een piraat? Een Noorman? Orm heeft zich nu ook in een strijd geworpen. Zich zorgvuldig dekkend met zijn schild laat hij telkens een zeerover struikelen door hem zijn speer tussen de benen te steken. En wie struikelt in dit verbeten gevecht, is verloren... De paar Hooglanders strijden met leeuwemoed. Wraak broeit in hun harten; ook zij hebben met deze zeeschuimers een rekening te vereffenen. Hadden de mannen van Glandannon Hall slechts betere wapens, denkt Eric. Wee dan degeen, die hun vijand is. Een hoog oplaaiend vuur is snel uitgebrand; en het duurt dan ook niet lang of het gevecht is beslist. De piraten zijn verslagen. Met deernis constateert Eric, dat ook in zijn eigen gelederen verliezen zijn. Maar er moet direct verder gehandeld worden. ''De schepen moeten zo snel mogelijk in veiligheid gebracht worden'', wendt hij zich tot een der Hooglanders. ''Waar is een geschikte schuilplaats?'' ''En we mogen wel heel hard voortmaken ook'', voegt Orm er wrevelig aan toe. ''Wij maken ons hier druk om die schepen, maar niemand schijnt zich af te vragen wat Ragnar de Rode intussen voor streken uithaalt. Het zou me helemaal niks verwonderen als Lochlan Hall op ditzelfde ogenblik in lichterlaaie stond...''

De Hooglander wijst zeewaarts. "Voor deze kust liggen vele eilandjes", antwoordt hij. "Door de duisternis kun je ze nu niet zien, maar als de schepen naar zo'n eilandje gebracht worden, zijn ze onbereikbaar voor Ragnar en zijn bende!" "Een goed idee! Wijs mijn mannen de weg daar heen", knikt Eric. "Orm, jij gaat voorop met je schip. Verdeel de mannen over de drie schepen en neem de gewonden met je mee. Deze vijf mannen van Lochlan Hall gaan met mij mee. Breng de drakkars naar de zeezijde van het eiland, zodat zij vanaf de kust niet zichtbaar zijn." "Moet ik in het donker op zo'n onveilig eiland gaan zitten?" stribbelt Orm tegen. "Een onbewoond eiland betekent voor een zeeman alleen maar kommer en ellende..." "Als je daar zit", gaat Eric onverstoorbaar verder, "moet je je aanwezigheid op geen enkele wijze verraden. Geen vuur maken dus!" "Welnee", grijnst Orm triest. "Géén vuur maken, dat zou te gek zijn. Stel je voor dat een ouwe zeebonk last van de warmte zou krijgen... maarreh... zien we je ooit terug, koning?" "Kijk uit naar een teken dat wij geven zullen", zegt de Noorman, de zure roerganger op de schouder kloppend. "Overdag een rooksignaal of 's nachts een vuursignaal. Kom ons dan halen, hier!" "Als je een vuur aanlegt op de overhangende rots, waar wij van afgesprongen zijn, zal het op het eilandje goed te zien zijn, heer", merkt de Hooglander op. Zo, begeleid door het troosteloze gepruttel van Orm, glijden even later de drie drakkars over de donkere zee hun bestemming tegemoet. "En nu snel terug naar Lochlan Hall", zegt Eric als de schepen in de duisternis verdwenen zijn. "Wij hebben tijd verspeeld; en dat is in het voordeel van Ragnar." Haastig trekt hij met de vijf Hooglanders over de vlakte. Voortdurend op hun hoede voor onraad. Plotseling klinkt achter hen in het struikgewas een hevig geritsel. Er is geluid van knappende takken en zwiepende twijgen. Voetstappen... Verstard blijven de mannen staan en kijken om. Uit de struiken duikt het silhouet van een man op, die zenuwachtig gebarend op hen toesnelt. "Gelukkig! Mannen van Glandannon!" roept een schorre stem. "Wacht!"

"Ik heb jullie hulp nodig", stamelt de vreemdeling, terwijl hij gehaast op het kleine troepje toeloopt. Snel glijden de ogen van de Noorman langs de haveloze, onverzorgde man, die half over zijn woorden struikelend verder gaat: "Luister naar me! Als je wi..." Plotseling breekt hij de zin af en kijkt verschrikt naar Eric. De kalme stem van een der verspieders stelt de man gerust: "Vrees niet... dit is een vriend!" De vreemdeling wendt zich met een zucht van opluchting tot de Noorman: "Ik dacht dat je tot de mannen van Ragnar behoorde..." Eric vraagt rustig: "Heb je hulp nodig? Waarvoor?" Aarzelend klinkt het antwoord: "Voor... voor... mijn vriend. Hij is ziek en zwaar gewond... Als hij niet geholpen wordt, sterft hij!" Dan, met een ietwat schuwe blik naar de mannen van Glandannon voegt hij er aan toe: "Het is beter een menselijke vijand in het oog te zien... dan de dood." Diep in zijn hart voelt de Noorman bewondering voor deze moedige woorden; ook de verspieders mompelen goedkeurend. "Wijs me de plek waar je je vriend achterliet", besluit Eric, terwijl zijn ogen op 's mans wapen blijven rusten, dat merkwaardig veel gelijkenis vertoont met een Noors zwaard. Door de duisternis voert de onbekende Hooglander de kleine troep naar een steenhoop. Met een voetbeweging wentelt hij een zware kei opzij, waardoor een opening in de grond zichtbaar wordt. "We moeten hierin afdalen!" Even kijkt de Noorman de vreemdeling scherp aan; dan wendt hij zich na een korte aarzeling tot zijn verspieders: "Drie van jullie houden hier de wacht. Waarschuw bij het minste onraad!" Met de anderen volgt hij de onbekende, die hem in gebukte houding voorgaat. Een rokerige nevel slaat de Noorman tegen. Naarmate zij dieper afdalen worden de wanden vochtiger en een ijzige kou slaat hen tegemoet. Ten laatste bereiken zij een kleine ruimte, waar een armetierig, schamel vuur een vaag schijnsel werpt over drie gestalten. Zodra dezen de forse, gehelmde krijger zien naderen, springen twee van hen argwanend overeind. Maar Eric heeft slechts oog voor de gewonde, naast het vuur. Met de grootste moeite onderdrukt hij een kreet van verbazing, want hij staart recht in het uitgemergelde, wasbleke gelaat van de zoon van Scathwyn de Raaf... de langgezochte, veelomstreden, geheimzinnige Witte Raaf...

Gelukkig dat ze niet tegen Ragnar de Rode opgelopen zijn! is Erics eerste gedachte. Dan ziet hij de hevige ontsteltenis van de gewonde jongeling en zegt vriendelijk: "Vrede!" "Dit zijn vijanden van Glandannon", fluistert de verspieder met een stugge blik naar de drie zwijgende mannen. "Krijgers van Scathwyn of Ochshill... van Scathwyn de Raaf! Wees op je hoede!" "Een mens in levensgevaar is geen vijand!" antwoordt Eric beslist. "Hier moet geholpen worden." Dan, tot de gewonde: "Ik geef je mijn woord van eer dat ik je zal helpen... als ik kan!" Medelijdend knielt Eric neer en ziet hoe dit zo opgejaagd mens behalve de oude schouderwond, ook nog een gevaarlijke hoofdwond heeft. "Wat is er gebeurd? Spreek! Ik zeg 't je nogmaals: Ik wil je hèlpen!" zegt Eric zacht. Vermoeid sluit de man de ogen. "Wij hadden... ahem... het schip waarmee wij..." hakkelt een der ravenkrijgers, als de Witte Raaf blijft zwijgen. "Ik zal je het kapen van mijn schepen niet aanrekenen. Je handelde in bittere nood", zegt Eric ernstig. Opgelucht vervolgt de man: "Ragnar de Rode dreigde ons in te halen. We gingen aan land, ver... eh... vernielden de boot en trokken het hoogland in. Bryan was toen al aan het eind van zijn krachten. We moésten een schuilplaats zoeken, want niet alleen zat Ragnar ons op de hielen, óók met de mannen van Glandannon vreesden wij een ontmoeting. In een spelonk waanden wij ons veilig... tot Ragnar de Rode ons vanmiddag ontdekte..." "Wat?" De Noorman verbleekt bij deze woorden. "Dus Ragnar wéét van deze plek?" "Nee, het was niet hier! Hij verzekerde ons dat hij het goed met ons voorhad. Daarna gaf hij zijn drie mannen bevel ons goed te bewaken en verdween om zijn bende te halen, die klaarblijkelijk in de buurt was... We wisten de drie kerels onschadelijk te maken." "Ongetwijfeld de drie overlevenden van de tien die uit de kloof ontsnapten", valt de verspieder in. "Een van ons stierf daarbij en Bryan liep deze vreselijke hoofdwond op. We vluchtten en vonden deze schuilplaats... maar... het was alles te veel geweest voor Bryan of Ochshill... daarom moesten we van twee kwaden de minste kiezen." "Dat was moedig", beaamt Eric. "Ik geloof in de geest van Aithan of Glandannon te handelen, als we deze ongelukkige naar Lochlan Hall brengen!" En terwijl de verspieder zwijgend knikt: "Onmiddellijk! Voor de dood ons te vlug af is..."

Het begint reeds te dagen als de kleine, zwijgende stoet zijn weg zoekt langs smalle, kronkelende paadjes in de richting van Lochlan Hall. In hun midden voeren zij behoedzaam de zwaargewonde 'Witte Raaf' mee. Een verspieder van Glandannon helpt de eenvoudige baar torsen, waarop het roerloze lichaam van Bryan of Ochshill, de zoon van de doodsvijand van zijn volk ligt uitgestrekt. Om zich te vrijwaren van een ongewenste ontmoeting met Ragnar de Rode, heeft de Noorman twee verspieders vooruitgezonden; een derde wijst hen de veiligste en kortste weg. "Wat is er van je troep geworden?" wendt Eric zich tot een der dragers. "Je was met een man of vijftig, meen ik?" Vluchtig ziet de aangesprokene op, maar zwijgt. Dan klinkt eensklaps de zwakke stem van de Witte Raaf: "Het is beter deze Noor alles te vertellen." Aarzelend vangt de ravenkrijger aan: "Wij gingen uiteen om minder op te vallen. Ieder zou op eigen gelegenheid de tocht voortzetten en op een afgesproken plaats wachten op Bryan, die zich, zodra hij voldoende hersteld was, bij hen zou voegen..." De Noorman glimlacht fijntjes; ook zonder verdere vragen begrijpt hij de betekenis van deze woorden! Het is de Witte Raaf om prinses Elaine te doen... Hij voelt bewondering voor de moed en hardnekkigheid waarmee deze kerels hun plan weten door te zetten. Zijn blik glijdt naar de Witte Raaf en hoewel er geen klacht over diens lippen komt is het hem duidelijk aan te zien, dat de minste beweging een kwelling is. Eric beveelt te stoppen en terwijl hij toekijkt hoe men de gewonde verzorgt vraagt hij nadenkend: "Heb je enig idee wat Ragnar bedoelde toen hij zei het beste met je hoofdman voor te hebben?" De man lacht schamper: "Hij beweerde opdracht te hebben, Bryan uit zijn ballingschap te verlossen en veilig bij zijn geliefde prinses te brengen!" Eric fronst de wenkbrauwen. Nog maar kort geleden bracht de zeeschuimer hem in opdracht van zijn vader naar dat onherbergzame eiland... Hardop zegt hij: "Zei Ragnar wie hem deze opdracht gegeven had?" Minachtend antwoordt de krijger: "Jazeker! Morcar, die Sakser... de rechterhand van de gestorven vorst van Teesweald... die de vader van de prinses was." "Dezelfde graaf waarvan mij verteld werd dat hij de prinses op haar eigen burcht gevangen hield?" "Dezelfde!" Een moment is de Noorman sprakeloos. Vergeefs poogt hij deze verrassende mededeling te verwerken, maar wordt eensklaps opgeschrikt door snelle voetstappen van een der verspieders. "We kunnen niet verder", stoot de man uit. "Ragnar de Rode staat met zijn hele bende voor Lochlan Hall..."

"Ragnar voor de poort van Lochlan Hall; ik was er al bang voor", mompelt Eric. Hij ziet bezorgd naar de zwaargewonde Bryan of Ochshill. De ongelukkige mag niet in handen vallen van de zeeschuimer. Maar ieder uitstel kan de gewonde noodlottig zijn. Snel neemt hij een besluit: "Een verkenner gaat met mij op onderzoek. De rest wacht hier. En onderneem niets voor wij terug zijn! Er staat een leven op het spel!" Hij wil zich verwijderen, als de dringende stem van de gewonde hem weerhoudt: "Wacht! Ik wil iets vragen... je zocht mij... N-nu heb je mij gevonden... en handelt - als... als een vriend. W-wat wil je toch? Wat bracht je tot mij?" "Het was een nar... een nar en een droom", zegt Eric zacht. "Zij vertelden mij over je en ik besloot je te helpen." En terwijl hij met deernis neerblikt op het smalle, uitgeteerde gelaat, zet Eric de toestand kort uiteen. "Maar thans dringt de tijd, mijn vriend", besluit hij gejaagd. "Ik moet gaan; in je eigen belang." Voor de tweede maal houdt Bryan of Ochshill hem tegen: "Je bent een goed mens, koning van het Norenvolk. Je zei met recht dat mijn getrouwen - hoe gering in aantal ook - hun man staan. Maar... nu is de dood in het strijdperk getreden... en die is de dappersten te machtig. Je wilt nu gaan. Ik vrees, d-dat dit dan een afscheid voor eeuwig zal zijn. Mijn stervensuur is nabij... Mijn getrouwe makkers zullen zonder leiding achterblijven... Wat moet er van de prinses worden? Ik smeek je, koning, help ons... help háár!" De ogen van de Witte Raaf laten die van Eric geen moment los. Zacht antwoordt Eric: "Ik ben er op uitgetrokken om je te helpen! Als ik je in de burcht daar op dat eiland gevonden had, zou de toestand eenvoudig en duidelijk zijn geweest; nu is mij niets duidelijk behalve dan, dat dit alles nodeloze offers eist van de krijgers, die op mij vertrouwen. Dit kan niet langer zo!" De Noorman buigt zich voorover, en in het van wanhoop vertrokken gezicht van Bryan ziende, laat hij erop volgen: "Ik wil nog steeds helpen, maar zeg mij dan tenminste, waarvóór ik strijden moet... Zeg mij dan nu, wat er precies aan de hand is!"

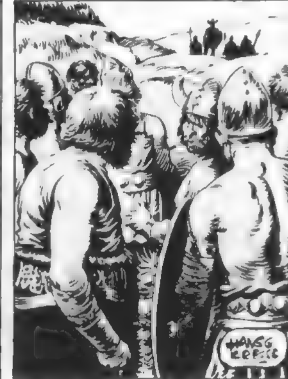

"Mijn vader wilde niet dat ik met de dochter van de vorst van Teesweald, een Sakser, trouwde", begint de Witte Raaf, zwaar ademend te vertellen. "Hij zag dit als een verraad aan zijn land en zijn volk. Er is vijandschap tussen de Saksers en ons... Een domme, onberedeneerde vijandschap... het is niet goed, om..." "Ga voort, vriend", dringt Eric aan. "Ik-ik wilde de prinses trouwen... ik hield van haar met heel mijn hart... Mijn vader blééf zich verzetten... Toen de vorst stierf en ik onderweg was naar mijn prinses nam mijn vader mij gevangen en verbande mij naar het onherbergzame eiland... Hij deed het voor mijn bestwil... ik weet het; hij wilde mij sparen voor de minachting en hoon van mijn volk... Ondanks alles had ik aanhangers... niet veel, maar betrouwbaar... Zij bevrijdden mij, zoals je weet... Zij ook houden mij op de hoogte van het lot van Elaine; in de macht van Morcar..." "Ik hoorde van Ploc ook over deze man", valt Eric de gewonde in de rede. "Ga verder!"

"Wij weten niet veel meer... Morcar moet zeer sluw zijn, want niemand weet eigenlijk zijn ware bedoelingen... maar ik zeg je - hij is slecht! Hij..." Dodelijk vermoeid sluit Bryan de ogen. "Ik zal niet rustig kunnen sterven... Elaine moet geholpen worden... en ik... zal het niet meer kunnen..." Ontroerd neemt Eric de smalle hand van de gewonde in de zijne. "Ik zal naar het land van Morcar gaan, zodra ik met Ragnar afgerekend heb... Als zij werkelijk in gevaar is, zal ik alles doen om haar te helpen! Dat is het woord van Eric de Noorman!" De Witte Raaf slaat zijn ogen op. "Oh, dat ik niet eerder met je gesproken heb... Wil jij Elaine een boodschap geven, voor het geval ik... ik..." Hij stokt. "Zeg haar, dat ik meer van haar hield, dan iemand ooit van iemand heeft gehouden." Langzaam staat Eric op. Tranen wellen in Bryans ogen als de Noorman zich zwijgend met de verspieder verwijdert. Geruisloos gaan zij langs smalle sluippaadjes en laag struikgewas. Terwijl de Noorman nog in gedachten bij Bryan of Ochshill toeft, dringt reeds van verre geschreeuw tot hen door. De verspieder leidt hem voorzichtig door een bosje naar een lage heuvel en wijst met opeengeklemde lippen naar het toneel voor hen in het dal. Een legioen van woeste Noorse zeeschuimers, schreeuwend en blakend van strijdlust, tot de tanden gewapend, voor de verweerde, oude muren van Lochlan Hall... En op dat moment beseft Eric dat het onmogelijk is de ongelukkige Bryan of Ochshill ooit veilig binnen de muren te brengen...

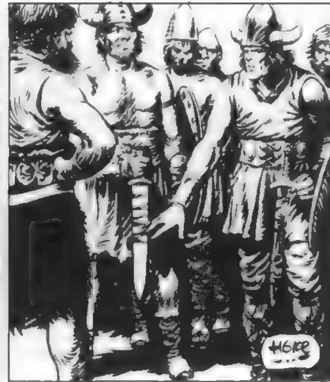

Met een grimmig gezicht staart de Noorman naar de woelige horde voor Lochlan Hall, waar Ragnars mannen een complete belegering schijnen voor te bereiden. Daar sta ik nu, denkt hij bitter, afgesneden van mijn krijgers, niet bij machte mijn zoon te beschermen, die op Lochlan Hall in direct gevaar verkeert... machteloos ook om de doodzieke Bryan of Ochshill de hulp te geven, die hij nodig heeft... Terwijl hij de bedrijvigheden in de verte gadeslaat zoekt de Noorman een mogelijkheid om zich bij zijn mannen te voegen en de Witte Raaf veilig binnen te brengen... Lange tijd is het stil, dan wendt Eric zich eensklaps tot de verspieder: "Wanneer kan de versterking hier zijn?" "Dat kan nog wel een paar uur duren, heer! Zij moeten in kleine groepjes uit alle delen van het land komen." "Het heeft dus geen zin om nu de strijd te wagen!" antwoordt Eric kort. "Dan zullen we het anders proberen..." Tersluiks ziet de verspieder naar het strakke, peinzende gelaat van de Noor. Dan, na lange tijd van ernstig beraad verbreekt de Noorman de stilte. Hij wenkt de verspieder. "Kom mee!" zegt hij resoluut.

Voor de verweerde muren van Lochlan Hall loopt de zeeschuimer met grote, driftige passen op en neer en gluurt nijdig naar de nederzetting, waar men alles in staat van verdediging gebracht heeft. Blijkbaar is men niet onder de indruk van zijn dreigementen. "Vooruit, voor de láátste maal... open de poort en lever de Witte Raaf uit, of ik hak de hele boel kort en klein!" schreeuwt hij en met een blik op de Noren, die rij aan rij met de mannen van Glandannon op de wallen staan: "Héé... jullie daar! Zijn jullie verraders geworden? Gemene zaak maken met die berggeiten, hè? En om die Witte Raaf... Wat? Maar wie niet vóór mij is, is tégen mij!" Woedend, omdat ieder antwoord uitblijft brult hij voort: "Ik wil de Noorman spreken... de koning van die verraders." Dan springt eensklaps Erwin driftig tot voor de verschansing. "Lelijke schurk! Zeg eens wat van mijn vader, dan krijg je met mij te doen!" roept hij met schrille stem. Zijn spontane woede doet de Hooglanders glimlachen. "Durf je wel als hij er niet is?" schreeuwt de jonge prins, trappelend van vechtlust. "Wat? Je liegt!" brult de piraat, toch iets minder zeker van zichzelf. Maar Erwins antwoord doet hem met een ruk omdraaien. "Kijk maar eens achter je!" Verbaasd ziet de zeeschuimer hoe in de verte een klein groepje mannen langzaam Lochlan Hall nadert; en voor hen uit loopt de Noorman; dreigend, zelfbewust, onverzettelijk...

Doodse stilte daalt over de zeeschuimers, wanneer zij de kleine groep zien naderen. Dan klinkt een verward gemompel: "De Noorman met de Witte Raaf..." Onbewogen stapt Eric op Lochlan Hall toe, nauwelijks acht slaand op de dreigende troep voor hem. De piraten zijn echter volkomen overrompeld door de zekerheid waarmee de Noorman zijn weg door de troep zoekt. Er komt een gevaarlijke flikkering in Ragnars ogen, als hij de langgezochte Witte Raaf in handen van zijn grote tegenstrever ziet. Met een grauw treedt hij de Noorman in de weg; zijn houding laat aan duidelijkheid niets te wensen over. Nog blijft het stil... dan brult eensklaps de piraat stotterend van verontwaardigde verbazing: "Da-dat had je ge-gedacht, Noorman... Ik laat die kerel niet zo maar voor mijn neus wegkapen..."
"Ik eis vrije doortocht, Ragnar de Rode!" gebiedt Eric met vlakke stem. De zeeschuimer wijkt geen millimeter opzij. "Jij... jij gaat er met mijn buit vandoor... Ik heb hem het eerst gevonden... maar jij..." "Opzij, Ragnar." Erics onverstoorbaarheid doet de piraat in woede ontvlammen. "Er door kun je... maar de Witte Raaf is van mij... die laat je achter!" De Noorman ziet de zeerover doordringend aan. "Het ware beter als je wat minder aan je geld dacht en wat meer aan deze stakker, die hier dreigt te sterven, Ragnar de Rode! En nu opzij! Je koning beveelt het je!" zegt Eric scherp. Deze terechtwijzing jaagt de reusachtige piraat het bloed naar het hoofd en woedend roept hij de Noorman toe: "Je hebt me steeds gedwarsboomd, Noorman... maar nu is het uit met mijn geduld!" Onder zware stilte zien beide aanvoerders elkaar een moment zwijgend aan; dan zegt Eric koud: "Bekijk deze man eens, Ragnar de Rode! Als je niet onmiddellijk de doorgang vrijmaakt, zal hij zeker sterven. En wat dan, Ragnar?" Er klinkt diepe minachting in de stem van de Noorman, maar onbeheerst valt de zeeschuimer uit: "Dan is hij dood, Noorman! En dat zal ik voorkomen..." voegt hij er onlogisch aan toe. Eensklaps brult hij tegen zijn mannen: "Vooruit, sla hen neer en de Witte Raaf is ons!" In deze onheilspellende, kritieke toestand grijpt de Noorman in wanhoop naar een laatste redmiddel. "Je bent een lafaard! Als je om deze ongelukkige wilt vechten... het zij zo; maar dan een tweegevecht! Welk wapen je ook kiest... ik daag je uit, Ragnar de Rode..."

"Een tweegevecht? Aangenomen, want dat verlies je toch", snauwt de zeeschuimer. "Doden zal ik je niet, daar is Ragnar de Rode nog te goed voor. We doen het zo... met de blote vuist!" Woedend maait hij zijn kolossale, harige armen uitdagend voor Erics gelaat heen en weer. "Daar heb je niet van terug, hè?" "De winnaar krijgt dus de Witte Raaf", stelt de Noorman onverstoorbaar vast. "Een man een man, een woord een woord, Ragnar de Rode?" De piraat brult instemmend en ontdoet zich snel van zijn bovenkleding, welk voorbeeld door Eric gevolgd wordt. Nog maar nauwelijks hebben zij zich tegenover elkaar opgesteld, of hij springt met een woeste schreeuw op Eric toe. Slechts op het nippertje weet deze de eerste heftige aanval te ontwijken en een dreunende vuistslag doet Ragnar wankelen. Ademloos zien de krijgers, vriend en vijand toe. Het is moeilijk te zeggen wie de sterkste zal blijken. De Noorman vecht zwijgend en verbeten, in het volledige besef wat er voor hem... voor de Witte Raaf op het spel staat. Iedere vuistslag van Ragnar de Rode daarentegen gaat vergezeld van een woedende woordenstroom. Plotseling stort de zeeschuimer zich met zijn volle gewicht op zijn tegenstander. Zijn ruige armen sluiten zich als klemmen om de Noorman. Met alle kracht die in hem is tracht Eric zich aan die vaste greep te ontworstelen. Er glijdt al een triomfantelijke grijns over het gezicht van de zeeschuimer, als Eric met een onverwachte voetbeweging de piraat uit zijn evenwicht brengt. Terwijl Ragnar een schorre kreet slaakt trekt hij de Noorman mee in zijn val, maar één ogenblik verslapt de ijzeren greep en daar maakt Eric onmiddellijk gebruik van. Thans wint snelheid het van brute kracht. Voor Ragnar overeind kan krabbelen, doet een bliksemende vuistslag hem achterover tuimelen. Een tweede maakt hem voorlopig rustig. Zonder zich aan de piraten te storen, die hem schaapachtig aanstaren, wendt de Noorman zich af en pakt bedaard zijn kleed. Hij glimlacht de Witte Raaf bemoedigend toe, als hij eensklaps een gerucht achter zich hoort. Ragnar de Rode komt bij uit zijn verdoving. Eric ziet de vrijbuiter koud aan. "Ik hoop dat je voorlopig genoeg gehad hebt, Ragnar. Je hebt hier al lang om gevraagd! Maar nu... een man een man, een woord een woord?" De roodharige reus knijpt de ogen tot spleetjes en gemelijk gromt hij: "Ragnar de Rode breekt zijn woord niet. Maar zodra jij je raafje binnen de poort hebt, is de afspraak niet bindend meer. En het recht van de sterkste is dan aan mijn kant..."

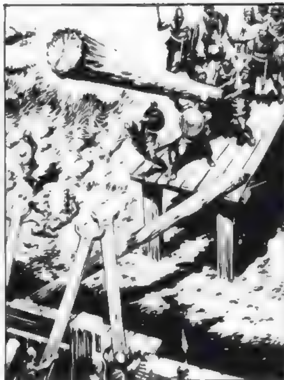

Met een weinig goeds voorspellende grijns draait Ragnar de Rode Eric de rug toe en begint met gedempte stem bevelen aan zijn mannen uit te delen. Terwijl Eric met de verspieder de achterhoede vormt, wordt in geladen stilte de Witte Raaf naar Lochlan Hall gedragen. Eensklaps is het als wordt de Noorman door een zesde zintuig gewaarschuwd. Hij draait zich met een ruk om en juist op tijd weet hij een zeerover, die hem van achteren lafhartig trachtte neer te steken, te ontwijken. Dan flitst Erics zwaard naar voren en met een kreun bijt de man in het zand. Zwak klinkt van de wallen Erwins schelle roep tot de Noorman door en gelijktijdig slaakt de verspieder een verschrikte kreet. "Pas op, achter je!" Met gevelde lans springt de Hooglander naar voren, maar zijn hulp is niet meer nodig. Een feilloos gerichte pijl maakt ook de tweede sluipmoordenaar onschadelijk. Op het zien van Axes meesterschot aarzelen de piraten een moment, maar Eric begrijpt dat deze aarzeling niet lang kan duren. "Doorlopen naar Lochlan Hall!" bijt hij zijn troepje toe. De trouwe verspieder staat dicht naast hem en het zwaard ligt vast in Erics hand, als twee, drie zeeschuimers loerend op hem toe schuiven. Dan klinkt plotseling een luide, driftige schreeuw en toornig dringt zich de zware gestalte van Ragnar de Rode door de rijen heen.

"Handen thuis, kerels!" schreeuwt de piratenhoofdman. "Mijn woord is mijn woord, daar valt niet aan te tornen. Je kunt straks nog genoeg vechten!" Een stem pruttelt zachtjes tegen en terwijl Ragnar de Rode de mannen brullend en tierend terug jaagt, glippen Eric en de verspieders snel als laatsten door de poort. Haastig volgt Eric een Hooglander naar de Hall, waar men de gewonde al heeft binnen gebracht. Zodra Aithan of Glandannon de Noorman in het oog krijgt, treedt hij hem tegemoet en zegt: "Er is geen levensgevaar voor de gewonde. Het is voornamelijk uitputting en gebrek aan verzorging." "Ik wist dat ik me niet in jou zou vergissen", antwoordt Eric met een dankbare glimlach. De oude Hooglander haalt stug de schouders op. "Praten wij daar thans niet over, er zijn dringender zaken." De Noorman knikt. "Er zijn nog geen versterkingen aangekomen, zie ik. Maar laat dit je niet ontmoedigen. De vijand is voorlopig nog niet binnen." "Handel zo je goeddunkt. Mijn mannen staan geheel tot je beschikking, oh koning." Terwijl zij naar de ingang terugkeren ziet Eric zijn zoon eensklaps met van opwinding schtterende ogen op zich toekomen. "Fadir! Ragnar de Rode valt aan!"

De klagelijke toon van een doedelzak vermengt zich met het gekletter van wapenen, als de Noorman zich met Aithan of Glandannon naar buiten begeeft en met een blik de toebereidselen voor de strijd in zich opneemt. Zij aan zij beklimmen Noren en Hooglanders de borstweringen en een enkele vrouwen stapelen stenen op, waarmee de aanvallers bekogeld zullen worden. Snel roept Eric enkele hoofdmannen bijeen en terwijl hij orders geeft de ongeveer honderdvijftig man zo gunstig mogelijk op te stellen, treden de twee getrouwen van de Witte Raaf naderbij. "Ook wij zijn strijdvaardig." "Uitstekend. We kunnen iedere man gebruiken", antwoordt Eric. "Schaar je onder bevel van mijn aanvoerder." Wanneer hij even later beide mannen van Scathwyn naast die van Glandannon ziet staan, vraagt de Noorman zich af of dit onzalig gevecht wellicht één goede zijde heeft: een verbroedering... tegen deze gemeenschappelijke vijand...
Onder woeste kreten opent Ragnar de Rode de aanval op de poort, de zwakste plek in de ommuring. Met van te voren gevelde bomen trachten de piraten een overbrugging te maken, maar de lange gaffels van de Hooglanders vangen de stammen op en stoten ze terug in de droge sloot. De dragers ervan worden door Axe en het kleine aantal boogschutters met pijlen beschoten. Ook aan de borstweringen is een verbeten strijd ontbrand. Langs primitieve boomstamladders pogen de zeerovers binnen te komen. De stenenregen en de speren waarmee zij bestookt worden doen hen echter keer op keer met bebloede koppen terugdeinzen. Wat zij ook proberen, de zeerovers slagen er maar niet in, de verbinding over de wrakke brug tot stand te brengen. Ofschoon de verliezen aan Erics kant - dankzij de gedeeltelijke bescherming van de borstwering - aanmerkelijk geringer zijn dan aan de zijde van de vijand, heeft de Noorman toch het gevoel dat de piraten niet vechten zoals ze vechten kunnen... of hij moet ze altijd erg overschat hebben. Plotseling dringt een herhaald luid dreunen tot hem door. Met een ruk wendt de Noorman zich om en in een flits beseft hij dat zij het slachtoffer dreigen te worden van een krijgslist, want terwijl een groot deel van Ragnars mannen de bezetting aan de voorzijde van Lochlan Hall bezig houdt, wordt aan de achterkant de muur gerammeid...

Zonder zich een seconde te bedenken schreeuwt de Noorman door het ontstellend rumoer heen een kort bevel en snelt met een groep krijgers naar de bedreigde plaats. Vanaf de wallen zien zij hoe de zeerovers de greppel hebben opgevuld met zand, stenen en takken. Over deze dam ramt een troep gespierde zeeschuimers met een zware boomstam de muur van Lochlan Hall. In minder dan geen tijd vliegen goedgerichte pijlen op de vijand in. "Werp je speren!" schreeuwt de Noorman de Lochlankrijgers toe, maar hoe verbeten de mannen de nederzetting ook verdedigen, tegen deze brute aanval zijn zij niet opgewassen. Met een donderend lawaai van vallend puin stoten de zeerovers een bres in de borstwering. Bleek als een dode is Aithan of Glandannon getuige van de vernieling van Lochlan Hall. Angstig schreiende vrouwen smeken hem in wanhoop de strijd te doen staken... "Wat moet er met ons... en met onze kinderen gebeuren... en onze mannen die gedood worden... omdat die barbaren hun veten hier komen uitvechten?" Machteloos hoort de grijsaard hun jammerklachten aan en ziet hoe de Noorman, zodra de stormram tot stilstand is gekomen, onmiddellijk in de bres springt. De Noren volgen hem op de voet, maar de mannen van Glandannon dreigen het hoofd te verliezen. "Niet terugtrekken!" schreeuwt Eric hen toe. "Schaar je aaneen! Als ze door de bres heenkomen zijn we verloren." Onmiddellijk staan de twee nog overgebleven ravenkrijgers naast hem. Aan zijn andere zijde zwaait Erwin strijdlustig zijn zwaard. De versterking, flitst het door Erics hoofd. Waar blijft de versterking? Als het stof is opgetrokken springt Ragnar met wapperende haren en een verhit gezicht naar voren. "Vooruit mannen! Haal me de Witte Raaf!" brult de reusachtige zeeschuimer.

"Stop! Staak de strijd", klinkt dan eensklaps een luide maar trillende stem. Te midden der krijgers staat, bleek en wankelend... Bryan of Ochshill... "Ik geef me vrijwillig over."

Het is doodstil geworden. Terwijl Ragnar de Rode met een gebiedende handbeweging zijn mannen beduidt te blijven waar zij zijn, snellen de twee ravenkrijgers met een verschrikte kreet op hun leider toe. Strompelend komt deze naderbij. "Het bloed van velen mag niet vloeien om één", trilt Bryans stem in de stilte. "Ik, Bryan van Ochshill, ben al die offers niet waard." Wanhopig pogen zijn twee getrouwen hem af te brengen van zijn noodlottig plan. Snel treedt ook de Noorman op de Witte Raaf toe. "Je weet niet wat je zegt", tracht hij Bryan van gedachte te doen veranderen. "Denk aan het lot dat je wacht als je in handen valt van Morcar." "Ach, doorvechten heeft geen zin", antwoordt Scathwyns zoon vermoeid. "Je nederlaag is zeker." Met een diepe zucht zakt hij in de armen van zijn getrouwen in elkaar. "En ook dan zou dit mijn lot zijn." "En zo is het maar net", gromt de rode piraat, die alles en iedereen vergetend, zich met een tevreden grijns bij het sombere groepje voegt. "Er zal je immers niets gebeuren. Ik zei toch al dat Morcar een beste kerel is... Nou dan... wat zeur je nog langer?" wendt hij zich tot Eric. "Ik zal je maar wéér vergeven wat je me allemaal hebt aangedaan. Nu zijn we toch allemaal tevreden? Jij blijft leven, de Witte Raaf krijgt zijn prinses en ik mijn duiten..." "Lelijke gelddief!" schreeuwt Erwin eensklaps driftig. "Ik vind het geméén... Zullen wij er om vechten, hè?" Ondanks alles moeten de omstanders glimlachen om de wakkere, jonge prins. "Kijk me nou toch zo'n dapper kereltje eens aan", gromt de piraat monter. "Nou? Wat doen we Noorman?" Het duizelt Eric. Dat Bryan tot dit besluit kwam is begrijpelijk; inderdaad betekent doorvechten verliezen... met ditzelfde resultaat... Nu blijven mensenlevens gespaard. Maar Ragnar ongestoord laten vertrekken? Pleegt hij dan geen verraad aan de zaak waarvoor hij al zoveel op het spel zette? Zelfs al zou de versterking nu komen, zal het weer levens kosten... óók van vrouwen en kinderen. Onderzoekend glijden Erics ogen langs de mannen van Glandannon. Zij zijn het vechten moe... Ten volle bewust van het moeilijk parket waarin hij thans verkeert treedt de Noorman naar voren. "Ik wil mij hier niet langer in mengen, Ragnar. Ik doe slechts een beroep op je menselijkheid. Spaar deze jongeling. Gun hem tenminste een weinig verzorging." "Hier op Lochlan Hall? Zo gek is Ragnar de Rode niet, Noorman." De Noorman zucht. "Het zij zo, Ragnar de Rode. Maar vroeg of laat zul je dit besluit betreuren." Even gluurt de zeeschuimer argwanend naar de vreemde, half spottende, half dreigende glinstering in Erics grijze ogen...

Nog lange tijd zien de bewoners van Lochlan Hall de met hun droeve last wegtrekkende piraten na. Opgewekt stapt Ragnar de Rode voort naast de draagbaar waarop, dodelijk vermoeid, de Witte Raaf ligt uitgestrekt. "Ben je nu niet blij dat alles zo fijn op zijn pootjes terecht is gekomen?" vraagt hij Bryan of Ochshill innig zelfvoldaan. Wanneer deze blijft zwijgen wendt de zeeschuimer zich onverstoorbaar tot de beide ravenkrijgers. "Ik begrijp het wel... Hij is natuurlijk een beetje moe van al die narigheid. Och, weet je... die Noorman is wel een dappere kerel, maar hij is zo dom, hè... dom en eigenwijs. En met dapperheid alleen kom je er niet, hè? Wat? Op hersens komt het aan... Leer dat van Ragnar de Rode." Bryans getrouwen lopen zwijgend voort, en met een tevreden grijns spoort de piraat de dragers nogmaals aan, toch vooral zo voorzichtig mogelijk te zijn. Dan wendt hij zich opnieuw tot Scathwyns zoon: "Het moet wel een hele geruststelling voor je zijn, dat je nu van alle ellende af bent en je weldra aan de zijde van je geliefde prinses zult... eh... toeven..." Als ontroerd door zijn eigen woorden vervolgt hij: "Nee... zeg maar niets; ik begrijp je zo wel."

De zeeschuimer begint een vals deuntje te neuriën en begroet de beide mannen die hij vooruit heeft gezonden met een joviale armzwaai. "Ah... de schepen", bromt hij tevreden. "Hoe maken de kerels het daar?" schreeuwt hij het tweetal reeds van verre toe. Zwijgend komen zij tot vlak voor de zeerover. "We kunnen ze nergens vinden, Ragnar. Het zal wel..." "Wat? Wat zeg je me nou?" gromt de zeerover ongelovig. "Zijn jullie gek? Je hebt niet goed gekeken, sufferds." Maar de nadrukkelijke ontkenning van de mannen doet zijn argwaan snel oplaaien en met een wilde kreet draaft Ragnar de Rode zeewaarts. "Mijn schepen... wat duivel!" krijst de eerst zo montere zeeschuimer driftig, zodra hij het verlaten strand in het oog krijgt. Er welt een steunende grom diep uit zijn keel. Zover hij zien kan is er geen spoor van de schepen te bekennen. Een nieuwe woordenstroom besterft hem op de lippen als zich een klein, nietig figuurtje uit de schaduwen losmaakt en zich met bedaarde, lange passen midden op het strand opstelt. Naar adem snakkend staart de zeerover een seconde naar de eenzame gestalte. "Bij Thor... dat is... dat is de Noorman!"

Zodra de zeeschuimer met zijn wilde horde op de Noorman wil afstuiven, schalt Erics stentorstem: "Als je ooit je schepen wilt terugzien, kom dan alléén, Ragnar de Rode!" Na een korte aarzeling rent de piraat woest met zijn zwaard zwaaiend alleen op de Noorman toe. Onverstoorbaar klinkt diens stem: "Raak mij met één vinger aan en je krijgt je schepen nooit terug!" Onzeker laat de zeerover het zwaard zakken en houdt de pas in. "Luister goed, Ragnar", zegt Eric onbewogen. "Jij hebt de Witte Raaf, ik de schepen. Ik misgun je je geld niet en evenmin is het mijn bedoeling om je de Witte Raaf afhandig te maken. Als je in het begin openhartig met mij gesproken had, zou ons heel wat ellende bespaard zijn gebleven. Ik weet nu dat Morcar je opdrachtgever is. Jij meent dat hij het beste met de Witte Raaf voorheeft, maar ik heb redenen om aan te nemen dat het de dood van de Witte Raaf zal betekenen, als hij ooit in handen van Morcar valt. Nee... Zwijg! Ik weet dat je me niet gelooft en jij bent ook niet te overtuigen. Daarom kun je slechts je schepen terugkrijgen op voorwaarde dat je de Witte Raaf terugbrengt naar Lochlan Hall en opnieuw laat verbinden, voor hij de zeereis onderneemt. En dat jij mij en mijn mannen meeneemt naar Teesweald! Blijken Morcars bedoelingen goed te zijn, dan trek ik me terug. Is het zoals ik denk, dan zul je me weer tegen je vinden! Is dat duidelijk?" Ragnar tracht zijn verwarring te verbergen achter een verontwaardigd gegrom: "Dacht je dat ik een arme onschuldige gewonde aan de galg zou helpen? Zo is Ragnar de Rode niet! Maar had je dit voorstel niet eerder kunnen doen?"

"Op Lochlan Hall zeker?" De Noorman lacht grimmig. "Ik wilde het risico van een nieuwe strijd niet nemen, noch de verantwoording voor al die mensen. Hier ben ik alleen verantwoordelijk voor mijzelf." Vanuit een ooghoek gluurt de zeeschuimer Eric argwanend aan. "Als de Witte Raaf weer naar die geitenstal terug moet, ga ik mee, Noorman!" "Jij blijft hier, Ragnar!" antwoordt Eric vastberaden. "Terwille van je eigen veiligheid." Ragnar aarzelt en krabt zich bedenkelijk de ruige haardos. "Misschien helpt 't iets als ik je zeg, dat versterkingen van Lochlan Hall onderweg zijn naar hier", zegt Eric droog. "Een goede tweehonderd man, Ragnar de Rode... De afspraak was dat Aithan of Glandannon deze krijgers naar de kust zou zenden om die troep baarlijke duivels van je de lust tot verdere wandaden te ontnemen. En overigens mag je blij zijn er dan nog zo af te komen!" De zeeschuimer wiegt onbehaaglijk van het ene been op het andere. "Dus... dus als ik het goed begrijp, wil jij met de Witte Raaf naar Lochlan Hall terug, terwijl wij hier omsingeld worden door die geitenmelkers... en je bovendien mijn schepen ergens verstopt hebt... Ha, je bent een listige kerel, Noorman. Jij hebt dan alle troeven. En wat heb ik?" krijt de piraat hevig verongelijkt. "Mijn woord", antwoordt Eric eenvoudig. "Het woord van een koning! Beslis, Ragnar de Rode..."

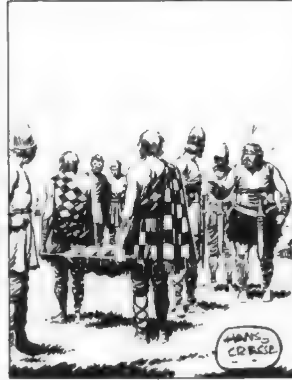

"Wat heb ik aan een woord als er driehonderd man op de loer liggen om ons een kopje kleiner te maken?" moppert Ragnar de Rode somber. "Ik vertrouw het niet helemaal, Noorman..." "Je kunt kiezen of delen... als je niet op mijn woord vertrouwt... och, ik deed het wel op het jouwe en onder héél wat ongunstiger omstandigheden. Een man is een man of hij is het niet!" "Da's allemaal best, Noorman, maar ik had alleen rekening te houden met mijn mannen, die ik ken en die me gehoorzamen. Maar wie zegt mij dat die troep Hooglanders jou gehoorzaamt? Wat?" "Het is niet alleen mijn woord, óók van Aithan of Glandannon... èn van de gestorven Lochlan", antwoordt Eric strak. "Daar heb je weer zoiets", sputtert de piraat. "Die lui zinnen vast nog op wraak. Hè?" "Ik zou het hen niet kwalijk kunnen nemen", zegt Eric koel. "Wat bezielde je eigenlijk om Lochlan Hall aan te vallen? Was de dood van Lochlan niet genoeg?" Ragnar de Rode haalt geprikkeld de schouders op. "Ik had de Witte Raaf gevonden en onder de hoede van die drie uit de kloof ontsnapte krijgers in de spelonk achtergelaten, terwijl ik mijn mannen zou oppikken. Huh... toen ik terugkwam waren ze dood en de Witte Raaf was verdwenen. Ik dacht toen dat Lochlans krijgers dit gedaan hadden en trok naar Lochlan Hall. Maar daar gaat het nou niet over, Noorman... Uh... die schepen... waar zijn die eigenlijk? Ik wil ze zien, snap je." "Maak je niet ongerust, Ragnar de Rode", antwoordt de Noorman fijntjes. "Je schepen komen te voorschijn zodra de tijd daar is." In de stilte die op deze woorden volgt ziet Ragnar de Rode de Noorman zwijgend aan. Dan zegt hij neerbuigend: "Nou vooruit... ik zal je maar weer je zin geven." "Je kunt moeilijk anders, Ragnar de Rode", zegt Eric scherp. Zonder verder antwoord af te wachten begeeft hij zich naar de klip. De zeerover volgt hem ontevreden mopperend. Onverstoorbaar treedt de Noorman tussen de piraten door. "Neem je leider tussen je in", beveelt hij de beide ravenkrijgers, maar op het moment dat deze zich bukken klinkt eensklaps de verschrikte kreet van een der zeeschuimers. Met een ruk wendt ieder zich om; van over de heuvels zien zij een groot aantal krijgers de kunst naderen. "Dat... dat zijn er nogal wat!" snuift Ragnar de Rode schor. "Wacht eens even, Noorman. We besluiten nog niets... Laat eerst maar eens kijken of je waar kunt maken wat je gezegd hebt. Als je ze niet onder de duim kan houden, ziet het er slecht voor ons uit... maar voor jou 't meest..."

De zeerovers zijn aan een merkbare onrust ten prooi en kijken dreigend naar de Noorman, die met snelle stap de Glandannonkrijgers tegemoet gaat. "Hé, wacht even", gromt achter hem Ragnar de Rode. "Als je wat te bepraten hebt met die kerels wil ik erbij zijn." Achterdocht staat duidelijk op zijn gezicht te lezen. "Het is beter dat ik alleen ga", antwoordt Eric, maar koppig blijft Ragnar naast hem voortlopen. "Beter? Er kan me toch niets gebeuren? Ze komen immers over ons waken?" De Noorman haalt de schouders op en ziet hoe de krijgers na een kort bevel halt houden en drie hoofdmannen hem tegemoet treden. "Je komt om de troep van Ragnar de Rode te bewaken?" vraagt Eric. "Zo luiden onze orders", antwoordt een van hen, een rijzige kerel, terwijl zijn fonkelende, bruine ogen ietwat spijtig de zeeschuimers aan de kust opnemen. Ragnar de Rode negeert hij volkomen. "Je weet... Ragnar de Rode bouwt op het woord van Aithan of Glandannon... en op het mijne." Eric ziet de ander doordringend aan. Het antwoord komt stug, uit de hoogte: "Een woord is een woord!" Vluchtig dwalen zijn ogen even langs de reusachtige piraat. "Ik, Ogil, sta er voor dat mijn mannen zich zullen gedragen zoals de orders luiden, maar zeg de mannen van Ragnar, dat mijn driehonderd krijgers nauwelijks berusten in deze belofte. Zeg hen dat zij niet de minste uitdaging, de kleinste belediging ongestraft zullen laten! Het zijn mensen, geen grashalmen. Zij waaien niet op alle winden." De Noorman knikt. "Het is raadzaam je krijgers op geruime afstand van de piraten te legeren, zodat er minder gevaar ontstaat voor wrijving." "Het zal geschieden", antwoordt Ogil koel en hij wil zich weer bij zijn mannen voegen, als eensklaps Ragnar de Rode joviaal zijn hand uitsteekt. "Nou, dat is dan allemaal best opgelost. Ik heb nooit een hekel aan jullie gehad; waarachtig niet... Laten we vergeten wat er gebeurd is en elkaar de hand geven", bromt hij tevreden. "We zijn hier niet om handen te schudden", antwoordt Ogil scherp, en als één man draaien de Hooglanders zich op hun hielen om. Een driftige blos trekt over Ragnars wangen, maar Erics snelle vermaning doet zijn verstand zegevieren. De Noorman geeft bevel om de Witte Raaf op te nemen, als Ragnar met een scheve blik naar de Hooglanders haastig gromt: "Luister nog eens, Noorman, dus eh... afspraak is afspraak, hè? Dit is toch eerlijk spel, hè?" "Ik gaf je mijn woord... beslis zelf of dit voldoende is", antwoordt Eric kort. "Het is voldoende", antwoordt de piraat gemelijk. Even nog aarzelt Eric. Zou het niet beter zijn, eerst de drie schepen te halen? peinst hij, maar dan schudt hij de gedachte van zich af en volgt de draagbaar... terug naar Lochlan Hall...

Zodra de Noorman Lochlan Hall betreedt snellen Erwin en Axe met Ploc hem tegemoet. "Oh... je hebt hem weer mee teruggebracht, heer... heer koning. Enne... nou gaan we naar de prinses, toch?" De Noorman glimlacht en begeeft zich naar binnen. Aithan of Glandannon is onmiddellijk bereid alle nodige hulp en bijstand te geven; Bryan of Ochshill wordt naar een kleine zijkamer gebracht en de grijsaard laat een wat oudere krijger halen om de Witte Raaf te helpen verbinden. Terwijl Eric toeziet hoe de windsels worden vernieuwd dankt hij Aithan voor de goede zorgen. "De ene dienst is de andere waard", antwoordt deze kort. "Het verheugt me dat het je gelukt is. Je bent een goed mens en je weet niet hoe dankbaar wij zijn. Vooral hier op Lochlan Hall, omdat je ons de verschrikking van deze zeerovers van de schouders wentelt en een nieuwe strijd wist te voorkomen. Ach... velen zullen er wellicht anders over denken... maar dat jonge bloed bedaart wel..." Het onbehaaglijk gevoel dat van Eric bezit genomen heeft wordt door deze laatste woorden aangewakkerd, maar Aithan gaat voort: "Het spijt me dat je plan in duigen is gevallen; je bereikte weliswaar deze opzet, maar hoe denk je nu nog Ragnar de Rode te kunnen kortwieken? Hij is in de meerderheid en zal dat wel blijven ook... want vrijwillig zal hij zeker niet met je terugkeren naar Noorwegen, vrees ik." Eric kijkt bedenkelijk voor zich uit, maar dan klinkt de stem van de Witte Raaf: "Ik weet dat je me wilt helpen mijn doel te bereiken, koning! Zo zal ook ik je niet in de steek laten. Mijn aanhangers staan tot je beschikking en geloof me... ze zullen je graag bijstaan tegen Ragnar de Rode!" De Noorman glimlacht de gewonde toe: "Ik dank je. Je hebt de moed nog niet verloren, merk ik. Des te beter, want die zul je nog nodig hebben. Een zeereis in jouw toestand is bepaald geen lolletje! Maar het is nu eenmaal niet anders. We mogen al blij zijn dat je eerst een paar uur rust kunt nemen; het zal je goed doen!" besluit hij en verlaat met de anderen het kamertje. Terwijl hij vergeefs poogt het onbehaaglijke vreemde gevoel van zich af te zetten springt het narretje om hem heen. "Nou komt het allemaal in orde toch, heer koning? We gaan nou toch, hè?" "We nemen een paar uur rust, dat is hoog nodig!" is Erics enige antwoord, en op hetzelfde moment buigt de wacht op de wallen zich gespannen voorover als hij een tweetal krijgers hollend op de Hall ziet toekomen. De adem stokt hem in de keel wanneer hij ze hoort schreeuwen: "Er is strijd aan de kust... De mannen van Ogil en Ragnar de Rode zijn slaags geraakt!"

Zodra de twee krijgers met het ontstellende bericht Lochlan Hall binnenkomen ontstaat een hevige consternatie. "Het is verschrikkelijk, koning", wendt een der mannen zich tot Eric. "Ik weet niet hoe het kwam, maar opeens was het vechten..." Mijn woord is gebroken, flitst het door Erics hoofd. Mijn vertrouwen geschonden... Terwijl de man nog opgewonden voortgaat roept Eric zijn mannen bijeen; ook de krijgers van Glandannon, met het achtergebleven deel der versterking komen aansnellen. "Laat een goede honderd man hier", wendt Eric zich tot de grijze Aithan. "Lochlan Hall mag niet onbeschermd blijven... en zeker niet nu de Witte Raaf hier is." Met de Noorman aan het hoofd reppen de krijgers zich de poort uit; hevig ontdaan en zwaar steunend op zijn stok gevolgd door Aithan. Bij het naderen van de kust zien zij al kleine krijgersgroepjes over de heuvels trekken. Enkele komen de troep tegemoet, maar vanuit de richting van de kust dringt vrijwel geen enkel geluid meer tot Eric door. "We zijn te laat!" vloekt de Noorman. "Blaas de horens! Roep de krijgers terug!" Sneller nog gaat de Noorman voort en staart neer op de droeve uitslag van deze eerloze strijd. "De kerels van Ragnar moeten als duivels gevochten hebben", zegt Eric met een blik op het grote aantal gesneuvelde Hooglanders. Zwijgend schudt Aithan of Glandannon het hoofd. Luid hoorngeschal verbreekt de stilte; het bevel voor de Hooglanders, om hun achtervolging te staken en terug te keren. Eensklaps buigt de Noorman zich voorover en ziet in de verstarde ogen van de trotse hoofdman Ogil, die, evenals velen van zijn krijgers deze woordbreuk met de dood moest bekopen. Met een vermoeide beweging strijkt Eric langs het voorhoofd. Dan gaat hij langzaam over het slagveld, en tussen de talloze gesneuvelden zoeken zijn ogen de man, die al zoveel leed veroorzaakte; die onstuimige, rondborstige schavuit... Ragnar de Rode...

Lang zoeken Eric en de krijgers op de klippen, maar Ragnar de Rode wordt niet gevonden. Mismoedig voegt de Noorman zich weer bij Aithan en hoort zwijgend de verwijten aan die deze de van hun achtervolging terugkerende Glandannonkrijgers toesnauwt. "Besef wat je deze koning hebt aangedaan. Hij gaf zijn woord... dat hebben jullie gebroken. Een fraai beeld van onze eer..." Minachtend ziet de grijsaard de mannen aan en benepen stamelt een van hen: "Maar zij begonnen, heer." Voor Aithan hier op kan antwoorden worden zij eensklaps afgeleid door de komst van de laatste groep krijgers. Erics hoop flakkert even op, als hij te midden van de Hooglanders de forse, gehelmde gestalte van Ragnar de Rode meent te zien. Maar het zijn slechts twee van diens trawanten. "Jij vuile verrader!" schreeuwt een der kerels, zodra hij Eric in het oog krijgt. "Het woord van een koning, hè? Bah! Daar moet je nodig op vertrouwen!" "Je vergist je", antwoordt de Noorman kort. "Ik heb mijn woord gegeven en dáárop kan je vertrouwen. Het was niet mijn schuld; ik heb dit niet gewild... Wie van jullie zag Ragnar de Rode het laatst? En waar?" De kleinste van het tweetal snauwt: "Ik." Op diens bevel brengt hij de Noorman bij een der nauwe ravijnen tussen de rotsen. "Hier was het. Ik liep naast hem en hij zei, dat hij het de Noorman betaald zou zetten. 'Mij eerst de Witte Raaf afhandig maken en dan die Hooglanders op ons afsturen', zei hij. Ik hoor het hem nog zeggen. Toen werden we ontdekt... en zocht ieder zijn eigen heil." "Het is goed", antwoordt Eric mat en wendt zich weer tot de krijgers. "Een deel van jullie volgt mij naar de klippen. De rest doorzoekt de kloven en spelonken langs het strand." Op weg naar boven schalt Erics stentorstem: "Ragnar! Ragnar! Kom te voorschijn!" Slechts het ruisen van de branding en een zelfde roep van de krijgers verbreekt de stilte en ten laatste begrijpt Eric, dat verder zoeken nutteloos is. "We moeten het opgeven", zegt hij bitter. "Ragnar de Rode zal nimmer terugkeren..."

Lees het volgende deel 27

De STEM van het HOOGLAND

